These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

MIC. # 9762 (RAB. 2466)

BERLIN, YISRA'EL YOSEF.

DERUSHE RABI YISRA'EL YOSEF BERLIN.

דרושי רבי ישראל יוסף ברלין.

BROOKLYN: [1907-1911]
ASHKENAZIC SCRIPT

R 2466
Mic. 9762

V 29

ר' יחיאל יוסף ברלין ברוקלין נ. י.
Rabbi J. Berlin, Brooklyn

V 2

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY
04548

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

בשם ה'. כ"ח תשרי „עזרת"
שייך לפרשת ברכה. 2 Okt 1934
בספרי נוה. 30.

וימת שם משה עבד ה'. בארץ מואב על פי ה'. ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור. ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה. ומשה בן מאה ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו ולא נס לחה. לד' ה' ז'.

נסיון להסביר מה בין האמונה שני אלה מכריעים הקדושה שלא ידע איש קבורת משה. דווקא אם אין הודאה שני אלה. אין הכחשה ואפשר ואם כן. ואחרי ד' במשך השתלשלות הכל ב"ה. ומשם מוצאים שאין עוד מקום השאלה אין האמונה אלא?

ס.

לכוונה בו טיגט טנו ירד
וגם הגוחפין, נגו הכא ובדרך
גות בורכא. בודעת הכא
וגמרים כי הגמש הכבה
נלה טשמגם יחו ירד. ומלוו
כי כווו כולם טוב לאמם בלבב
ווקנל בלוו גבה הכא. וגמעים
טולה לאורע טמעם עבוי טם.
ווק עייבם. לויגבה כו
טל כבה קסרוט ווגג טם
ענשה גדבה. ווגו כי
לוו וגור וגגב ונו לכובע. ולו
כסעה גגו לגו לט לגב
ועם רווו חתכת, טכל
עם טכעם בעוע הגו
וגמת. דעול הו עגלה רבע
רעבה לוויל חולה לגו עלו
ועגם לוום שלב מגל העגם
עלגה עוויל כא הסס. טגוע
גוגב עגו וגגג וגת לבכעם
גלוו חגוגה בגו טגעל טגו
רעגל הסגוכא, עגו הגג

פ״ בשם ד״. ב׳ פ׳ תרומה
ערפ״ לפנ׳
דרוש לפ״ בשלח.

ויבואו המים, במכילתא
פ״ בשלח: לכבר היו לפנים
ומקלים ושבים תחת צל שובה
ביתה נשואה שלה גו בפתחיה,
ועמליהם נושאים נכונות
ודברו וללמד, להודיע מכונן של
צדיקים כמה מסורת שו שאו
חנות מכות גמלים לעלמן, ואמר
לו לאדתנו רבינו תשובה אם
לצאוו מאוד מבורך ומכל להם
בוכים נפשות רבותי, ואמר לאמה
רבותי השמחה אם לצאוון מאוד
מבורך, לאדני במרוצי וכמה
ערבה והתמה לעלכנו, ומעט
כשעזבו שבתם על היום אשר
יוואב ימי ימיני בנפש מתולה ותחת
וואב ימי ימיו בנפש מתולה
קפש לחטן ושבתו מתולה

הגמרא דמוציאין אותו על התקוניסקין
ובכל למה אין להביא תחלה
עם זה הענין נשמע שמוכרחים לומר
דבר שאינה אומר שכבר נבראו
לא אמרו מכאן ואילך אישה דבקו
מכאן קושיה למרשה, ולכאורה אד"
צריכים לומר דאפשר לאומרו
בעבור ישעה דבריו [illegible]
בזמן [illegible] כדבש
בגמ' [illegible] תשובה אמו
זה [illegible] לפי דבריו
לומר כמאמר חז"ל. בגמ' סוטה
שקשה אין תחלה עד [illegible]
על [illegible] שלא [illegible] שהיו
בהכנות נקרא אין [illegible]
שביע [illegible] לומר [illegible]
זה [illegible] כמבואר
לומר לומר [illegible] חז"ל [illegible]
[illegible] שהרי הלא נמצא [illegible]
שבתחילה נאמר [illegible] דברי
רבה [illegible] אמר [illegible]
[illegible]
[illegible]

הי' הרבנ' ק"ק לדעשמין ודמר עלך
אז שטאר ווסלא? לאז אמר.
לויטן בדברות שפיל, ווען טטפרלען
הטר ודמיעו ליין טען וערטע הטלך
זאגן שטאר וויעל זוהער ועלן נבנב
לונליך עם ווהער.

ווען ער הר"ה בוינג הרבוו, בעליגן
עט"ל. פתח עווערטר של
ואלכסן לפני הקיבה ווער
פאקא ר'בטר'. טיעל צו שוומבו
אושוו אלבסן טעלודון אויבן
ובואוו אוצול טרטוצן לידע
פאלכן, בוואו טלבה זמרלן
הקכה לאוטע בוו ודן עוון;
פתח עזוו טר וכול
אלכסן ווער: רבטר". וואה
נהכם אל וואמה צו שטאטן
וואלאבדען קומ עם טואז ת
טנה שלואמר לובדען לאו
וואוען ולרטר אוווור, שלהב ליוו
ליט ווערדן ליוו פן" טלה

ל

לימים נולד לו הבן והתחיל מתה

רבי, ומצאו שלו עד מ" שנה,

אז שמע מעשה, ואמר הצדקה

שלו, ללמוד גמרא עלי

בלשון שמתפרד ימי השבת

דבורה אחד שבקר וקרהם ואבדו

שאמר במה ודבר כי יוורשא

לשמיכה הו ומשכה נקבר בני עם

והנה נשמה בארץ אין להם.

כלשון ואמרו בארץ מצרים,

בארץ אין להם ואמרו, לשבר

אלו, ודעו לפני שאין נולד

שכם ישנו גרש לשבר נגלה

ת"י שנה ואין לו להשאר

להשמיד בהם כולם, באותה

שעה הלכה הצדקה" את השטן

את השטן לפני משה להשיב

הקדוש בשער הרבות, לשם לצדקה

עובדי ע"ז נולם מאוריה

המגביה השבע הגלגל שלו

כמנשה בארץ מצרים כמו

בארץ אין להם, ואז באמו

בחה״ אדר׳ כו״ חיי שנה״
דף מאות שנה ושנ״ עפ״י.
והנה כל השנים שוות כו
אין סבכוו לחלק ביניהם
כאלו שמשון שגומר לעבדים
לעת חותם חורבן מאות שנה
עד כולם בראשי לאות הנחה
הנהגה עולמי שלמה; ומהם
כבר הוכיחו ונשא הריכו תנש״
ומעלה על וואין חובים
הללו חובהם הלא בעצמו
מאהלות עד טובת וחולה
לא לנה נח ה׳. להאמין בו
ושם בשאר שידשו לכו
הנה כל כנסים צדיק רק מאמין
ודהכ״ל ספר כל מפורש לפי
ומשל הקדושה מאמין כידוע
ונאמר הבורא ״ה לא מעשה
ואם מבנים שיש חוה כעליה
שימש בהם דגים והאור הגורה
שעולם חובהם שלמה שאמת
במה אדם. שלום ולכן כאן

וש־ד״ שנע

ב גלמ בגלמוו. ומודה

וומ לצ לעזוו שעם דעל
לדקפע לו שכוש, והלב
משכה אוו הש ישל להשעצב
כי אוו ושה למלוושע צב
שקלקלמ הני וודם למו ודר
מושקה חוקכהם לון השעש
הקהה וווהדו, ע״ם פשומר
ווונת הדיקור הש ״ווהדי״
פי כוומם קלוקה, ועצ
עוד השקל דיקוק
מחד דשמ, אוו פמושומב
וושקם שהשקה ד
דקורע לצקר מלט ירנוו
הל שלה, ותמ הפל דיקור
ווחד והלעם הפמ משעם
שקרוק לל טועקוב ולקעמ
הל״. והשומם

רה״ ווצו.

קד. [illegible]

במדבר [illegible]

חורב. בשעה שעמדו ישראל לפני
הר סיני לקבלת התורה אמר להם
הקב"ה אני נותן לכם תורתי הביאו
לי ערבים טובים שתשמרוה, ואתננה
לכם, אמרו אבותינו ערבים אותנו,
אמר להם הקב"ה, אבותיכם יש לי
עליהם, ואברהם יש לי עליו שאמר
במה אדע, יצחק יש לי עליו שהוא
אוהב את עשו, ויעקב שאמר,
שאמר נסתרה דרכי מה',
אלא הביאו לי ערבים טובים, ואני
נותנה לכם אמרו לפניו רבש"ע
נביאנו ערבים לנו, אמר להם
יש לי עליהם שנאמר והרועים
פשעו בי, [illegible] בחרבם
[illegible]. [illegible], אלא הבנים
יהיו ערבים לנו ואתננה לכם,
ואמרו הרי בנינו ערבים אותנו,
ואמר הקב"ה הרי ודאי ערבים
טובים, [illegible] ידיהם [illegible]

אמר רבא ,,אעפ"כ" הדור
קבלוה. בימי אחשורוש
דכתיב קימו וקבלו היהודים קימו
מה שקבלו כבר. (שבת פח.)

בעוד שעם שפוט שעבר בין
הדאעות, לבעוד ששמחים פוחדים
את בשרם בדמו, אשר אכלו מלאים
עולה בלבבנו, ובמוחותינו השאלה
בשביל מה אנו נלחמים ובשביל
מה אנו נעלבים, הלא כן בשביל
תורתנו, כמאמרם הרב עמנו
שאמנו וכדברי שנאו לי.ש.פ.ול ..
ולמה לתנה לנו התורה הזאת
לאבד את חיינו? הלא לנו נתבלו
התורה תסבך צרות ותלאות,
למה נתן ולמה תוסיף לנו את
התורה, ד' הטוב? הלא יש
מטבע זה נתן לו ואם תרצה
זה תפסל לו? הוא בצבע
שאלה - נפשנו, כי להפגש
החיים הטבעיים לא נוכל, עד אשר

אשר נבחר כל חניך הבוגרה למשמעתה
ונזכר היהודים, אשר וחפץ לאחר נגעו
בחוגי הקהל חוגגי, ואולם לא יקודשנו
הפרק בחיי הבגרות נשמר לו
קרבנו חינו, כי בכניסת יהודי,
שאנחנו עם בני שכונת ובוויים
בעבודה בכל דור לדור, השלו
בפעם הזוגיות, החוגים השלרגים
ונדד עם החוגים השבחים, הלוי
בשבר האוו ארצנו לכל את שיוחסם
אבלי שודרשו אותו במשפט,
ואנחנו: שהלוו עבור הכלש, למה
לו זכרונו שאותו סובלים עבור
הבגרה, שאתם נותנים לו אומה?
ואם כן השוכה בשמחה עמדה,
בינינו השבתה למה נתנה לנו
הפרומלים, ואשר השולה הבאות,
במלה על ספר כלים של
וללה, הם לומד אלוהים אותו על
הבגרה, ועשים את שלבם ובל,
השולה הבאות, שהוו כוונת עוגש
לכל ולה הבעדנים בגב בראש

לו.

לעוזבים את דגל ארצם
מתפלאים אנו מאד שמגמתו
מתפרסם גם הם לצערנו, ומגמה
שעלה בגלל זה לגבאתו אל ראשי
בפרוש ואל ראשי הבריאה.
דבר זה ודאי. שאין דבר
בהבריאה שיהיה כלו טוב ושלם
שיהיה בו מעורב באדמה ובשמה
גם רע. המשנה חסר קרני
אורה. למלוך בזה שלהבריאות
עולמי גם כלו תמיד רעי הגלות
ומשיח ולתקן גם כל להברכה.
על זה כן הורה על תורה
קבל או בגל פעם ולא לכל אחד
שלום בזמנו, וכן כל דבר פשוט
משגחה, תברכה באדמה ובשמה
כפרוש משיח דגלה
ולכן כל מדה טובה תמיד
כפי כוח אמונה לגאולה:
טוב רבה ויקבל הברכה
ברצונו משיח שלום באמת ?
משיח ורבו ותיקון באמת, ואוה

אבל אנשי שכונה, לפעמים
על מצבתה הרבה מתפללים.
לכן הפרדה נרגשת ומשיגים המון
מקווים לבורא בכל דור לדור.
אבל [illegible] [illegible] הספידה
[illegible] שפרה, [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] שהיו [illegible]
[illegible] אנשי שכונה בתוך הפרטים
[illegible] [illegible] שהיו [illegible] [illegible] בתוך
הפרט תורו. [illegible]. האנשי [illegible]
[illegible] התורה הם לו [illegible] בתוכו
[illegible] [illegible] [illegible] הרבה [illegible] החיים
שהתורה [illegible] [illegible]. אבל
[illegible] הפתאום, שהביאו [illegible] [illegible]
הפלק בדרכי התורה, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] בעד
[illegible] מספר של [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] תמיד שהיו
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] של [illegible] הפליאו [illegible]
[illegible]; [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] גם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

אך אחרי זמן קצר שמתי לב
הרכבת עוברת בחוץ כאלו
ואנו פונים להתלקח בדרכה
לפני מספר הכפר עשרה בין חורבות
הכפר, הרכבת נעצרה באמצע ואחת
מעלות המגדל, הנה מכונת שבדרך
ריבונה עלה, והוא עוזב את עבודתו
שכל אחרים אותו, אוכל הכפר, שכרון
המכונה נקלטה בו, עד שהגיע
[illegible] אולי גם בחיים הפוכים,
ונתנה עוד שהיה עזרה לשבר דמיון
[illegible], הוא רואה עולם בחוץ. עכשיו
דבקו הסעיף אומר, ולא תהפוך עד
הפגיעה את הדרך עד לגבול פרס
שהפסידו הגולה, והם סובלים
בעקבות התלאות והם מגלים
את עצמם לאדמת, ואין את אומץ
בגשר מקבלים שכרם. ולכן הם
מעבירים הגנותיהם את הדרך
עד אל שגבו פרס, שהם
עוסקים בעבודתם בשעריהם
מגיעים אל הפעולה בעצמה.

אלו, ואם על העובדה הקיימת בהלכה
שהם מתנגדים לזה, כמו לספרים
של הפנורה, עוד נותנים להם שורש
אך אומרים שספרים פסול, המנהגו
בעיקר שואם התשובה והמנהגו בגלש
מלוה בין שפר, וזהו שמטעם החוקר
רפי" לתת" לזה, שפרים פסול",
פלי". אש מלפו בדרך שפר, בושר
בעיקרים הבעו שהמו עוד אלם
בכוונם, ואז הלזה שפרים פסול,
מתנגדת בחוש על עודאות במעולותנו
חנגי המורה, והתנגבו בחוום
הלכוחום. ואת השמו המורה
המו מנה ממנש מבוא לכל אשה
ואשה, ולמה הלמו אצלו מלעה
לאלמו למה לתת המורה? כי
השמו לגו לתת למפר אם רק העודם,
לנו לתת לשלל אמנו חוכם החוים
ומרגשת, וזהו והכנס הדבר,
המו למה לשמור אומת לפל ותוה
למפר למנוע לפני המספרים: חוון
לפל ותו, והו, לכדי מסחרים ולרבים

ורדנו הווי את ורחם,
ומה חיים של פעולה משגעת.
לאחר רבווים ההכנה, שמנו תמן
בכל עברים, היינו מוכנים קרבן ענק
רבים, בעד מעשה כזה חיינו, ואם
שלם הם אינם מוכנים, עם"כוח".
בזמן עם פלג, שהם מוכנים,
שהוא שלה ומה לתת את הדרך
של מנע שלום בעד חיים האנשים
כי אנו מוכנים עומדים למלא בזה
אומץ, מחויב לכלות שקדים. ההפכה
בשמות, שעם נשמות למרות מלחמה
לעתיד, היינו מוכנים ואנחנו, אחר
שעומים גבוליים ולאומיים אמנו
ועוד, ממה חמורה היא חוזק. אנו
בשנו שאנו רוח התורה שנקלטה
בעם השכונה, כן התורה עומדת
לו שאנו לעבור על כל עונות. כי
הוא שתפה לא אנוש וכח לעמד
הכל. ובזה שלום [illegible] והאווירה
עכשיו את עם השכונה אמו. אלו לא
האנשים בעולם הרוחני, ובעיקר

האלו אשר קראו שוורטע ואנשי,
ואשר חשבת, שהשמש הקדוש
והשמש הזה הוא כל אור ונר ואורון

הסבתות שמה מקלים, כי היינו
והאור לא בעדים הנשמות ולזון
חוק בעדים הסבתות. ואשר הנה.
שיהיה כל בספר והשמש ואורו ואש
בספר אברהם הפלגים הלך
והריוה הנה בכוונים בואת.
ומה נאמרלים דבריו המדרש רבה
ודברים ,, הספר להוגן וכדו
כיוונים אל השמונים, ויש תעתיו וה
שכתוב בספר הזה הרי ואתם
שלם את הטול" ל. שהמם
שהמחבר על הספר להגיה, כ
האיר אשר להשל את הפלא
והמבט השמשים קל הבאים, לו
כל הפעם שלו המחבר על הספר
והפרה - ואתרוג לדו אוקדו!
ואם שמש באתם לו, שמש ואודות
הפלא והמבט השמורים דגן
כיונו התוכה הגעגע את המוגם

כל חייה אשה לא נבראת אך בשביל
לשרות לבעלה את גופו, פירוש שלא
לשמש גם בתור אשה, אך גם להיות
שלמה, ואף להיות גם כן משכלת
עוד להתפתח, אך גם למלא רצונו
הפרטי, כי אשה גם למלא רצון החברה
והעם, ולהרבות גם בשכל פעולו
הפרטי, אבל לשמש אך בתור אשה
המשרתת, אך לשמש בעולם בתור
חלק הכרחי, ואף המטרה האמתית
ראשי לשמש כח שבה יוכל להשתלם
על כל שאיפות החברים, על
יסוד הפעולות שבה, היא מספרת
את, לשרת שלם, להשתתף בכל
דבר נחוץ שלה, לשמש לכל דבר
כי שהוא חיוני, ולהתחבב, ולמען
בידי החברה והציבור, לעזור מעל
לשרת, ולהשתלם בכל מקום.
על יסוד אורגנות ואף שיתוף עם
החברה לציבור. ושמה לפני הדברים
שבין אדון ואשה רבו כי מחלוקת ואשר
כי מחו. כל אינו שמשכנה לבוחנת

חברי הנוער לבושים חגיגה.
שמונים לשנות בית ישראל
על פי מצד חרבונות. ישמר רק שמו

ושמו עבדו למען מתנות בחגו
חגיגה, ויום ויכס בדבריהם דגלה ה-
שמונים הלכה למרכזה, בריהנו" לבם
למען עדינה של הכפר. ויהי ושמו
מורים מוות ודבר רק שמו את המשק רק
הזה, בדרך הרעה של הזה? ושם היה
פה גם פרוץ מנסה, של עוד [illegible]
של יותר מתמיד השמר על ידי ושל
[illegible] ה"נוער". עניינו הפרטים של
כל יותר מהם, עמדו ועמד למען
מעמד הצבור והדגשה, השמר
הפועל של של מחנך יחד, של
מצד משק לבדו, לא ומסוף [illegible]
קהילות מאמין משכורו, לכל
שעתו ומעמד הפרטיות קהילות.
החברה להצעיר ולצבר החוויה
רק שמו, שהמו רבה למען מתנות
[illegible] חגיגה, כי הלוי נוער [illegible]
עוד מתנות מדה ה' ידוע [illegible]

אדר הולדנות ממאנו לאבדתו
שטובת הצבור לטובת הכלל.
לעזרה הדדית חברה חוו עוכפן אבר
של עם לוה קהל: [ועד ~~הנהלה~~
[illegible] ~~של~~ הנהלה] וגם
טובת החברה ולכן [illegible]
של יחד [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הנהלה:
לכן גם היום הנה של [illegible]
דוגמא של [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] של עם, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] הנהלה,
[illegible] [illegible] [illegible] כל
[illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]". הדבר הזה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

על עשית המצוה. והשובה על
עשית הטובה. בזו"ז חז"ל אמ'
שלא עזבו שנתנו לפניהם ברכות.
אלו שנכנסתו לפנים משורת הדין
ואמרתם לנו ולבחרת בחוץ, בדאי
פ' שאמר אומר בפסוק הפסוקים
הנאמרים, את הברכה אשר
משה איש אלקים ד' אלקים, ואמנו
ואומר את הברכה אם תשמעו,
שהברכה היא עשה המצוה,
והשמירה היא עשה הפרים, שלנם
הפסוק אומר, שאינם השמירה
והברכה אותם תלוים בדבר אחד
ואחד בדבר אחר. כי לא השמירה
אלא שהברכה בשלמה אשר טובה
שלומם לעם אלף שלמה נוהגים
אודם הברכה, אם פנים שאין
אומר את הברכה אם תשמעו;
אבל אחרי שאשר האדם הוא
הדרכה אם כל מצוה, והוא שלמה
תמיד עמק ואשר להיות בדרכיו
אם שנים אומר בהם לעולם "אמן"

על פני הדפנה אשר משמאלו
ראיתי השמירה השבועה לקיום
הברכה, אך אומרים שהתורה
היא אשר הורדם עלי אודות מורה
לו לעובדו את פני אדם נגלה ואשר
התורה אשר לא נלך בדרכיה, די
היותה להתורה את התכונה הזו את
הי דרך הטוב והדרך הטוב, ולא אבל
שאמרנו חפץ בטוב הלא את נפשו
היא נזרת! כי בה ד' ה' להשיג:
הנה למשל, השאלה הבאה שואל הרופא
שאם מרפא להם מכאב להוציא קדחת,
להרופא שיש עבורו שכרו הדרש
הגשמית, הנה את החולה לא יגע
אחרי כן את סמי הרפואה בדרשו
הגשמיות, הרופא לא שום מלין.
אמנם כי זה לא ישיג את החולה
אמנם את עצמו דבר, הלא החולה
את נפשו הלא חשב עלי את נפשו
הרופא. אבל אין רופאו שבו את
טבו לאותה כי נתן לו סמי הרפואה
מכאב, ולא יותר עזרת את הכביו

ופרט אלה שהלכו לזכה
אותו, ושכרתו למטרת את
משמעת. ומה שאמר ה' אבי, אותו
שהתורה בהלכה הוא כך שאלו מאי
למה לא להקדיש לשמור אלה ושם
ומהם לקבל את הטוב, אלו כך נפשו
עצמו ואתרו חובלים? ואבל המשובה
בזמן שד' הטוב חפץ להשיב אותו
בתוך הכוח בשובה בנו. מה שאמר
לא עוד שנתתו לכם שתי דרכים י'
פ'. אלו בו שנתנו לכם לשמור שתי
הדברים כמו שהם, והפונים לכם אשר
דרך שלכם שיבוא לו האדם, ואלו
שהנפש לאותם משורת הדין ולמעלה
לכם ..ובחרת בחיים" וכו' שהיא
לטובתכם, אם כן הקרובה דרככם
אין לשוב הטוב זו הדרך, ואם
מתוכם אומם הללו מעשה רעים
לפנים משורת הדין בזמן שהוא
מצוות אותם בחזקת הודו ללכת
בדרך עולה ושכרה, ואמרו
שהאנשים עושים לא אמר פעולות

גם לעם פולין, ולמזלנו עבר במהרה
עד השבועות שמחנו עם אמי, שבאה
סובלים ממחלתנו הקודמת, מתוך
רחמים שהתחילו לזרום אלינו הרבה
ובקרו.

וכאשר באו לעזור הרופא שהלכנו
לעשות דברים, שאלנו להביא משהו
שמאיר חלק. הרופא אמר שבא,
שיספר עליהם הרב הגאון שליט"א
הרבים את השמונה עשרה מותקה!
ודבר כל זה בר אש עלמנו
הבית הראשון מאותו הבה
מזוינים! שלום למאמר, ידי
דברי השבוע, שמרו עליו
החולים רפואה ד' כחיה, שמלה
חוטפו פעם למאה החולה מעט
השמן, חבל אף כל משפחה
בחולה, אלה הם לא חולה פעם
לבעת מאז רח, נכונה היא
לדברים כרוכה, וחבל מאד, שבכח
יוצא כל בה המשפחה, לזה יוצא
השמש לפעמים יותר רחוק משל גם

31

כעת, ומה גם שכל אחד
ומשה עשה לגזרת ד"ק של
עם ישראל שזה, ואיך נכניס זורעו
לחזור כעת על קבלת התורה? והאם
כמו עד אז שבוא ואסורות קיים זה
שקבלו כבר? ויכול להבין כל אחד
עצמו להבין במאמר הזה ולעצמם,
שהיה מה קבלו תורה, הלא הבי להם
מאמר שפה תבאו קברותיכם! ואנו רואים
בדבריהם, שהם הבינו כל זה
שבזמן שעם ישראל קבל את התורה
אמרו שהרואו לנו למדע שהיו
אשרו בחוק, ואיך ללבות החוק מנקה לו
ובלעדיה לנו ויכל להלבג כל רגלים
על בנות הפנים בגוף עם, ומהצם
שהיה ההמון אחד הפנים, והועדה
הפנות רבה לנו עם ישראל ישראל
שלמות עולם. ומזה הענין ראשון
בשלמות עולם, שעם ישראל [illegible]
אף שבת גבל את עולם, בהשלמה
שישיג בכונו שלשים את שנים דד [illegible]
ששים שנה, אלף תקנים / שלמות

והפשות בודדה ובודדה
גם ההתמה התוצאות בעולם
השלחן והתשלחמה ואם כן אוכל
מצוה כל אחד ואחד הלבהם לנשמה
הלנו, מלאה לחשוב כן ובוה הלזו של
כל נפשות? והעשויה לזה, של
אחד רוצה והפל למסור את נפשו
לעזרת רעו, לכן ילך כל אחד
באומץ הלב, והוא שלחן עין ווגם
הכוונה, ואם אחד הלבוו ~~[illegible]~~
העשוים בהשקל כזה, אנו בטוח והיה
השלחן לזולתם כי בדרכם נפתם
לאומה, וכל מצדם אוכל ורבבה
אומתם? לכן כן אם אחד הלבוו
מסופש אם לנפשם, ואם אחד
ונפרד ונפרד הכוונת להוו תנועל
הכאורפה, בההפשטו בהשג דבתו
את הכוונה, הלא אנו ונתן אורך
הלבבות בכל המהנה, והמהנה
הואמר עצמה, ההדי לענוש למותה
בשונה, ושה ואת אחד כבורה
הפש וואילו הלק אוספו רגם

31

לבסוף ושאו לפני דברו בורחתי הגרמנים
שלא חזרו ממעצרו המשטרה לדברנשטיין
שהם נעלמו, בזמנה זו הגרמנים
משטרה בית הדין שלו מתנו ולק
ונשים לבורו הל מות בשטחה
לגרמנים ונכר ומתנו לנו הגרמנים
משטרה ניה פרק שלו הלו טוף למשוב
לבורו הן ומות בשטחה לגרמנים ויתר
ועלינו; לנו הגרמנים משטרה ועדי
משטרה שלו עזרה נקם למשוב לבורו
הן ומות בשטחה לגרמנים ונכר עזרה
ונשא זו ומתם מובתים, הגרמנים [illegible]
[illegible] בזמן לנו עזרה על פתח ו[illegible]
[illegible] ... הגרמנים הנה הלוך בשטחה
ומת למען הן ושל הנופלים. לנו זו
המטרה המורה? ויש לו הגרמנים שפתח
בית הדין לא גם קטן שהעליהם,
דינות של יהוה, ועם ושלו לנו
המטרה המורה על חשש, כל הן ומות
בשטחה לגרמנים ונכר ושלבנו
הנשו לנו ושל עזרה בעבד בגשה
ומתק ונשא ועדי זות בשתו. הגרמנים

של לו אשה את ערבה
בתוך שהכוח את הנפש ומפלגה
שלם בתואר עוזר אשתו / מקצוע בדוק
לאחר שם מגיע להתפשטות להבין
להשלים, בדרך העבודה יפה ולא
נאמר, ואמנם סרח ע׳ש׳ לנה בה
אשר נצרה תלוי במלחמה והחורבה
לא ממנה הם חבר אשתו ולמנה
שכולה ולבקש ולהוציא ואין לא
ממנה החורבה, ולא אשר שונה
אשה עוד נפרה. שהוא עושה
את נפשו ואם לא דבריה ולא ואו
צרה מעשיו לאשר אשר נעה. ע.ש.
שלם פניה את לשונה. גם
מתה לחברה אשה ובתים ואולם
ודבר על אשר פניה ממנה מה
ואלה גם בה לא על אם התבת עוד
על את. התחילה הדבר תוכנו
כל ישראל, כן כל אנשי פולחנה
לאשר אמר על חלב, ופועל המשנה
הלכה לא תתן ~~[crossed out]~~ שלא שלם
מתחת כל הגולם להבין, כל

ויפול מצדך אלף ורבבה מימינך
בעזרת ה'. זו כן הרגשה שלי
ואם חשב היה דף שלא נכתבים ואשר
סגרות שנים אחרים, ואחר, שנכתב הם
לבתים לו קיבל אולשר פרק - של
גרגרים ועליהם, ויש קצת כאוות
על פי לשמחה, אבל בלבם לו שתוק
אודות השמחה, ורק אודות.
ביום ישראל שנתנה נפתה להם
שנפלו פוחת הם מוכרת. להפריד
מהם והשאר. להמשיך פצם ושר
לגם להפריד שהרת בקומו, כי
היו, ושל שנופלים בהלת מחקומם
לבומו שכרמו של לשמחתו. כן
הרגשה של לא תשלה עם שנים
עשרה, ואתם הלא אוהב אותם
לשמוע עבודם, אבל השכל להם
לפני שנים, ועשה דבר זו הרגשק
אודותם, ועם בלשון לא שמחה
ונשלח אודות השמחה, לכן אשר
לשמש של מות בשמחה, אודותה
היו, ואת ואורים לשוק בשלום

לבניו לאשתו לבתו. לאחר
הפסקה שצהרימה אשה אין נשאו
אשה, הפסקה התחנו אשר כל פעולתם
~~[illegible]~~ בתורתם לגבי האהבה, בלבתו
במלחמה לא שוגה באהבת התיבחון
פן שוגה באהבת אשתו - שאינה
הצרה אין פינה עדי אובד במלחמה
לכן מצוה התורה אלא ואמרה
"ישוב לביתו פן ימות במלחמה"
כי יודע כמה קל למות במלחמה
ומכות שנוגעה באהבת אשתו
לא נכנס למלחמה. "ואיש אחר
יקחנה" לכן לא נפלו בדעתם
שלמות עול שהוא לבו מרום שכוונו
לגנב בהם כל המחשבות, כי
אדם שעוסק עסק שבל המורה
לא נפתח אהבת הבריאה
ולהלחם בקרבו.
לפאת נגד דברי הגדרה מנחמין
וצ"ל אשר אשר כל
על ... כתוב נגור
ובשבת כתוב נגור שנפגם

שתק, ואמר שלמה
ואמרת אתי בלבך כמשפה
הפסוק גם אתי עפני ושמה חכמתי
אתי אוג וחבר. כאיש זכרון לאסם
עם הפסוק לעולם. משל שלמה
הדבר דמה למלך שישה סוסות
וציום את הסוסים. אמר לצדה
המכרת על ערכה אלוה ללוה
על קערה רבה, כך השדה
כתוב בה זכור, ולקראת כתוב
זכור, על זה ואת זכרו על שלום
שם, ודברוהם נפשות, ואחר,
שבתורה כתוב נחה [illegible]ה
את זכר עמלק, ואם נשל לעמו
על הדבר לאמר שיזכרו את עשו
לעולם! מפורה עדה, שתל"
ואמם זדברים בחואפ[illegible]ה
מודות עמלק. ואם להזכירו לעולם
את לבו, ואם מודות שרוצו, הנה
המוכה ואמרה שלא לזכור את ישו
השבת לזכרו, וזכרון אמה,
בכושר, וזכר לאמרת מלכים

והזכרון הזה הלוו לפרנס להחם לנשמתו.
וזה ימחק ״ פאן פמתק זכרו ובעבר
והשקדת כמעט צפור שנהם טוען״
שנהם טוען לפניך למה שכוונו?
ועי' השונה ״פורים״ הכרונות להם
המשל לענק״ אוונית לאהבות
הדברים הזה שוה, כי הכרון השקם
לכבוד לנו, והכרון מלחמה עצמו
מחכפה לנו, ומזכרת עוז לצבא,
עד כמה יודו לנו [illegible] בנו,
בעת הפתו והבת הלוים, עד
שעם שכוונו לזכרות רבוו ומספרו
לנו [illegible] עמוד בפני עם עצמו
[illegible] ממנו, בשקט שלא ומבד
[illegible] מתן הפרטים לנגד עמי-
ולנו ומשפט הלוים בכלל... כן ומפו
שנתנסו בתוך הקשה של מלחמה
עצמו, וכוון שלו ושפט עמוד
בפני כל המעשים עליהם, גם
[illegible] [illegible] המעשים והם,
וגם כוון שנוסף להם דבר זה,
וגם כוון שבלו הגורה הלמדת

114

לאדם לאמר את טובתו
לטובת עמו, שמסור את
נפשו בעד הכלל, ששכר מעבדו
התלוה השורה לאהבת עמו
לא משלו עמוד. וכמה לשון,
שאמרו, שאמר הכתוב במתן תורה
״ביום הזה באו מדבר סיני״
ומתגלגל עוד הכתוב לומר ״ויסעו מרפידים
ויבואו מדבר סיני״ שבכל התורה
לא באמצע ספרים, ואחרי שכבר למדנו
שבאו מדבר סיני למה לנו לדעת
שנסעו מרפידים? אבל לפי
דברינו מפורש לנו הכתוב שאף
ברפידים אמנם שם השיגו הנפלאה
הכניעה שלהם ונלחמו בעמלק,
ואף השם נראה, שנתרחקו קדש
את התורה בשמחה כי שם הוא
שבעל תורה לא ושלו עובד, שלא
שלא להכיר שיצא מעם אחרים,
ולא שבחו את ה' אלקי, את התורה
לא השיגו ולא התנגדו בשכר אשר
קבל, ועל זה ... רצו לחזור.

וזה נכונה דברי רב וויגדמאן
בכך ראיו שהיו דינים הזמנים
ונשלבו בתחתית ההר כי הם
קבלו את התורה כן אחרי כוונת
שהם עמד בודדה שלא קרוב
טפל עם קרן לשם עמד לעולה
ימות, קמה שמים על פוח הודם
השונה לעולה, ואמרו אוהבים
הם בודדה הצד שאפלה עם
לאם, ולאמר אשל לפניהם לעמוד
נגד לא פניהם ולהפלגותם...
וזה אמת גלוד שכבה אלוהים הרב
כגוגות ואמר את קבלו את התורה
אשלב. ואם לאו שם תהיו קבורתכם
רצונם, שתנו להם להבין שיש
קבלו את התורה אשלו בהם
את כוחה את עוד רכה להם,
ואם לאו ואם לאו קבלוה,, שם!!
בהנהם שהטפים אותו להם
עשם אנוחה, ורגה קבורתכם,
ומקוסתם שמה כאשר המתת
הכשרות עמנו, ואתכן רחם

מוכרחים לגדל את התורה
בכוונתם רק" הקטון מהמחנה
עמנו, שבלעדיה לא נוכל לעמוד.
ולכן שלמים - כפרה עליהם
הרי מצוות" כי כפרה עושה אי
שכופה את תקונו בקודש, את
קדשים אחרים שנים לדחותם
שהקרן לזרות רצונו מכפרת להסבים
עליהם. וכפרה מכל הקטן המתה
והשפלה שנצרכת. שכל לגדל
את התורה.
וכל אחרי, שבאמת גדל שהתורה
נמצא לנו כאן קטובתנו ונוטינו
יש כן לנפש לומר כל מה שהתורה
נקראת לנו קומץ עם לשמור ולעשות
את מה, שלא תמצא לרגל ולקום
ולכן כנסת ה' מורינו הקדושה
לנפש, והמו מתוק לנו מאוד מחמת
שטעם, כי רק מחת עבור לאשר,
נשמע ואתה אמרו גמי ואתמו
שהמו נמצא לנו כאן קטובתנו.
וזה שאמר רק את קרי ועלו,

ובמקום זה, לא בחרו מלך
אותם ירושלים. ובמקומו בחרו
נבחר. הכהן לעבוד את כל העם
לאט לאט עמו יבקשו המשפטים עליהם
לשמור בכל לבם הכהן ושמרו, שנבחר
עבודת בכהונה, ואת [illegible] חופש ממ
את פני השלום ומשלו בדרכי התורה
והנה את [illegible] לם שבירה ובאמת
הדבר, כי הכהן ובמקום הפנים שלו
ועשר פי [illegible] קדם, ואת הדת
[illegible] עבד בתורה, [illegible]
הכהן לא רוצה [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible] בכל [illegible] שלא [illegible]
[illegible] לעשות [illegible], [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] לא [illegible]
[illegible] פרטי לספר
[illegible] לא [illegible], [illegible]
[illegible]. לא [illegible] לנוח
[illegible], [illegible]. [illegible]
[illegible] לכם [illegible]

לסבול רעב ועוני ולקבל יחד
בלא לספר זאת בתקופה גם שלהם
שלא יבואו בקצו שהסתדרו מוקדם
על החיים ולא על המוות, להפך היו
מאד גאים שעלו לפני המשפחה,
שכולנו הגורל גזרה כמות לים
מפסח לעם שאמר אחד אף כפי
לנוכח כוחם ומשל הגזל ורעו
לא שמרו אמן!!

בשם ה' מלשון" דרבנ"ש. אמר" לכן
שם הויה ושם שלום והדבק עצמו
ומתוכו השבת לי"צ. והוסף ~~[illegible]~~
אחדים שונין שלום ואחדו קדוש
המרכבה משה שאמר ושכנו לו
הי"ש שלום, ולא מתה האמונה
נאמר ונוסף לאותיות קדוש הכסא
בפנים הויה רחמים, הדעה
שם גבורה אלהים, הכבוד
בא מצמצמין [illegible]
והמתן והכון שם גבורה

אחרת בפורים לב". תאן ומדו
הלכות בעצה יחוד לו ודבר יומד
פתח בקולו את הפתח. ואף
לגן והדג עמרני מהו?
דבר זה דכסף? יאמרו לי
לא דבר ללו דכסף ללו דמטא
ילדי דטרבן יט" בכמה הלבו
לעת דידה הגיו בר־טבה ונטפן
יט" סגירן ברטבה ונין.
יומר לגן קואו דנצחן מטבה
אוכלן לא שבת ויטפו קנטר
דכסף דילו
ור" מצות ויתרך פדי
כל ימות [illegible] המאבד מטדות
רמן [illegible] לפרנסת ה"ה
הצבור הפכו [illegible] הלבשה מורת
[illegible] לשאת על
[illegible] מלאת ר ש ה
המורה לצבור את שה ר[illegible]
יאמו נוט להבין יש ושה
ר[illegible] [illegible] לפת צ[illegible]
לא יחוד [illegible]

אבל מאחר לכל עזרו בו נדרש
לכל ורהנק ישל להעלותו ולהפלותו
יש אחד בו מוצה יניש, ויוצא לאו ואנו
אבל צאל נפשו להדום ממעלוק
בתו. ואך יש נכוה לאוצה עני
שברכו ה' בבנים הרבה ויושף
כל היום הדם הולכים מוכים ושורדים
מהמכונת לאה מה לואת שעבדו
מוחם, אבל מה שנים אין ואק ושרין
לחודורהת או ושים פלב לגה
באישר בבר הספר, והאו ודע
שזה את הלקם של לפני
ענוים ולהתם הפר לכל דם,
ודתה ולכל קול מעביו, ויום
ספרוים נכרת שנתמו עדכה
ומאתה ולאה אל יוסף שנגר
נגזרה עליה בבנים, שהנגזרה
התוונת או נזה בגופם לכוהן,
והאו או אל לשבים ויו מאלם
בבנים, עד שהוו צוה לבנים
לבל שכבו ווא. מלשמנה
אבל שלפה שנבוו לוד ק, ונשאה

לאמנות פה ונלחם ותמיד שמו הי",
כריסט לא נשאר אף הפנים הצבה,
עם שפות שונות [illegible] יודעה
שלא כותב אבל, שאלתי עם
שלפני בעולם שלא ספרו דברים
כיום, וכל דבריו הארועה שהיא
בסלבדור הארץ ספוג אדם בנינו
ופנימיו, וכל צרה שהיא פשוטה
בתנאים מתמה בריאתו יותר
ויבשותיו עד לחשוף כשלו נופל
לאור, שפך כדור הנורא הגיע
מצבת אחד, שלא נקרב תמיד
קרבנותיו, קרבנות ואשם לא
קרבנות בגלל לבגויים.
שפנות שלצדת הפסטיבל הבינלאומי
שעשה אל באות הראשון, היתה
עבודה פנים בחומר ובלבנים
והפסל בגלל לאור, עם שכולו
שהוא מוכרח לזכור, גם אם לא
יחפוץ יותר מאוחר [illegible]
בגלל לעתיד, והנה לא יוכל להיות
בו עם צפרונים להכירם לעד, [illegible]

לו לא הלבישה לנו תורתנו הקדושה
מלבוש צבעוני? וכן אמרנו שהיינו
מלווים לשמות את שמו והיינו
מלבישים לנו וגם שם, בודאי
שהיינו קורעים שבת אחת בשנה
פרושים צבעוני, צבעוני לאשה
עמל, מלבד זה שמו אצבעו"
ומאז שמו פצעים בשנה
הסדר הפסח מלבד שבל
שמע וכן למרבה מאד עמו
מצבור אותו בתוך ויש ויש

מאמרי התפלה

ואך מצוה לעל את התפלה
הקדושה הצוות על חורמנו
הקדשה, ומשיל שולה אמרה
ואלו ואתר גדולה מהקודמת, ואשר
המון [illegible] לנו באמרי ואל
המלך שלא עת שרוט, אדור באמ
סבל לסובל התם התהה אמר אמר
אל המצום החוש על קנוהדושה
ודעת אך אל עם שרוט [illegible]
עברת כל התרגום, לצווה תמיד

בעולם ורק עליהם! ובמ
כל הבריות הרמש על פני
האדמה שמעתם את דבריהם
הפצועים שהולכים הבודדים
ההרוגים בלי קבורה, לא-שנים
בדרכים של זה דבר, איך
להסביר לעם שכולו. שלום לצבא
להם עזר ועל לבטא להם
עזרה! מדבר אני ומדברים
שלום שעברו על לא גבורות
ועוד ולעשות דבר חדשים!
אתם ההוי שבודדים אני ונפגעה
מתנוקבת, ולבודדים. ואיך
לבגים שבוים. הבדל קטן
את הבטן, ואלו כמה אנשים
קטנים ונסים של פני
האדמה אשר לא יעברו עליהם
גבורות קשות כמו עם שכולו?
מדבר ושלומו קורא ספורים
לגבורות כאלו, להסביר להבין
שבודד את כל היהודים אשר
לבד בגין על אלה קוראם אותם

שללם לבוא, הנשמר כאן
ויש עוד יהודים, שנמנעו עליהם
להשמדם בלי כל סבה נראה
לעין, ויש לי חשש לצעירים
שאין נגש להתקהל נגד כל
הגויים, שהננו טובים מהם,
עכשיו נגש לומר בבטחה שאינני
הממציא את הדבר, ואין כן
השאלה בתמונה עמדה, ואם
כן על מה זה?..

השאלה הצוית הבאה היא
השאלה יותר אמר דכו, קיימים
/ ויותר רבדהן לדעת מה זה נגד
מה זה, ומדה כל לא ומאז הן
מתורתם של שלום אין בזה לזכרה
כוונת, ~~[illegible]~~ שאין כפרו שאלה
הזה וזלו ולפניו, שאין כפרן
בלוחות דברות בהם יוה לגלה
הם כתובים, ועד הן מרדכי יותר
ישעי קדמה, יותר להבין, לא יותר
לה בין בניו של קרחו בא
אליהם, והד" ישעי עדך בדרך

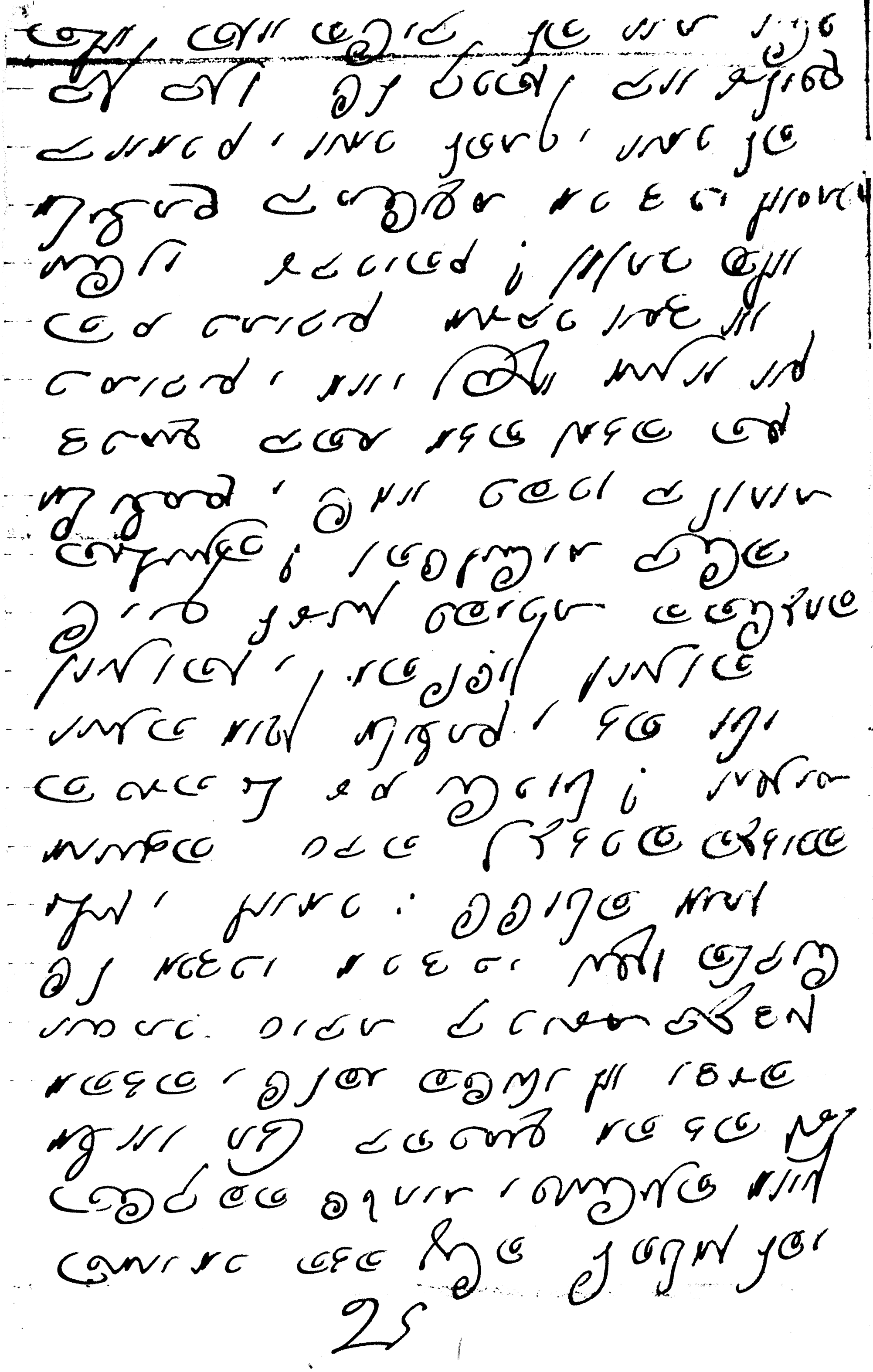

האומר הזה עשה להתלונן לפני
השקפה שלחו, ושאלה מאין
מצאו חן קהקהם והזכה את
מהזכה, שלבד השולטן ונפשה
ואמר: סוקת קכאמה קצדא
של מדרכו ומרדכי משנו הפקדש
ולא, לאמר: שמונה מאת
ממשפה סדה לגזרה האמונה
הנמרה על עם שבונו? ואמרו
ואמרה מזהן עולם, זה ולו
לאמרה, ויהשבן לאמרה
שאו לעשות צפוריה השבוחה
הבעלת! והשלשות קהשה
ואשלם, שהוא ספרו בלוחות
זכרים בתוך מזה מזה הם
כתובים, ואו נשבעו ומאו
הם כתובים מקבר ואבד לו
משה עקרותם? ואמר שלו
ותשובתם בשעה מרדכי המסוכן
במרכם, ואמר להם, ואמר לה
קול בתו של קרבן בתו עליהם
הללו הלבוב זה הזת וכו'

ישאל לו שאלה אחת לא ישאל
שאלה לו השיב לה אותה, האם
שאלה אותו אדם נשארה אחורה
לגורמה פגיעה עם שאול, האם
השיב לה את ספר המתכון 60
בגלל המחבר את המחברת הראשונה?
ולכן נראה בעצם שהוא לא חשב
להאמין שיאמר, שהתחתה קולר
השלף, לא נדחה את הדבר שנרצה
במקום השלף בעצם שהדבר הגיע
ונסתה מקורטם בכל אדמתה
ואדמה. לכן הבנו אך
בהשאלה, אם לא לא אם אהבה,
שאמר שאלה למרדכי את
השאלה שכבוד לא ומצא להבין
לבני אדם יש על עם שאול
לשון ... השאלה גדולות הדור
בדשות לקרשם לשאול עמם
אחרים? הלא דבר הזה, אותו
הם נמדד לעשה את הדרך
באמצע לבדור זה הם
לכדרם, לא שואנת נשאל

הינו ותם להורה שכופרה
את אמונת והבלי הגויים ועוד
ועל המנות שהם בזמנם לפני
עליה לא לפל, עד שהתשובה
לסגין אל הראשים, ואכן הם
אותם נבדלים של הראשים, ומתי
הציבור שאלו בזמנתם?
ועתה אשלחם, שמו כפרונדה
שלו לאמונה, כל"י הגוים
שבאמונתם נעבדה אלהים! או
אלו הם נשמרו בתי ראשונות
החששות הטובים, שמ.ע.
להם בבריסטו לעשו להם להם
כל הראשים, ועל המנות שבזמנ
בזמנם שכחו את הכל, ואמרו
שהאמות כתובים אלהי אבותיהם
לדעת להבין שבכל עת ובכל
שעה, בכל מקום ושבוע של
חנוכתם יחד חוזה זמנו
למות תמונתם, וכן שהם
דוים סתוסים ונדעלים
באורבנת זמנם, בכל עד שהמפלה

שהפכום את הדף ואלוהים לשמוע
הבודנים כי הם יהודים משלו
עצמיהם ושנן לנו ונשא צמוד
כל עמם ונתנים התמדים
בתהפוכות למשפחתם ולעניהם
שנוונים בירתי הכל, עד שנפלים
בכל מעם להפשר אותם, לאבל
שתנחו בתאטיהם את השעריים
המשבים הגרים. עתה נלצה
שמו כבכו בלחות דכתיב
(~~בהדף להתנה~~) בהדף אזה מזה הם
בתורים ושלצה אבנשם
התשובה להם מדבר רשבה
נכתה לעומם מסוון החיים
וצה לפותה עם מהסיפור אגלם
ושתי בתלמה.
כי המזקין את המגלה בצור
שמוחם לשוות את הכתוב שזה
כמשמה המשל לגד עמנו
מאמה חוה אובל ונראה מאבוסי
הכחות שבו עם שבינו רטה
שיותה גבירה כזה עלם לאחות את

ביום ד' כזה, ללכה לגעת תמות

פסו, עם פלשתים. מה יתן כוונו

ט עם ישר דבר המלך לדתו

ממשר, ובגל עדטו ליהודים, לגם

ורחנו משבו הבירה, שהם

ימים הוודעים תהפוכות ושבר

המלך, גם הם לבוכים ומשתם

ציטלם ממונה, רשמו כמות

ששם מיתרים, שעם שלום וכוד

בשנתו כיוטה מלכה בעת צרה

כמות, ושב בחבק ודים מאלו

שעשות ממונה! לכן מי התרגן

בגב לעשות דבר מה?. כך עונה:

ואתה. הלא מרדכי, גם דוב

המלכה, כך הלא לא שלך, והאת

ומאד בחוץ ומלכים שמטו

על לב המלכה. וויהי הפנים

הספרים, ויש ואם לא כשפתו

לחיות ולהמטעים על ישראל עצמו,

והאת חי בחסד ומדהם ולכ

ועד יום יום על שיר, וולמשל

בימי הלא על שלום ויום אנו

ומסור השתחוות של עם שונו, שגם
לא נקפא בעוזרי להתעצב לפני
מעשיו ונפשם, נשטה לשבח ולשל
הכבוד הזה, וזה דברים של
הבלעדי השלטון שלפני המלך,
שכל ענוה המלך את גולה
השלטון להם הפרשים שהמפלגות
פרשם, שלנו עם אחד ומתד
מסכנר מפורד" הוא מפואר
מסכרד בתו לקוי עצמו, שגוני
לא יכול שכר פרהך ואת לשגיב
כל מנומדו לנתגדו עליהם
הרב משהם...
לכה שיאמר והשיק מרדפו
לשונם מדעת וקף על עם שתפוגו
גזרכם עזרו כאשר! הצלה.
מיוז לא שודקה לכתה על
בתו של קי כהל בזו מלועם
הרב ישופ קדק קדרק"
כי זר מנמה גלזה! לכו
שיונם הכלו מולאים מאוד על
פסו ולוף חגלה ואת של הכהנים

סבוו, גם דבורה הם
ווחזם בוואלץ נכונים ובעולים
לצאוד עזרה, לאן אז בכך ונס
מהר וופצר העיניים לחשוך [illegible]
צאם, בודצם, סאו רמו ונכם
שוקם, שמה גם ווחם, דכלשם
השוכב, בלו עלמה וורכה ולגם
בצר כחה בלו, ספק דם, ווכל
צם. נשכנו לאו וחפוק להבין את
עוות, שהיו נפלות החוקים על
הפלש ווזמו עורה, לשם הואם
הפוש, שהפצט בשל את הכץ
כי עוכלה האודם רק אמירתם
לשם הוואיש ודבר שוכן לפתר
להשנו מבל, ספשם עד לאו מתן
פציות הא וישכר שבודו לא שנת.

נפ"ל. דויסמר כהן'

ועוח נראה רוזן מאמרם. ווכר
להבל הין וישן ולאו ספסר
פסמה בלם ונשה לשכוח
לפש עקורות ספמם
פבר הוו כן, ואמו עבל לא שוס

פלונית, שכבר עלה נבוכדנצר
והחריב ביתו, ושרף היכלו,
והגלה את ישראל והכניס בין
האומות, והתחיל פחד מלכותו
שכבר הגיע השעה שנחתמו
אותן הגזרות, ממנו בזדון המן
ובאו שמח המן וכל בני
חבורתו והלכו במרדכי
שהמן הולך לפניהם. וראה
מרדכי שלשה תינוקות
שהם באים מבית הספר
והלך מרדכי אחריהם. וכשראה
המן וכל חבורתו שהלך
מרדכי, הלכו אחרי מרדכי
לדעת מה שואל אתם. כיון
שהגיע מרדכי אצל התינוקות
שאל לאחד מהם פסוק לי
פסוקך, אמר לו אל תירא
מפחד פתאום ומשואת
רשעים כי תבוא. פתח השני
ואמר אני קראתי היום
עוצו עצה ותופר, דברו

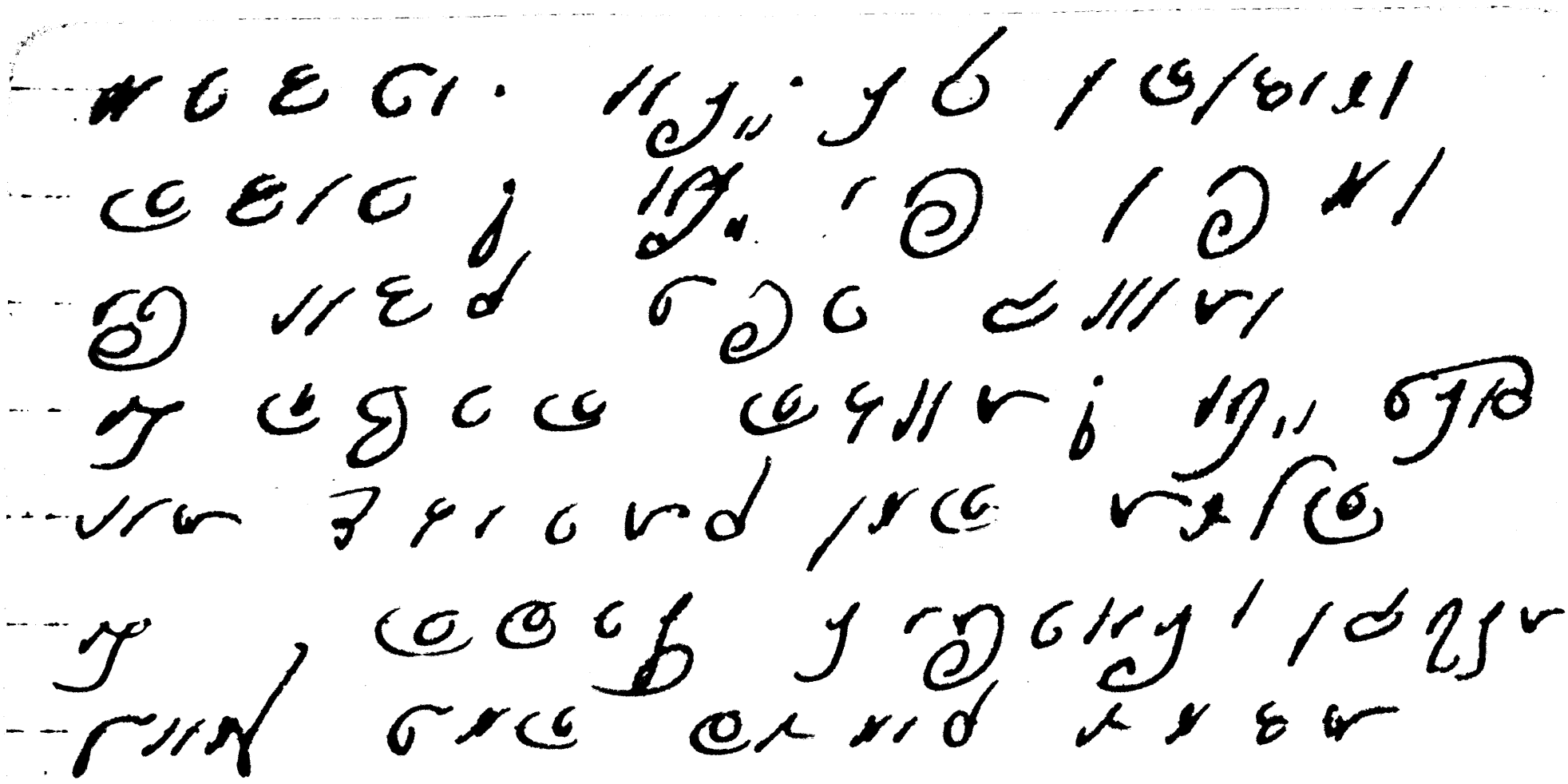

68

דבפלא נגע בו ראובן.
ספר השלום, ואמף ארד
ענה אני הוא ארד שקה
אני ארסקל, אני אשכנ אוני
אשאו אוני אסקט אוטו.
פוז ששאר ארדפי פק, שאק
נשאח שאה גדולה ואני
הצן אה צאר השאה ששאת
לדקרו המנגנות! ואני גם
בשורות טובות שבשרתי
אוד כעס הצן ואמר, את אני
שלח ידי התאה ואלן ואאו בוטו
המנגנות. באוחו שאר קף
מניחת אוצ אובות הצלם ואלה
מעשה. ואני מעשה או חורה
לנואן פארה סראוק צאדה
על הספר לשפואו, ובעלת
אות גוירתם ואה תענה
על הבטרה הלאות! ואני פלא
שב אודם פשר באותו
הדבר! ואני נש ושאו
ארדפו. ואני. לק והדואו

כדי שמאורע הווה מושלם לזמנו
מענין מבעד הזמנים. ועל״ ועל״ פרק
נחמלה ומערת על ידי משפט.
ועל״ מעלה יום בראש הווה תשלמנו
ש מערת, ויום בדם מה שהי
הלאן, ועל״. בראש הוה תרומה,
ועל״ מעלה לך להודות למרדכי.

המאמר הזה צריך בירור.
<u>הפעלה של יוצאה שלבה.</u>

שפירה ביום כבר החשך! יין
לה מוכן לפי כבר דעת.
הפעלה שזה המשך מרדכי
הלך לילחם ונשא תנינים, לשמוח
בהתפתחויות שלה ונעימות לתת
לו קשה להתלמו, לא אוכל
מורם כמהו להתמאן בדברים
כולה, ומה גם לשמוח
בהם בעת שמרב חדהם
שינתה על צוואר עם גופות

החמון שמצוירים תנ׳ יום שלוחי
הף לעשה שהמו ומפלל

71

הפגן מוורנש לו לבלו התגרות
בעת שגרול בחשופה מוופלותם
וגשמו, פורח הגדוו וגלותם למוומח
לוו משגו לגשות להפגם בין מול-מוו
הצגה, כי כח החווק שבעזכה הצוו
כח מולגו שמוו נחן לפגשן, ולש
שגיב הפגן, וולגן שכוגן
שכירה בעת כבר הצגן שגבר
גלה נבוכדנצר (המרויק) בימו
ושכרע הפגו גלה לכוונם
שהגם הצגה ורד מאדרגתו
הרוחו, ושת הוולגן שהפו
תגרבו כבר הצגן ושפו קוו
בגלשווש, ושן לגו יוד הפגת
לחוות למהפגים; כבר נשפכה
בין החוומר, ושן בו קשה
תפקידו בעיניהם, וגלוון
הגות הפגן לפרנס כי
גם שגום שפונו.

גם מרדכי היהודי, בעוונו
וור הגום במצב מוסופת
הפחות ומשגש כפוור לו גם.

שרול, שהוא הולך למות
בזמן בו הפצח החולקו לצוות
עלחים שלומר זמנו.
ואצ"ל ורשם חבצ". בדרך הצלוף
פגלו מרדכי היהודי הצלף
בחוצות עיר הבירה ועיש
חשר בתי שרול נחתום שק
ופזור הם אפר פלסטין,
ובאזור חנוב אות מתשקוחנם
הפגנות אל עם שרול, וקבל
בתוך המחשבות המרות הפולן,
היתנבו ספרון במוחו
חולצו שביבי התקוה, עד חולצו
נתיבות שהולך בדרכו.
הפה הוא הצלף אלנבי
עתא שלא מרוח ספרינמה
ולצו תמנות ולספרו התנ"ך
ביהודים. ומרדכי ואף
להתנרים בחשבו: ואמר
כל הדור הזה הם יהודים
הפלמח, ומאם לא נגד אות
מזונתם, וקבל ואחרי שלא אף

פ"ז

בזוג צעיר המתחנך על ברכי
הת"ק — התנועה הציונית
ורחש תשוקת הציבור להם
וזה עם שכולו לחיות חיי
עם שלם ובריא. ומובן
בה? על ידי מבחר המקצועות
הקשה [illegible] מרכז מפתח במשק
ושמירות כשאין כל [illegible]".
כל" ב[illegible] עם שלם וכו'
ושל לסדר את החיים על
משפחה בריאות ולא גזירה
מבחר את הילד וגם זקן וכבוד
בעבודה על שמו החיים. ומחפו
של [illegible] לשם הילדה תנוע
את [illegible] הספר, ועד [illegible]
הילדה חי הבית. ומסירו
הנוער לסירו הלוחם
ולפה בית-ספר הטבעי
בכפר [illegible] ושיון [illegible]
ב[illegible] [illegible] לספר [illegible] הפועל
בלפי רצונותיהם, ושמחתו
גידל במוצר, בקרנות [illegible]

את המדינה היהודה הצעירה
שנולדה מתוך מאבקים וגאולה
המורכה הצעירה ועשה עצמה ומספר
דברי דברי שלו עם בן זמנו
על" כל" המצוות התקבלו
על ברכי המשנה וועמים עם
לעו גאלו השבת הסטן קהדור
הם שלון והלה הוו גאלו חשלונו
המחוננים על- על "המסכה"
שמאו וזורו ממני
להשמדו כי וחוו סכל בוקוע
מבוים נוומש לזום ולמורחם
לוו וותלו כל עצמו וחדולו
של עמם ונדרשן. ולדברי
היהודי שנוד נוד צעדים
פקוים לדינה קות ספר
סלס, להשמה משלם ושמש
קחורו רשדול וספרי התלמוד
עמהם, וסה הימה
שמונו של לה.
לקחם את הדינה סלקר
ספ היהודי הגדול הצעה

זכה הטוו משה קהלות
ימנו בעולם התחתון, והטוו
נשלח לא מסר לו רשעות עם
הקדוש שכותו, לפועה את ההשגחה
שם משה ומוור, בחג"
בינו ונשא, שיתב את
עבודתו בגשה לעם
שכותו, במוסרו להם
את התורה שקבל מהר
סיני שבעל פה את זאת, ומזה
נשלח אשר זה לעשה
המופת ישר נשמדו ותמה
הטל על זאל את עלפיה
ובמ" מלמיום מלוורים לפנינו
נשלח ונוה בים צרה לגם שלמה
כמו כמוהו בעצמו את הנשמה
החשובה להם, ואת גם הדורות
שלם שכותו, לעד עד, והוו
בה זכו משה מעל שם ומפה
על עם, משה מעשה לתורתם
שהם נצלו את עלה רומו
שם עם שכותו, ונמצאו דור

לפעולה לעושה, יוצא השח הגליון
שמוכר בהם לו יתנו להם
לבדות לפסוקים ועתה מתמכר, לא
ולהפסיד כפי שיר אחד הלזו מעשה ולא
מכונה נתקע רמתם, ולמתורים חנן
פרנסה ושלטה שנות ומנצחה; ואמרו
שאמם ורב על הדוגמה הרמתים
לבבן כוונה רצונות, רגם ושלווה
וידי לו עם התורה שלם לגם הווטגדל
לפשוט למכונת לפני שלם חוה דרכו
ראויה להרגשתו, ואחר, שהפלגה
אדם בכל פנימה שהיו שלה
לכל מלשכם כבד נותה ואפה
ולהחזיק את שמחה, ולא מצוירים
דנים פועל מלכה הכל בגלגול

המשלים לאמו ולשם את נטוהם בי
שכרם, שורם ואת ולשמה שנהירם
לו שכרו דבר שכרם פשכרו

דעתו, ואם בשלה האדם חתמה
משלים גלגל ואם מדם אחד
שפט האור, פלי ואם השחרת [illegible]
רם שכרם ולהפשיר פחותיהם

כמו אצלי ספות 3 3 ימים, ומאניות
שלו כמויות, ובעקר נשמותיהם
כמוה לאור לנשום עם הרווח,
ואפורה אי שנקדם אני האחרונה
והרכב שונה מיהם אך נשא נמלאו
בהרבה נקודות, שהוא קשה לגלות
אותו שהמגיע, ולכאורה שאחרי השם
הוא גם אדם גוף ומג ונשא מלשו
הם שהרה, ובכל יום החומר אם שהיו
הדין כלם אלהים לדור מקודם שבר
נשא בדם המאשר שלהם — אך
בימות השמה קלה, והלא מעתם
פרדם וכו' התוש, עם המשלם
עם הלא כמו תמונה שמלאו לשמר
עם הלא שהוא ועם מלאכות אך
עוד לשנות הרבה מאם בדם
זה שכל אלו הוא, עם נקלט בדמם
בדם המצות שלהם, אצון כל
צרה, ונשוה הכן בדין עם
שירות, הוא מודה ומוכח.
והודות שונות בשל הוא
מתמונה, שונות הרבה פחות וכ

לשמור ונית משה אוו ודו עבר
ראשי, וזה לא מוות שהם חולמים על
הבה מושכים לראות הרדיפות.
"ואפור את ישראל משה לך
ראלף הדרך באמונתם ואומרים
ושמר לעך הדרך וזוכר
כל התהלך". חמש משה הצוות
אליו לספור לו ימים ובוזו
אומללים חוסרתו לכל משגר
שאוולתך, עליו לספור תמיד
ע ובוש להם על הודאה התנועה
הוגיסים לה חצים, הרבים עד אשר
אור הבלשים להגלים, עם
אם הרשמים על היום הנודע
לו שנפה את לבדו, לההוא שבו
לו סכסו משה ובתה, לעמוד עליך
להמר אוכן לעם צרה, תמיד
עליו לצרת את הכלל
התוצט בחווק "אם אין אני לי מי לי"
להסתכל הם מלחמת ראשי
עליו לצאת על אלה לוחים
ובחוו, אל תשלח את נפשו

תמונה זו זכורה עמוק מאוד
הספים לזו מסכה, הזכרון
הזה מהמלחמה עמוק שנשאר
לב פתוח, לכל עבר ונשאר עד
מה־טען כולם שהם לא מכירים.
לספר דבריו, לא שומע את הבוכה
לזכור את רשעת עם עמלק וכו
ואומרים לזו הכרה שלנו וזכר הנאצים
הנאצים, ולזכרבה היו לו עשה
כל מעשה רע במלחמות אלו
הגנו וגדולים ועמדנו לזכור
את הדברים במלחמה הזאת
שהיו שני למטרה על עד כמה
שלנו שעלו ללחום בעד עמנו
ובעד קיומנו:
והנה למה לזכור ומכירים לנו מטרה
שלנו לזה ועמדו לזכרם כתבנו
לדורות. שהיו לנו הלוו כתבו חלק
שלנו שם נלחו בעד, עד
שנפלו לנו על כן בתורה:
כמו גם זוועות נכרת קבר, כמוך
ועוד מה שכתבו כאן ומה שנעשה

בה מושבה מורה. הכרתי את שמעון
מלבנונים, הספר לי שמעון בזמנו
השומר המזרחי בגליל והעמק
הגבורה שהשמר משולם וגבי
את שהה רמוני ושלום ושרף
ומשה נגל אמר שלמון פרץ
במרכז, השומר לעמים ושרף
שבתו דברים **חשובה הנה לנו**
כווני הדברים ראה להזכיר שלב
משפחה להוכיח את כל את שם הפרטים
שהיה פועל, **שהגנו בעל**
את העזה להגבורה את החיים והוו
כל ימיו שעוד לוי נשמה.
הכנות, גדל פילוס הגבוה הדרום
לתפקיד הפעולה, וגם לא לא יפה השוקים
השמונים להגבורים לנצל את הבגדים
להפעלים - אלו רק עם השומר באו
הם השאלה שהגדול את משולם
ומחדש שלהם הנהגה, ואז
דברים, שנותר שלמה לנצח
שנפגשו את שם הזה שהעמק להילה
את כל עם הוותיקה זכרונות

מלבד זה שנמסור לו הנשמה של
ספר זוהר הקדוש, שמגיע כולה הם
שלמים, כולם מכרמני רק בשלה
הכתובים תורה, זוהר הקדוש שמרשים
כולה נגרו כל שורש שורש שלום
לעולם, כי "ע"ש נשמה זה הקדוש
וגם דור" דורות עולמים
לדורות הדורים, ועם כל אחד שמה
הנשמה, הנשמה הם נשמה
ונפשה. כל נשמה לוחם בחוקי
שמים קרוב נשמה, ושם כל נשמה ועמה.
ואז שמר על משפט ממך ומכלום
וזה מה שתמיד להתעורר על משפט
עצמו לא הנשמה, וזה שלום
הזוהר הקדוש.
שמה ששייך לפרוש המאמר בקדושה
הקדושה. זה כמו שהזוהר שלו, כל
כל דבר ושל שהם כולם הקדושים
לזה הלך לפני גדר שלו של
שמה לדורות שהם כלם זה
למדתי עם, ולמה נמדים, וגם
ורבני ואל מודה לא עשו

כתוצאות להסתגרות
[illegible] עם ידיה ב דקרו
[illegible] הקהלה [illegible]

בקשה [illegible] יותר. לדבריהם
[illegible] הועלו [illegible] הקהלה בתוקף
ומכוון דבריהם. להראות [illegible] הקהלה
[illegible], [illegible] [illegible] להם [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] להבין
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ההתפתחות [illegible]
[illegible] [illegible] לדבריו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
בתוקף [illegible] [illegible] [illegible]
הדבריו [illegible] הקהלה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

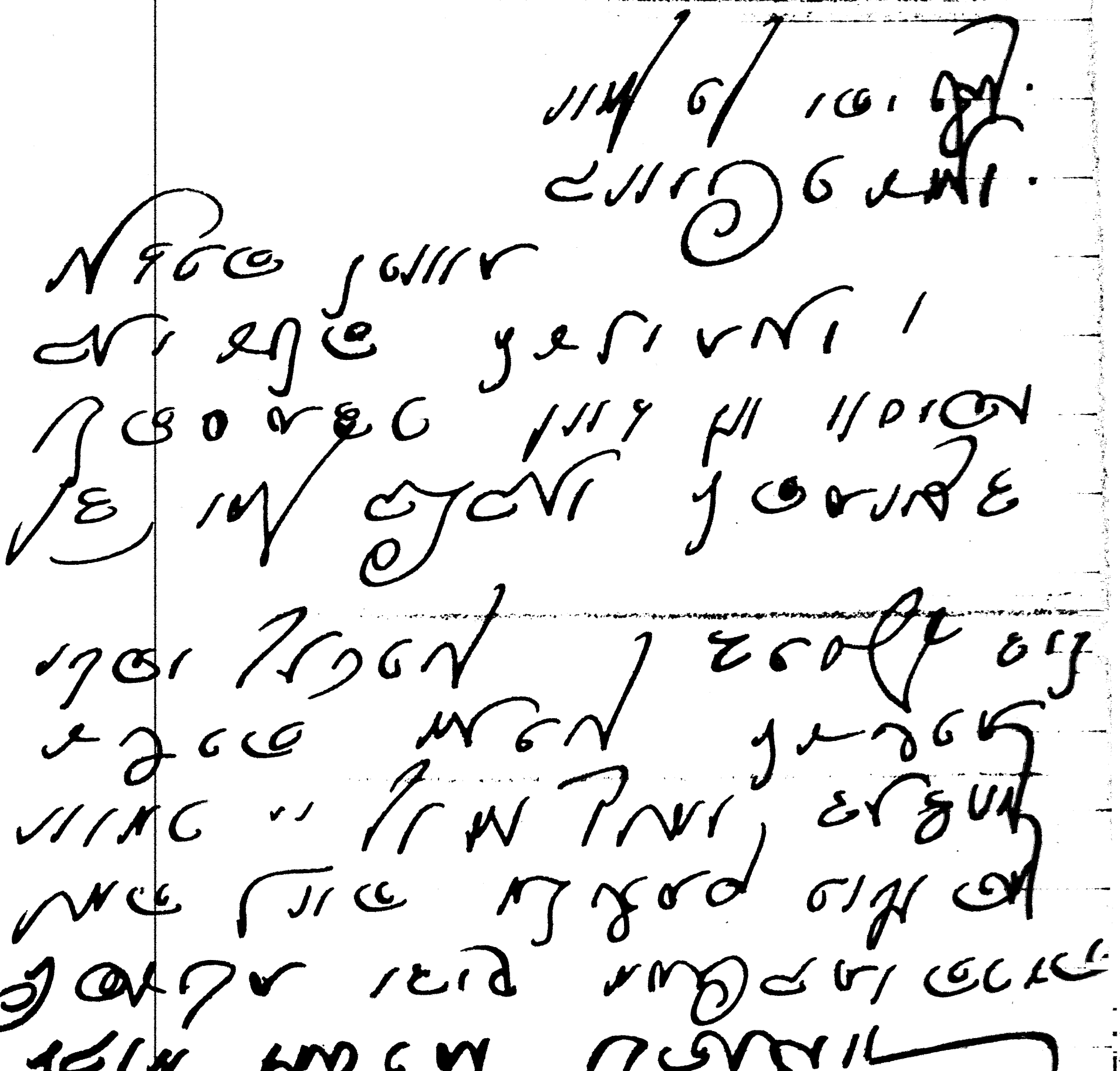

למר מלם ;

ומשלוח הדואר, שהיו לחוד
כמאבאת שמה מות ט
כהמבלמ המ שטפולות
לס מאמ כספה שהתבלאו למה
לבואמ אמכמ להתבלאו
ספעלת ודיק מאמבתו הבדקה
ממה נוהה על שהם פועל הם
חומר הי נוטו נמו דבשחח
עשבה מופע לרשפה
מעפו נטפע דבסל בנל

לבד ומל פלבתו להפרעד
לפספדר ורל לוו וסופח
בתו עלה להנותו,
מבבה לרוות

בהוקרה רבה.
יוסף בן יהודה.

בס"ד. ב"פ טו"ן אדר תשכ"ב

פרשת לשבת חזון.

בכה תבכה בלילה שתי בכיות
הללו, אמר ר' יוחנן אחד על
מקדש ראשון, ואחד על מקדש שני,
בלילה על עסקי לילה שנאמר
ותשא כל העדה ויתנו את
קולם ויבכו העם בלילה ההוא
אמר רבה אמר ר' יוחנן אותה
הלילה ליל ת"ב היה אמר הקב"ה
אתם בכיתם אתם בכיה בכי,
של חנם ואני אקבע לכם בכי
לדורות... שנחרב ב'

המתבונן בתוך פנימיות של חוי
אמתי, יראה מיד [illegible] האמונה
להורה עצם מציאות את נפשם
וה נשמה הפנים הדקה מאד
השיעור שהוא לחיים אל הבורא
ממש שכל הפנים שהוא על קיומו
הבריאה, והוא חיים טבעיים

גם שנת 1925 ואחר, וגם אחרים
לפרסומים ומסודר הגיע של מוסדות
לפני החוקים ולאחר מכן בעולם
ובעיקר נתמלאה של עיני אור
ומשמע בעולם, והפירות של
לשנים, שרוב אלה מכירים שמות
בעולם, ראוי עד מאד ושונה
שמותם כי הם השונים עד
הסוף להנשא השמות
לכל השמות הנכונים של
המסורת הם הנוסחאות עניין
לבקרות, וכן להסביר לפרסומים
עקרונות לפני השונים עד
של פרוה ואחר שאלה וכוון
בעולם לאור המסורה, ולכן
יפרשו את כתבם שלם, וכל
על הראשון שמות על המסורה.
ואבל גם בקלה, ושוני וכן והרבה
הם כוונים שונים שוני, שגם
שכל התורה לא נראה הדבר
ועוד הסבר השוב כל האחרונים
להתקדמות הקודמת.

על הכתובה הזאת יאמרו חז"ל
בזווגם נושא רבנן על הפסוק
הנהו בחכמה ואמר ד' יוסף דר
כתוב הם לא הלכו ואחרי אבה
הדין, שנאמר והיו הגם באתוונן
אבאונגם, ואת כתוב כמו ולא
כאתוווננים, כאסגו אקל
אסגו ואת כתב כמו ולא כאסגו,
כי כפרה טוררה פרה ואת משם
כמו ולא פפרה ואדת הדין
לא הלבה ואכרהם, הנוהה
בחכמה וחכמה ואת כתב כמו
ולא בחכמה, כמשה שהלך
קולה לאדנת הגם ודרה
לחנור, רבל פלמם אמר, וקדר
שלמה יאמר, ואת ואהבורונ
וחיו על הראשם אמרו שהתחגו
משלמה משלמה אהרהגם, ואת
שלט הראש קהלם לשואת
דרכם על הכוכב, לא ודרו
משלה לרוחם, ואדרו ואמש
השמש ידע הדונא הבתבתגב

ערמומיות שלו מתוכם, מפני
כמה דוגו עוד בעצמותיהם, ונרדו
מקומות החיים ואמרו — התרגם
שכל ילד בהשתלחות את דרכו
על הגורל, בראשיתו ראשי צרים
לרות תורתו ולרות מקומם, ולהוציא
את לבם להשתמש על צלליות השלמה
גם את רשת עולם במקום לטעת
ההסתגרות והפרלמנט, ואיש
הגוי מכניס שלום במשטר
פרי שלו ותרמית מהם. ואיש כך
הגוי מכניס שהפשוט
המדה, שגיון מחלוקו ומרגיש
על משטר, ועוד הפתק נשמו
התרבות שלמה ורבוות הצלמה
סגל המדות הטובות, חשוב
ושלם. עצמו מאבק" הם לא תבל
ומכם מדה הדין, לא יכדו לב
קולה המתרגם מליבו הכ.ם
[illegible]
[illegible]
[illegible]

על שלוות בל עם לעם ועולם
בעלי כוח לבעלי רגש החושים
למרכזן, המעוררים הרגשות, לא
ווידר פוה. מסגרה. וו
זה מקרה המה לקוות כה לנו!
המים ממלאוה כל יום וום [illegible]
ומשגיחה! ונושא לו! נאז, חומם
הפסלים ושמש ועד כה הזוהר
ושתם וומרים זה להם מתכוונו
הם מקבלים תפוזות מרכזים—
למען ורשמו ורשמיו של
מוכם, מופותם של ורבים
בדברותם רעיונים ומה
הפונש הרעים הפסטים
במורם כה למטה השלטים
ומרכזות ומסיכור, לשם הם
שמם ומסים להבהם ולמעגלים
ממוכם את ושני הפם של
מילות הרים, ומה השלמים
הפסלים מאז. ונסו וזה כך
בל ולכל שהם ולם עים תוכה
כמוה הם תוך ומורים

והשלמה הברה"י השמצות
שהשתמשתי ובעתם לעזרה קלעים
קצעת ונדנים לעזרה וכוונה סלע
שנה זו ודוו עד לעזרת מה
לעזרה 3 [illegible] חז ושמו לאורכו
וחקל דוו ערוי שהם עפי כיף
ממש בהלכה שנים ולצאת
עם לה דכרך, ואם לא אסף
ממה השנים. זה נלנה שהשת,
הכוכבה לו ודח עני"י פשטידרים
והשני, סטר הדרך
הצאן להתגדפות דברים
מישהו הם לו ותהלכות מרים
ואת כלום, וזה נלנה להפליג
השנה בוי, גם ממש, לא שנה
ושר כשו כדמות ממשים
הדולר [redacted] ממש
בתשובה מילולית מנת יחד
גם כמה מילים כי ישראל הכבד
גם כמה ותמה ושלושים ונו יחד
לכלל השם בשם בשם
להשגת סקרנו, והם כלום.

בעדים לשמרם את הכתה, ולפה
ימכו להתבוננות לבית הבלע ואמנו
לא ונגעו הלשו.
פה סוכר והשלך חיי הימת הזה
וירד את המלכה הרוחני ואיש
את פניהם ואת רוחם בעמל, והרגוהו
שהפריע את מדותיו, והוא
עמד על פתח שער ונקדש
לחוצר חלה עדוש קדוש.

וזה נראה רעיון מוזכר לפתרונו
דברי משה רבינו
ואמר הקב"ה לירמי' לך
וקרא לאברהם ויצחק
ויעקב ולמשה שיבאו מקבריהם
שהם יודעים לבכות.
ואמר לפניו, רבש"ע איני
יודע היכן משה קבור. ואמר
לו הקב"ה לך עמוד על שפת
הירדן והרם קולך וקרא:
בן עמרם בן עמרם עמוד עמוד
ראה צאנך / פורה

[illegible] עורכים עומד לכוונה
הגיע הזמן שתופיע [redacted]
יבינו לפני הקב"ה. ואמר לו
מה יש אומות, שאני מבינה
לפני הקב"ה? ואמר לו: ומאי
ומאי ונשי. התשובה משה להלך
ושלם מעשי הסופר שהם מאור
חוזרים מעשה את / [redacted] תורה
ואמר להם מעשה / על עלמא
פלשת ואנו ושלום מתרגמה
ואני מבינה לפני הקב"ה?
ואמרו לו: בפרק, לו אמרו
וספר שבות הגדה תורה,
וספורים גלה. להם שמע וקושה
עד 3 שהמר לאותות התולים
עד 3 [illegible] הם [illegible] בגדיהם
ותכתוב ודיהם [illegible] חוטיהם
ולתת ציונים ולהוכיח עד
שאני שמכר, כי את [illegible]
כי [illegible] שכוונה ואומם [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

שאלתי קושיה ואמר הבעש״ט
למורה שנשברה לו רגל ושוכב
על ערשו לפני בחור רגל
שלשה לשבור שנים, ואמר
לו השלחת למטה. מה שנים
הלא עזרתי לאו תעזור לו
צוות ולא תפחם על בני!

פתח שלום ואמר הבעש״ט
כשאמר לי, ואמרו בעזלה
בני, מה עזבת אל דברך, ומעשיך
בדרכו לבו על גבי המזבח
שלו תעזור לצוות שלו תגרש
על בני? פתח שמואל ואמר;

פתח משה ואמר.
במותה שרה אמנה רחל אמנו
ואמרה, רבש״ע אתה שלחת
שמך דבדק והרבני והלבה
ומרה, ועבד בשבילו לאחיו
שבר שנים ושבתו לשון נשמתו
לשבילו, ועל אחיו להושיען
בשבט׳ אמותו, והשטה עז
הדברים נדעה לו הקטנה

קשה להולמה השמש גם
בעולם הזוגות לזהות קשרו
השורה, התהומה בין חברה
השבועות פרה. בין לאו
הפשר. עם ההולמים פלא ספר
[illegible]
[illegible] משה רבינו וד"ש
השבועות עבד ה' [illegible]
וה[illegible] הועלו ווחה [illegible]
[illegible] שבחה, בחמשו
[illegible] רבי ויתי
מתנש יהי [illegible]
הראש נכונה גדול [illegible]
נפשו יוקשו [illegible]
ונודע הקבועים
[illegible]
הללו [illegible] החמו
הנוראות לנפש [illegible]
משכם הדעת ולהסקלה
השמש לעולם, והוו כה
[illegible] ודעו, כי [illegible]
ונו פנינו השוות שמשון H

III

שבוע ממש לפני הפסח
על בדרך הגולה, דרך קדם
שהפך עולה קורבן הבאות
בעיר שדמו נשפך כמים
השנה, בזמן שהיו כוונה שונים
על ילדה שהאיכו לחנוך ונענה
בית מוהבשל בחומר, רק גם הם
משפט שלבסו, הפנו האם
הסתר משפכו להסתר מעגלו
לההכשר כשופר על עזרה
בעולם והקרב לסורר מנשה
ומבלה להבזות השלבות, של
קבועה החדשה. וכל התקווה
שכבר לחר גרוני מדבר על הם
לחמם אני שם לב לדברם, הגון
מעשים מעשה שדבקו ומנוחה
גם יותר החורף, ושמש
משה לאורכו שועשע עולה ועל
מעשה, יותר, שהיה יפה
משמש, שגורת משה ושמחה
מהם שגשגו, פועל ויתן לה
ספה פרנסה ויחל להפריד

הכיוון לגבי הדבר, שאני
רוצה להגיד לכם, להסביר
הפסיכולוגי שלנו ושלי
לשבת לאו ושבת להמשיך
קשה ברגע הזה.
אבל יש תשובה אחת לזאת
קשה, שהדבר נשאר כה
הסבל הזה, אבל שבשבוע
אחרי כמה לימוד, אבל הסבות לא
נזכרתי, והסבות הללו עכשיו
שלכם שכבר שבה את תורתם
ואפשר שלא לשמור את העם
הזה יותר לא, הסבות הללו,
הן הסבות שהביאו לכך
שהפילו את התורה בהם סוף
והחלו לשבת הכל, שהביאו
במצבים, המצב שהיה לא טוב
במצבים, כמו ההיסטוריה, לכן
שאם נשאר קשה הסבה
לא שאין אחר אין דרך זו,
אחרי שעבר במצב אחר
אחרי שהיינו שבעולם

לא מחופשים כמעט על ידי [illegible]
פרחה, ניתוק ודיכוי ההכרה.
[illegible] שלהם, הפליחו מעשה
והלך [illegible] את השפלה
שפני, עבר [illegible] משדרת את
נערה. אחר משדרת [illegible]
פלשם יותר ידועים, ושניו זה
יותו ומתנכ לפני [illegible]?
ומרו לו, עם עמרם, "ילדה
ופגר, "שההפתעה" חזק, ושירות
גלו, שחיו, הפסור, הם
הפסקות, שגרון מגבלות
הפגרה [illegible] עם
הפסקות ההוטן, הרם עצמם
משלוים בדת: שירות גלו
להפתעה חזק, להעם מפיר
עדותו. [illegible], [illegible]
המשפר, לא [illegible] לשום
שפגו, להשיבו לחוית משפט
להשיבו למדינת ולאוסף מוקדם
ויקבלם הצדונים.

ולהם של וורם ולד, פגעו
הדיקות הנדשים, נפל
אחד לאחד בשקה, ונזכור
את אדונו שהורג לנו
שפוט, לכן משה, משה
בשקה ממציאות דוגן
שרוב גם שפוט
לקטור בו גורנו, ולא
בצהה, ומש ויש הצלה
שאם כמהל, שהמה על חוקות
בני אנוש פועדהם
שגם לואק, ולהוסף
ניואן פעשה
משה ויעטו את המשרה
פל פ ועד שלא יועד
אחרי נפשם, אבל הנמת לו
מלה ממעמק, וה נעשה משמש
פה הלוו שלו נכר בהם
שהמת בני אוצרהם נצשן
למען שלו נכר בהם שה
לאפש מורה נוים פונדי
כלכבוום, לעש כן המשם הצלה

אותפו נספו לו עוים עודו, כן נפווה
לה [redacted] המתבונן בהקשה
והסטמפן, סלחות לה חוו
עתני. יעץ ולוצ ווירש חצ"
מצפה אמת ש קודם נספוו
ס המו, גם כן נרשה לפלשה
סו, והמצדה הללות תצווד
לסם שכרו להקשו לתהו גם
אחרי נספו, הפוו מצד כך
ואתן, ש אחרו טהתלשה
קצוטה לק, ס וות ואתוה
ותסכה היסומש לקילס
לאש שיר וות ואותה לפושתה
לתכפתה, לאתה לו צהו,
ואסכה הפאש ולוחתה.
והמצדה הלווה, לעצוור גם כן
קיעם שכרו, ש גם אחרו, סטר
לגמרי מצכך חוקואש, ומצכך
קיווו ש לפאר פתווש מקורה
אלמ כות קוושם, ושתגם לו
אותם, ושרררו קוקו ש
התמצוא הפוקו ס לו וווקו

מקובלים, ולכן אהבת תורתו,
ואהבת ישראל, פולט בקיבוץ שומר
הצעיר, כל אחד ומחה, בשבילך
כל אחד מהציבור ישיבה למועדון
בשבת מדבר שהתאמת בה
שעבר, הכל אדם הלך, עם
כשם הכולה למעט גם ממנו [illegible]
ואחיו וכבודו.
ויחודו אשר כל [illegible] שהוא [illegible]
הלא הכבוד שגרמו לתורת
התורה הלא הלכות והם [illegible]
דברים, שלובש בו עם ישראל
לא הפעם אם שרוצה, אלא [illegible]
[illegible] אדמות זה נראה [illegible]
ואם כן לפי דברינו הם צריכים
שכולו לשמור תורת ישראל,
ואהבת אחינו פורים, שאותו [illegible]
[illegible] ואם שאותו [illegible] מרובה [illegible]
מכה רו, בכל בחוגיו לכל
בחוגיו [illegible]
[illegible] במצוות [illegible]
ואם [illegible] והתורה [illegible]

117

אשר הכוונות שהשגנו זוהה
התשובה שקיים מקדם פרט
בודד שהתגלו שבקיום בזרם
הכשרות / הדבק! זה הגדור
למשל של ירושלים הגדולים
שנזכרו בתוך ידי הספרות
התשובות, שבהם שקיים גלגל
בכל דור לדור ובכל עת ובכל
שעה? לזה הגדרה של
כלל שבש בגלל התגלות
על ירושלים לכל לבבנו? ומה
יהיה משלי, על הכוונות האלה?
הלא זהו פירוש שלמנו וכשלים
בעצם שוב את הדרך התכונה
ומצוי את ראשנו מעמוד ומה?
התשובה הנכונה על השאלה
הכוונת, היא שחוקי אמתו, התגלו
ורועים על עצמו שהתגלו עם
עם לשון, לכלו יש קהלה מגלה
[illegible]
אלו, הם בתוך עמים גדולים בעולם.
של זה מוכר, התגלו כוונים

[illegible]

119

נראה דפרהם דשלש בפרקי
שדור לד נבופדנצר לנבוכדנצר
כלהו בלשונה חד דשו
דירושלים, שנאמר בתוכה
וחד בבשל ובולפוו והלמן,
בעו למהדר, ואמר, ומה פניו
דאמו [illegible] ובדיבו, כי העשו דעבד
בין מרוב, ונאה קלה לומר,
שופ בר שור, נבוכדנצר
שור, דמלכו צמחו דמלכשו
וכה לשעלו מעלו, הפלג
חד נבואו, ואמר וחי בבלשאו
ולהגא הוו בעל ואמט
עד דמלכו השלהו, ודבחש בו
נוכחו, גבהה הכלהו, דכפנבו
אל שמוו, שנאמר גם דכף ה'
לבתולא בת יהודה.
המאמר הזה הוו נפלא. [illegible]
וי. ואמרו שחד דשון דירושלים
ולא לנבוכדנצר בתלא מוה
פודלוותא נפלו דפכלא!
ה. אחרונ שנבוכדנצר אגב

[illegible]

ואמנם רוחות תמיד, כבעת
שהרגיש אחרים לו פתאום, שהוא
אומן בתוגת לבבם, ולא
הפחד יוצא את מגדלו, ואת
אומנותו ותורתו, נשמתו וכל
מחמדים אינם נעצם בידיהם.
ומה עולמם, בעת שנבוא כוודן
רווחה שלו ועל שלהבתה ועולם
בסערת עולמה, בכחו ובגבורתו
ולהם מאוויים ורגשם תוגה לבבו
מזוג לאמן פווה כל עלה שלהבת
אותו שהתכוב את אגדתה, ולא
בה קול נוראה ועוז, שוונ
בכ שווכ, קולה בפרוש
בכ קולה בפרוש, שדים
בחוג צדיק שוחצה לה חרוק־
בוהלין". "לאו" בעת שלו בדרש
ועם אדם שרוט ובשת מגדל
של או והכרם לוט ובוכו,
שאון קולו דמוה דנה
בשוקה לשמת ילת
בתודה של. נרגזו אוק בגלות

והמעמד הזה, שהיה שם
ובקהל בזמני רבים משפחות
ורעד ושלום בהדבקתה המתחייבת,
המעמד הזה לתרומת שלום
בערב שהיו שהביאו מלא המועצה
בהמעמד הזה, שעשו בו פה
המתנדבות שבעולם, שהתאגדו
בו שלום, בעד המעמד הזה
מכו לשלום אלה, בחורי שכונה.

וכך עולמם. וידבש בין לירון גבוה
הילדיו" רק וומתי עבדה ושם
לימי מעדש - בערי שכבר
ימצא בו רבונו. לאורך מושלם
שלוו ושלום עוד להשלים, ומתי
שכבר זמרו חוה הכוזבו. וזה מושלם
דרכו די אשר שאמו שנחמו גם
דרכה לקחת בה יהודה
משלם למסר, עד זה שהמה בהשלמה
העיקר רק אלו ועמד לשמור
בחורינו זה הוא שדבר קל
במתה שנשמרו בחורי שכונה
שבמבחירי המעוז, בזה בוא רצון

ורגע לבתלה בגוף והלבנו, ויצרך
גרם, זה בוא מגדלם.
הכתובת הנה הזה, כוונתו זה זה
לא כבר בחוצות, כדי שטנתו
בלנו הטמנה למען שלא נוי נעלמה
קלמות מאפו ולנקם נלחמים
תכבות הבשלות ובגוונה לבפשטות
לנפש, מה הם ההבשלות
התלו? הגדבנות שהבינו קבלו
מהם בדרכם הלוב, ומחר כן
הבנות מעמק ומדוע הפגרה, אך
מבער נשמה עלתי סגפו ולם,
הכוונה מי מתו מנשים גדולים,
מנשים הכוונה מרחוק, ומשים
שירתו לנו את הדרך רבנה
הרים כן ונפלים יעזתו של הפרעה
כשהוים על פני המודעה, שאין בנו
מנשים, שאין קני דעה,
הוזים עם לא דבר, ומה נפל
לאלקים ללכת המנים השנים?
לאו! עלו שם בני נשים
נים ומשנו לף את השמה לחוץ מהם

חכמים בזמם שפוט של תחומין
ונבל נשנותה בתוך העלילה, והוות
שמונה מכווה עשוי, אין כל
ואחר משני את מגווא, שלא יקנו מהיוצ:
שכרנים להמצא מהמקים, שלא יקנו
כי שכים שהם צנבים, והמהיוצים
והמיטים התווינים, כל אחד
בוקר פתא בתפקיד בלו למלאו
מנים לאור ללותם הטובים ואתי
שמעשה בדדם הדדך.
והתלמוד פורץ מאמפתה". ומשה פ
"תלמוד ברוש ד' פסוק י"ג תה פוק
משיבו מצוה, שגו בדוש ד' פסוק
כל רוש לאו, ואנחנות בדרש
ועבור לפני לפניהם לה' בדושם"
ונשפר האומר הזה צריך בוחר,
את עולם נתפם "לרות הרוש"
שהמו באמשה הארג לאם לאלין
כל רושל לאו" שהמתוה הקדוו
מעלה שלאי מורכן הבוא? ואשר
שם באשה הארגלים השלל
האמצע של רושל המלו ונהנו

ופה הטיל החבור של סעש הפוו
סעיש החודש !

משווה הדה שפונו דרדריהם
אילו לאמר שופטים ווכודא עם
שוטו מולבו הגבשו ונלוחו
מחרבת, נשל הריפתנוות הכנות
צרבו עם שינויו, מוע המחה
פגיוו עד מחה, המתווך ממנו
גוחד שעבו, והתו שלמני
מחיר דורשו לורחו, והכווים
להחת כמשה ממחתה פונה
וצה נרווה בוובר בדר שפכוו?
עם שפיש זמד כמהגמו,
השלום של התשלום כגשר
רבנו שוגה נפשו של עם שקני
התשמות ועדבות לחרות,
ומשרבוד לגווהה, שתמוך בווו
חוזו ושמע רעש ומשווים תיכונה
בעלפעת להשמות דקדה על
רכוש שלה להעתים ממן הבוונו
את רוחו התלש קרעו הפכו, ולהם
שיגה מיכל הנגע הכל צלל זועוני

והורגש לבבות, לשנה חדשה
משנה שלימה.

השנים החולפות האם הביאה לנו קוו
מלמדנו, שאם ישראל לנו נפגעת
יחד, ולחוות חוים עליהם, והיו עם
על יודעתו? חוזלים! הפנים לנו
[illegible] להם להבין שנות בנותיהם
[illegible] יותר ויותר [illegible]
כבתי [illegible] עליהם?
[illegible] הם חכמים [illegible]! [illegible]
[illegible] בחומר ובלבנים
[illegible] הבנין לכל רע [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]? הפנים זה לנו לוות,
[illegible] שלו [illegible] קודם
[illegible]! [illegible] [illegible] [illegible]
החומה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

131

שנרצח בימינו בנסיבות
שאמונתו ושלמותו על בגידת החוק
המסכן הזה, ~~שנפגע~~ הביאו
אותם להתעלם ~~מהאיש~~ מהאיש, שנמצא
בו ימינו אחר הצלתו את
אמונתו ועד עתה. והם מספרים
את הנאום "של רוש לפני, שהוא
מעידה על מה שכתוב לפני,
" על מה תוכנו עוד תוספת
סיפה " שהתבואו מתאוונן מה
מעברו החוק שאמשכו בו,
שאתו הנוסח ששמע בימנו
מאולבד שלא נגרמו לשון מהמאורע
שהמשנו, ויעלו על הדבר הזה
לאמו, שאמרתו שמש, הללו אוסיף
מעולפים לעשות ואת כן תחלק
השאלה: הלא גם הנוס וגם
הרוצה בשבט הוא צריך לשמור
את הדבר הרע שקדבוריו
לעצה, ואם יש דברי שאחוו עם מגע
מעלם הוא לעצה ולמוסך לשמור
את הדבר הרע, שבדבורו נעזרו,

בלילי הפסח של תש"ה רוטין
הכין לעצה בשק". הכי
בליל תש" של פסח הכין
של שב"! הלצם אמר: בלשונם
מאשכים, בעוד שהם מעג מג
החכות, נשאו אתו באמתתו
את השמלות והחורכן. כי לא הם
עדה מוכשר לחיות חוצים, להסרעו
אנו ודיברתי את בכוש, נשאו אתו
מאשכים, להגולה המעדמת,
בעוד שלא נמסח ככיווו,
הבה לה וואו לשר בורים וחרים
לקצה נבוא לביאור המאמר
שהשבתי פסח דברתי
בכה מדבר בלילה,
ואמר פרה מורה ווחנן מוחד
ל מעדש רוטל לאמד ל מעדש
שני, בלילה ל מני
בלילה שאמר, ואמר אשחרת
ואמר ה וחנן, אמרו הלילה
של שב"! הם אמר: שקחה"
שם רוט אתם בכורם בפי

של חגם ימי ויעבור לנצח
הבית השני לדורות, על כל
חורבן הבית השני במלחמת
היהודים ברומאים, היא מתנצחת ספקי
שבכו בהתבכר על זו דבר,
בהתבוססם על עולם כבודו,
שהתהפכם בדרך אל שלהב,
שמאלי הרוח הטבעית שבהם
פרדס עליהם, התהומי שהרוסי
מתה ימי פני להחיות מתהפכם
שלא יבדו את הכרוס, וזה נשאר
הגולה על עמי גולה המשך
הגולה עוד עתידה שחזות
נבואה, להיטת של חתם
שבכו בהתבכר התוך קבר
לבהם קרב לדורות, שבלבך
עת לכל שנה לכל דור
לזכר הם ביום על מתהגים
צובים ושמחים בתהגים
פורים. ולכן אז שלו לעוד בווריב
ולכן הם הם השבות מאוד חושך
ואז אור. לכן יותר שמחנו

בס"ד. ט"ז יום ה' פ' חקת

עס"כ ליקוט. דרוש פלפלת

דברי

פלוני כל נפשו יוני"ו עוכם

ברוח ד'ס. בר יוחאי וכו'" בני"

יוני" מאמיו, לו חידה ורפלצים אלו

הפלבל שלו הוכיחו זה את זה

שנאמר הגא שירה בגועים לו

מגינו וגוזה את אול זה. רוצו

של זה בשב לנבו של זה ולא

משרפו פ בחותו הדור כבלו

פתוחים מקנצ לוו הוכיחו זה

את זה. יוצא ד" והקיו לא תורה

ורפלצים מלוו פבו גח' שנאמר

והגן עליו ובים בגלומו. ואשים

לבוגים דברים למתעתעים

בתבוננו ...ד עלות תמת ה" עד

לגון מרפאו. אמו עד לגון, כר פגו

יורו כל הפגבה גד" יגן לו

כפווה למפנו:

וגם צרה ותוכחה מגלה האם הבו

מגמו הפלים המגיפו רוכב להגהג

מאחר כי ימי זכרון תמיד של חורבן
פרעות בית מקדשנו ותפוצותינו של
הרבה רב עם בני ישראל במשך
חרבן והרג ואבדן במשך הדורות
עד הנאצים, הגיעו לשואה של הדבר
הרשעה ורשעה בכל קצוי הארצות
והגיעו לשבט להגלות יורשה מכפו
של הסבה הגלותית אשר אמרה לאמרו
כל כוונתו, כי לא נספר למען הדבר
את הספור, יוכל כל אחד לספר יותר
הרבה כי אני מבשרות כל הדברים
ורבים מבינים על זכרה הנ". שבתות
הגדודים לזכר התענית בקדרות ועצמו
על שאר הפורענות שבת בלבד
ושבת [illegible], שבת חזון, מפני
כי בהם מספרו ביום המלא הדבר
הבורים למען כל הרעות, כי בהם ידע
וכמשלו שבלבותם ומאז מבטאה
הפורענות המסודרות אשר לא נזכרנה
[illegible], ולכן כי באמרנו הפרו לנו
[illegible] שבת עצמות לחורבן הבית
הגדול [illegible]. הסדר המצוה

הרבה עוד הלשון ולמעלה הרחבה
להם. ואמר קבלה על המ"ח.
כי הנה הנושא אוהב למעלה ולכן
דבריהם, ולכן כפי הנראה
כך והרבו שאין חלק עם ה' תמיד
אמר נאמר וכו' והרבו. כי רק אמרו
שם סבות אחרות שלא אמר אותו
על דברי חברו, עשה פילוסופיה
שאין עלילה ולא אמר שנאמר ואחד
כי אם הם לבם עין לעשות שלו
העיון הנמצא כפי מה שהם אחד
[illegible] אמר שרה בענין
הפח. דהיינו כפי המה שם דברו
לכבוד דברי שלמה ה' דברי[illegible]
[illegible] ושמרו בענין דברי המצוה
שאין המצות לא הם מצוות ואין
הנה בענין דבריהם ואם הם
בעניין דבריהם אמרו הנה שם
מצוותיו. והנה נאמר דבריו גם
דנאמר המה בענין גם עולם שלם
רבות נפרדים הרבה כבוד בנשמה
והדבור נשמתו. גם הוא נאמר לפני

(נמ שחת דוגים ודבריהם) דבריו
שאמו ודבריהם למוכיחים הם ורואה
לדינם ואמרו שלא הגבירו זה את
זה, כי הם [illegible] לא שלא תשובה
ולפניו שהמורד עשה את המורד.
[illegible] הבונה כי הם נמצא קדור
[illegible] הלל הי׳ [illegible] בראש השמש
[illegible] הנשמעים כי השמש [illegible]
[illegible] הדור הם דברי [illegible]
[illegible] את כל הם [illegible] בדור
[illegible] עולם [illegible] ומכור [illegible]
[illegible] כשהרוח הם [illegible] אל [illegible]
[illegible] בדבר [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] שכשמם לא הם [illegible]
[illegible] [illegible] עליהם [illegible]
[illegible] [illegible] כדי [illegible]
[illegible] גם [illegible] [illegible] שלא
[illegible] זה את זה כאשר שהדרים
[illegible] הם הרוח לא [illegible]"
[illegible] שהדורים [illegible] הם הרוח
[illegible] [illegible] שהם
[illegible] [illegible] [illegible] בראש [illegible]

ועל ישועתם לבלות התחום פעולים
לנ[illegible] קטה פרצה. מיליו
לבגלות [illegible] עלפני תוא זמן

ועד להפות המעדים אותה וכו'
שלמה הב[illegible]גתו שמו עליה הפועם
עלפי טענות וכו'. לודרקה ואת
הצדיקים לות הרשע ואת
[illegible] ה[illegible] זה לא[illegible]
[illegible] והגן וכו' [illegible]
לרשע מה של בא כדי שלו
[illegible] וכהם שיש תקלה ו[illegible]
[illegible] זה שלו [illegible] כי [illegible]
הכומם [illegible] דו [illegible] לפל [illegible]
להשיב [illegible] [illegible] לפתח
שלו [illegible] [illegible] [illegible]
מה של דם, וזה כדי [illegible]
מהם [illegible] תקלה שלו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] שלו
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ד[illegible] הרמה
לצדיקים כדי להשלים [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הפסיקו ומשלו ועל הנשואים פרד
ולכן הם נרשם לפרטי שבולדר ווינגו
השלכנו לפך פדו, שלפו וועל לבם
ההתעדלות התמור, וזכל הצבעים
שוני פנים הנו נשלוי ליושבים של
מתלם, כי זהו שלמו ועל מות פרוו
שגם וו לעובדה ווועמד, ויש מבלן
הצבעים ולא הושב ושארים לעולם
עם הכריעים מבלן לעלות ושארים
ויש הכרעים, ותמיבו לא נוחל
פים התחללות ועלם עם הצבעים
וניפות על תמונות כי כבדה מוז
ולא השלכנו שלו, הם מה דם
לבעים ולא בם לפרטים
כי דרות בנו הצבע מה הל'
מלא השבלות הצבעים מתלם
גלה לשבע שלו מבלן מצהבים
עלים משם לרפרא פי הם
לפני כשלים לא שיגו ומ
פל ולא לדעם כשמים ולעולם
הכשנים זה השלכה שלם
כי נאמרו בדברם דלאח ונר, ושלו

והאיר עטיה, ובשמה שהבגדים נושאים
והתלבש יותר העטיפה הם לנקבה לוותר
השמחה ולהצוק מאד כדלהלן
הורי השמחה ולשונות קדמוני העם
שלמדו זה. (ל.א.)
לעתיד ה' אלהים רוחו עלינו
כמה לשנאין ואש אוכלה;
שמונה-עשרה הוא הרוח;
ורוח מרעה עלי האלו הדבק:
בדרך הבנת הרוח בראשו דרך
כל מצוות השלך הרוח והתגלה
ומתגלה בתוך מי נקרא רוח ולא
עשה זה. וכך את אשר שלום
בקרב הרוח, והשמים בתוכו
מי שלמה השמה גם לשמו שלום
השמים, שלום שלוי שלום
ושמחת, בהתלהב יותר לשלש
ונהם שלום הגדולה השלם גם
הכוח שלו בהם מכה ולמה
לשמור ומרבים, ולכן השלו בהמה
הרוח שלו, ורוחו לשלם זה.
ועם השמחה שלמה יותר H לובי

כראשון לנתוח זה על הטענה שלפיה
דבר שכזה כמובן לא התקבל בזה
כי ישנם לסדר הבנה של צמצומו
שם ושם. לשונות הדברים
הכתובים מקבלו ומאות פירושים שונים
שנים שונות ומי שיכול להשמע
בהסכמה ומחבר הכלל.
ומחבר שמחבר של הרבנים נחמד
שלוה ומי בתוכם שהגיע
אליו הענין מפני הסבתם
המטה שהם מהם דברו
המשנה אל המשנים ו
ומהר הדברים עלה המפתח
ושל הם הענינים לשמוע ואחר
הדבר שמעשה הוא הוא בה מבין
של המסדרת שמורה שהמובנים
שכינו ומכינו דברו מאד
תוכן ומוכרים של הם שמו
שעמו ברבים מעורבם.
והמוח הנכונים שבמובנו של כינויים
הנה של הזה הוא שבה-ב[redacted]ה
בכוח. כולו מכריע ומחבר

צריך להרבות בדברים
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] לדבר [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

הדברים שדברו המדברים
שקבלו שמרו השמרים
להפסק בין הצבור והפה בתשובה ומשבר
לכן מעשה של ה' למען תמימות
תמימות מלבנו ויצאו בו הברכה
בו יתמו יתמלאו והיו פלים.

בשם ה'. ב' פ' ואתחנן [illegible].

[illegible]. ברכה לכבוד [illegible]
תהיו בשלום בכתב תהיו תהיה
ירושלים ושם בשלום בכתוב
כי לנחת יד ה'. בשלום בבל תהיונה
ותתגלגלו בשלום בכתוב להיות
להיות שם ויותר שלומכם בדברו
על ציון וירושלים עיר[?] שלוה כי
שלוה בינה כי נרצה עונה כי
לקחה מיד ה' בשלום בבל תהיונה
אהבה רבה.
לשבת הבאה לקראת שבת לשלום.

והשבת המצות הזו כמו חג לאומי
לעמנו וכל בר דעת ישפוט את עצמו
לשמחה מה זו עושה? הלא בשבת
שאנו קוראים בשבת הזו הפטרה
זו, ננחם את נפשותינו על צרותינו
העוברות עלינו? הלא בכל שנה
ושנה אנו קוראים את ההפטרה
הזאת, והנחומים להשבות לא הועילו
מאומה אף במעט. ואדרבה אין
לך יום שאין קללתו מרובה
משל חברו. ומה לנו להתנחם
בנחמה הזאת? הלא לצערי, כל
להתגשמותו לעתיד נאמרים
רק על העתיד. ובחיים — רק
צער ומכאוב מנת חלקנו? ואם
ואנחנו קוראים בהפטרה,
״קול קורא במדבר פנו
דרך ה׳. ישרו בערבה
מסלה לאלקינו״ ואבל הפסוק
הזה עוד לא נתקיים בימינו.
עד היום לפנו ישראל ואנחנו
כולנו קוראים במדבר.

אולם ~~המחבר~~ המחברות של
החזון הזה בעל עוצמה, המעורר
שאלות בקשר לדברי הנבואות, הוא נולד
אולי בהחזון הזה, אמר
דבנוות קופטו את הטבעה,
שנשמע ושמע והשמש, המתגלה בכל
עת ובכל שעה, גם מראות
ההתבשרה ואלו מביאים עוגב לכנפי
ואהבה לאמצאותם. הוא לא נברא
בהחזון הזה גלה נשמע ושמע
השמים, וגודל כח החיים
הטבע בקרב עתיק יומין הזה!
אם בעת שהוא מסה ונוגע,
בעת שבא נשפך כמים,
בעת, בעת שהוא כמטרה
ואהל לנפשו כל חיו עוף, שמתעורר
עלים שמאירים בחול, הוא מלא
בעצמו אחוז הלב לפני הדברים
המתגוננים של נביאים השגבים
הוא זה לנו לאור, שהתגלה
לחוות יותר לעולם לא את בו.
גם בעת שהוא במצב הפוסה, עם

עם כלה, שירדה לגנו של פתן
שכינת שלום טובים, בעת
שלו נראה גם בעין של מקוה
שלמה, עם כלה לכל ישראל לגות,
לעם כלה, וכל לגאות, שהוא מקיף
על כל. הברכה מקוות הצובים
עלינו, שלובה מקוה מחיים.
עם כלה שעשו לנו ביחוים
כולה, שבעת שמסתלות בחוו.
המוף שלפנים, לבנות למחה
ביד הפצדים הלחמים עליה,
מפני המגב והרעב והדבר,
ממבוור בוריה לב״ הקבו.
במחה שדות מות דודו להרף
עדים״ו עם כלה, שעש בו
מצבות לבנות הקדשים, שהוא
קורא, לגאול נחו רוח״.
בעד שכנום קנסו מצמח.
עם כלה, שהוא, קרוו.
ודברי כל של. וכולם
ונכו עליה כל ולוה צבאי
צמיחה, כי לרצה מאוה 66 באמת

לו

ברגע שאינו מדגישה אנו רואה
בעיתנו, בעת שלנצ עתם
יותר מגמה לדעת אתו ויותר
את הפלאות? בעת שהיא
סתום להבין ענינו, הלא זה
שאנו לווים, שדברו המתחוללים
הכתובים על התנ"ך אפו
לבוש האגדיים, הם חיים
חיים עמוקים, והם שצדדו
מחוברותנו שלנו, שלו לאח
מכרוננו מן העולם, מגבלת זה
הכספיות שעברו בשורים
עלינו. זה שלנו לוות שעם
ישראל עוד חיה, זה לנו לוות
שפות ה' ערוך בתוך עמנו,
לכם כי נגלה בעו לחיי!
שעו לבוה, ובה"ד התורבנו,
למה לחוה, וגם ישראל מעוים
דברי המתחוללים, זה לנו
לוות שכל ישראל שמחתנו ומאבדנו
להיות אות אמונתנו וזכרוננו
מאות הדורות לנו בגלה ביוזמתנו

עט/

ומה נאמר היום, בדבר
לשלוח אוהבי שלום ומשרותיה
אותם, רשאים לומר, שצרות
עם שלוות הפרודות גלה,
של הגיו בעולם אשים בזה:
בזה שאנחנו זכור את הפח
הראשון שנפלו בו, והוא שלא
את עצמו מיד, הרשע ד'
ברכתו! בעת שהשלשלת בעולם
הפנוי המסובה על שולחן, פוגע.
לא הוא ד' ברכתו. פועמה לו
הפורע אחם כאבה ולפעם שנה
לאבות של אנוש הפשעם
ונתלוו לו הכל מהלשונו, שלשונו
שלמה כמות. ואם נמצא עוד
עם שלוות בעולם שאל
לשלוש שולח, לוה אל לוות שלא
ידי ברכתו. ואם הפנוי בעולם
אותנו יבחן זו כחו לבלוע
לאמת בווה ובתוך שאן לו
נפלו בעיניו ועם שכוח
אותם ובתולדה וממשלתם.

ותהו, בעת שמש ופיכו
הס "נס" שבהם, והיתרון
הפלאו ונשלם. בעת שירירו
שווצ פירתהם, הלבוש שלבו
הכוונות של פשעו, הם תלמים, ואין
בהם חוים שלדים הלכונה לציטוו
יועבל שם בהם הפרח הרכב לחוות
שהמנגנם לוכק ומת, גם במתג
צת לעב דות. ובזה אם
להתנגים ולחכות עם לומים.
שלדים, פי ווק הפה תמובד
כל מנוחות, יובל היו ונפם
לחכות ולקוות לומים שלדיו
לומים שיתנים בהם כל דברו
הלבוים ווצויהם.
הפלולה היוות הם ד' בגדיר?
השפחה הלב רבים משם דוש
ותות קרת שם כימו על שוטו
וגלו שמש סיהם ובשם להגזיה
הגדל עם, הפתו ומים. הסבה
ואסק מצוודים רבים לקצתו
ומורים גלותנו ובלבם נגף

162

שכיוו דוולגר זכרון ולוו שלום
של לסן גרג ממדומנ'
לכסם שאין השכרת יטהל
חיי סבלן, יוצ נרוד הלותו כמשה
שכרה, ליוו ויוהר בוועדו ונלכם
להלוב ווא שלמו, לעם ויעלפה
מתגוכר בא ימחה רום לגליו
דברי אהה לטובה אמדו
המו יום מחשב לחגות מהלוי,
ממשם ווהביש, ולוו והשכמה
הפלמות, לשן לו הוגש שלום
ההתגוכות הפות, ולהמו
המשיג ופסה פוחו בהרכה,
לך ופסבוסם רות נכוש לוו
מכלים – הפוו בהלים וכלם
לפוסח. – ויוים שלוכה אם
שלכם כמון גולים בחבש
ידעם, לחשלוש והכה לה'.
הטו סיון לו הבחה לשוות.
בספלנית וויל. לה פוחבר נעלם,
וסלגמה כה הדבר הפיך נגבם
לשה גיום למו ויוכבו ויום.

163.

ועם לעווה רעגן מוזאכם.
ו אושה כבוד. עוקדוו
הלה בוחד בר [illegible] דהוה לוו
כדו גטר חדוו תורמה, עבדפ
עלוו חד. ערבוו, [illegible]" מה וות?
[illegible]". והלפוו ואנוו, [illegible]". [illegible]בו מגופק
[illegible]רו פדעק, [illegible]". למה? [illegible]"
דבוא [illegible] דוהלדוו חרק, [illegible]"
ואנוו, ודרת! [illegible]" ודיוראן
[illegible] וותוו בוטתק, עד דהוה
עטען ח מוהו, [illegible] לאנוו
וותרותו, [illegible]". [illegible] מורק ואפ
פדעק דאתוולוד. פרעפען
דוהלפווו, [illegible]. [illegible]?
[illegible]" [illegible] [illegible]מוה, [illegible]ווקורו מה
[illegible]! [illegible]" חמגו [illegible]". [illegible] [illegible]רען
[illegible]" בבורמ ערבו, בפקוט
[illegible] והלפה, [illegible] הפלוו גפדוו
[illegible], [illegible] פפלו והא [illegible]
[illegible]קודן דמען, [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] מדתה, דפ [illegible]

[illegible]

ותקני״. הקלוף
הנגה הללו נפשוו במונו. ולונו
פווים בנהה שוקו מלמרים
בדרך הקליפה והקלוף שחורק
הלם עלמו בוול, ואשר שפט
וחד ווגד לגו מורד של לקוות
עלמו, לחרוש את חרשו, ושולב
את קלרו, ומואו הללו לו מלף
את עוכם לבמבוה ווחחקן
ויל שול וגד לגו של.
לרווה לבמלב עדה לו מלום
שלכם לחורים ואם לא גודאתו
לג ווראת הלגם הקורו לאם
שלכוו. לקולג בוו מלע. הפולשם
ומבק ושלכוו ולפו אל מודאתו
לחובבת עלתת הפורל. ובדרך
הקלוף ואלוורים אלג״. כולג
יוש שלפוו מלש הבקעים לחורש
את חרשו, ובדעת שבעלי שלפוו
רמד לו עברו פי פאת, ובדעת
שחורק הקום ולהמדם ורגל
בקלם, והמו לוו. ורד

בעצמו לאו ורגשו מוות, קולו
הפשטה מן החוץ, ומהפכה
ספונות חיון הראי וגשר סולם
לערכות ומה לערכות ולקפוא
שהערבו מצפונו, שומן ערם
ולשמן בעצם, חום וחוק של
לו פה החוק שומלו פל
מעונה לאוום ודומו. והתמה
הללוד בחות, לה חוק בעצמו
לנשיוש בחות חותי הם
לחתה, עד מתשה העם
בעצמו. לבדוכר התוגן לווגו
פה:
ומה שלמתם, מה שמו?
לה״ מתם שמו. ודומה מה
שמה? לו״ תגני״. לה״ עזפ די״
התובן פה ולשמה לשם של
לחוות ולהמעם לגד פל
הנאום עלמ צרוע להולידבו
הנחיה: לפעול, לעשות,
לעוות שפעולתם לעשות ולקבל
חותך על המכשר ועל הנשפה

170.

הכלל: שרוצים אותנו לאסור
בקיצור שלמדנו, להרגיש ולהכיר
את עובדות עמנו במסגרת
פרטית, ובמסגרת כללית
לקבל את התפקידים, ולמלא
את התפקידים. כי אם
בנו בעזרת ד" עצרת לכל,
ואיש את אחריותו דואגים לאלמנות
וגומל חסד? את הטובה
שלנו לקבל שלומד והוא מעשים
שבהם. הדואגים להתאים
להם בתוך גנואים לאגים
למרכם, שלאוותם. ולשם
שלכם. "והשן שרוצן!
בקורת ערכו בדבקות
להם והסדרה" הל" התכנים
לאחת הספר, לשמו בה
בחלקו, כמשפט התנו כאשר
בעונש ואחרים. ולהם שלמים
"בקובת ערכו" של לשלמו
בערב שברוך "בדבקות לכם
והסדרה, בכם בלשון, ואמה

171

לשון, לשון חכמים
והגותם.

ובזה" נתגלה לנו בהלכה
הזה גם מתוך מחשבה דת
ישראל לפרסם עד התהוות
של החול בתרבות הדתי והעולם
הנלעג, המוסרים עצמם לרשות
דברי אחר לעבודת זרים —
חוץ מכל עולם זה תפלה
בזדונם וגם מפח נפש
ובזמן הלך, ואף לאחר שאבד
בדורות הזה מזכר פה הקדוש
וגוים, ועמדה תחולת להתחיל
בהם את הלבבות, הם
השגות הלבבות, והאמונה
שלה עדה שאין לאור הנפלא
שבימים שנפלו, וגלל שיותר
ותחוללות, לאן לא יואב
בעולם ולא שאוהבו, בזדון
בזמנם. ואם עוד רוב
מאור לאור ולמדרשה

לאבדנה, אולם אשר בני
שכונה להתום לדובר
הכוי במים להפרד עלכוה
ואהה גדל דואבל לקיומם
בכוונתם שכל הראשים ופו
התכלמה תיווף להם כליש"
עכ"ל. הם עלולים החבלות
להחתל. אבר [illegible] ותיהם
לאומם וכוונו והם מחשים כ
פעלה ואחשה אשר הבונלה
שתמו והם אל הבלה כן ואחרו
אוווה בשנים ועלפים [illegible]
בכ"ל. הם פועלים ואושים
באמכויה עלמה.
ועם עם שכנה אשר
[illegible] אוים בהונ[illegible]
ולכל אלא בוו[illegible]תו החוק
לנסות כל דבר אולו ועזוו
אמרו התווה ואמלה. להשיג
עבדו, כי הוא לו עלה
החלות, להחתל [illegible]וות
ואו-שם, הווא עלה כי

דברים כולה, שהתולת
הפלגותה והם הפנו ופנו להשיג
משלו, ונבל דבר שלדיג
שיגור ושגשוג, ושלף
משמרות ושלו לפנות לם
ומעבר כמה שלים, לנו ותפון
לדעת אמנו.
ובהם עלולתם,
אבל הפלגו גברו תרפו, ואבל
פדעו, ולהיה ואבן לקידום
דינמו, אלא מפתח מאז
לפתחו, אלא לדעת מאז
לעבודה, עד בואו לתון.
ומתוך כל כפ רוח לאוקבן
אמן, ובפתח ומתחו, ומה
דבריו מגמו לנו אבנת אמן".
דל" על הדרשה המדות, ואלו
ותולות לפתות בהם, ולגבי
בהם לדו תנאותיהם, ולו עם
שפיר לו עמדו, הפוך ונתן
מוסמך. וכי כר שוכים לעשן
שכלו ונמר זו. שונלד לכל

הדברים הטובים שמצויים
לפתע? האם מישהו שמע ודבר
שהשאלו את האוכל תמיד גם
של הסעודות, יש שטעמים יותר
אפשר אוו מה שה דבר לעובד
תופרו? ויש שסעודות לו
אפשר לו מה שהם אוהבים לעולם
לעובד מוק בתא, הבוצבים
דגל השופטים עם ובורות
ושלווים אתו קיבד רגע?
"בגלות אותו שלו נפל
רשות אוהבים, או בוודאי,
אותו, לאן אפל לשפוך
באמת, שקול, הארצה
שבראו, הבוא המוכן גם
עם שספוק בין הקבות
הכושל לקח קהבות השני
לשם אותם לנו לרשות אוהבים
ונק להשלים והבנו גם".
ולהיו שלום "אני" גרה
לות את אבנות לקודן בשרש
ומבהלים בחיי השיגוו

175.

פתמג . יאלי לפני ומכרה

לבר דגל רגלו חרב בית

מגדשו"י של"י שהוו מעורבה

שדי. מעשה לחרב בית המקדש

ומבל כל ימי ובית שוק מלאות

לומנים אדומה, משולים תשוקות

פנים. ואתם כן, לפנים בשרות

בלי את שה לבית המקדש

הפנים שלו שונו לדברו

נביאיהם להבדל מהלחם עם

הכהן שכבשה ומלכות גדולות

ומולנו מאלפת והפלהו

ופן המפלגה הלוחת

הבית שני שלו שמה לתשו

שרפו מערצד לגד פתח הדביר

הבאו החורבן על עם שרפו,

בוונתו לבבם הרעה וקשה

שהמחוו בורר בוצאתם

ובגבורתם, שלו באתם נשלו

הכעין עבר המאו את

הלא לשבת בחלק ידיע

בכוונתו ושם [illegible]

דגל פעלו חרב ואל רגלו
מקני״ פלי״ ידי מעשה
ומכה חרב ידנו ומגדלנו
חבל ידי מעשה מודכה
ומנמה ובנה לוו ידי קללה.
ושלי נותנות לנו באמונם זה
ו.פ. השפירה דמ התמד מצווק
מחוזק הדוו נסודרים, שלם
בהם. שמעלה לוונו ומשים גדלי
לספל על לבב הרעם, שעוררם
לחוזנו ספלה לנתה דורשת
מהשם קרבנות גדלים, גם
פרות הגדה לוו יולד קדם רעם
רב. ווס נדבור חוזנו רעל ו
לנס ירוו בתנלהם את הגולת
רשלנו ממשיכים, יש תפר
פורם בגדם ומשפו ודיהם
לגמרי ונפה, ובלו, לדרת לעם
שמשים לאוויר דורשים
סבלנו לעלן ונודפה. ונה
שלשם ״ מנהב לה את הלו
לסוקוו לים יו חולו לדובו

כל התקוה והבטחתנו
גם בשעותינו של דכאותנו
התעודדנו לדעתנו שיש כוח,
הללה לנו להתגונן ולהדף
אויבים הצוררים להדרך, ולהחזק
את לבבותיהם, ולהמציא נשק.
״ קום וקדש בודדכם
פני דבק ה׳ שלו
בדרכה והלה לשונו״.
אך שבערתה
נסתרו של זכות סלע, כי שבר
הזמן, אובל עלינו לבצר
שהתנצלון בדברי הה׳ חוצן שהמאמר
למשכנו״. ושם שבר ונקל
על דבר ושמנו עוד לעלם.
ושמו שמו לשם שמו,
עשרו דברנו בקדוש והשולחנו
שמלום שמלום הכאוה לנו.
כי הכותל והמלא השנות
לכל, ומשאה את ארצנו שמכסו
נשאם ופעה שולי ומשלם
לעזבו, לעזבו, ולעזבו.

תלמוד לפעמים, הלאו ונפד
מלה מלה מלצה הכוונה, והאו
הכל להבעים שהתמוץ הלאו
מיוחד בגולה וגו הגמלות
לבדו. לם וגו הלאו ופקר בין
מרשה הגלש ולא מרשה הבהל
עפה לא יהפל אלו ונעם ונקן
מוומה. כל הממשים הכרשים
לבס ועמ בין האמר שודים לבין
האמר כרים לאו מוסיפל
לבדו שים וכשים לפאו ונבל
על כל הממשים הכרשים ממה
המשמי בין ווין יש, שמעלר
ועל להגמון שהמשים שהבגשים
באמר, וגו ווקד עם וגו משה
המשמעד, וודד עם וגו הבעמו
להבחין בין טוב לרע מחוזד ממנו
כה הבקורה, לשה הלאו וישד
מלה מלה עד שמוזד עם משה
הכתוב, עם הממשים האמר
קדושים, להאמכם להאמר שהוכרים
המשקורים שמני וודם באמדמם

שהלכנו בפחה דברתי, ושלך
הרמזים הבאה בדבר דתו בו כרום
לנשק לא אוכל. ונמרו חמורו בשפלים
דפתא נשוו המווה ורעלים"
היום בשבת שהלכנו בהל שלום
למחרת הצלחה להוציא משנה
בהפלים? לזוד מה מספר השני
שבהם יודע להשוון, שהיא ~~להפליג~~
לכהפל המספר הבאה? גם ונמרו
שנו בשפלים דכתב כי נגזרה
מד' כהלים המוונה" ונתו
מועך ונם שנו כפו, המוונם שהמשו
בשפלים, ואם כן מה שנו בהפלים
בשפלים לאום שנו ומה ומתוך
הכו הצבע ושוט: השנוס ל
הפורץ מהו משה משאה! לזוד
ומתו מועך דבריהם ,,,לאשנאתם
בהפלים דנחק נחמו נחמו
ומא" יוד הפעם נשעו, הצום
בשבת שהלכנו כהל שלום,
נגמר עצמו בהפלים? ונם טעם
לבווך המוזכר עמוד על תכנוב,

הלוו ודבר נודע. נוכל של
סגנון שונים ודומים, למשל:
השטח שלו ודי זמן להתנגש
בחוים לא שה שגיאות בחשב
שהבאתי זמנו לשורים מים
לפרים לגנות לרוב פחלה
השטח הזה נלמד גמלה
עשגיאות. שרוב מה עמה
לדבר זמן להתגבר לנוים
ובונוו.
שני סוגי המשטים השלה
נגבשה גם במה סם לום
של סמם שמשורם כרים
למשוים, גמדים גודלים [illegible]
ולוסוים, סכל הם משדים אל
חודורם, והשטח והם שהמו
נספס כתבמו משל פגו
פשרמה כפי, משו מהלך, לשל
מדה עלבו לפשו. לעל
ומים שמשורם תם
משים שנים, מעודים דה
עם צה נדבו. נמשם מחרכים

[illegible]

[illegible]

[illegible]

194

כמו מקדש ה". לנגד וכנגד
בית ה". (והעשה כד) "כמו וכלה
בבית ה". כמו עמו בעמו נגדו
נקרו כבוים" שלום עשה את
שמים ודעו לקוות מעל לחמם
מתקנה מעיין נפו.
ונקר לקבק כי ווענתו
צ כופה בלבו ועשה לה נשה
סלטונו נפשו שתוב נפשו
כי. סנופם וואת כי המשים
התסדר לשאו גומא הללו את.
ונפשו כי עשו גדול מאד.
ונעלו לאו שלקר מערה,
בדעש מסחרו לפנות את
החברו ... שנואר אל
עם גדל משקיפתו הישעה
הפרט מאוו דופה יה".
וגם דהודעו את פעתה בעשק
ה". ולכו כל ראו, כי אין ווודע
כי. שהוא וכוו שלום, הכל
בכל כמו מקדש ה". וכקב
בעולם שעם הקבלים שמרו

בזכה אך שלא מקה ה״א
אי שלשבר בהשגפ שקוימה
בכד״ אוכל במגור או
[illegible] כולה לשפ עכואת את
הבכוות הכשות בידו לשפר
[illegible] בעוה [illegible] קוות בכפה אחד.
הבחורים. גנ״ ודיונים שלא מקה
ה״. אוכל על פרה לא ואמרים
הבכה לא נקה, לפגוע את
עצמם לזה אחרים, של התפלה
שהם רשום התאוים למטרה
הגאוה שהוא חותמו של הקב״ה.
הכל שאנו, צפור את אי
הם [illegible] בת [illegible]״ קובל גם
הבדל רק בגן שמע ישראל!
הבחורים הבגים שדבר גדול
הלא השגת — אוכל והגדלות?
הנה כל השגשה ט אחד לאחד
צעם בעבודה, ולא מגלו לעשר
אנשים את פרטה לדעתו, ודוגם
המגמה להקדיש הגלה
הלם נחמנים בקורים ועוד

לרעבת ולרעותו. והונע פ
הנה להם את נותן האדם חופש
על שמו ולמתנו הברכה
אשר בכל זה השלום הזה נבדי
סגרה לו האדם, אשר כוח
ומזקנתה קשה. הואשם
הכל ניהם גם כן מקנים עוד
ערך את השמח. אודל מה
גדלותו להם! בואש השמחה
ומלו מזה שוכם של אוקיה
שקט השמחה הם עצלים
ואתר. ופסו כהם, אודל המש
השמש המלופה! הואצה
קדשה השמח! המזם פן
הבתו. קדשה השמחה
משה כבתו מקנו שכונה?
המש את שאו מגיע המתני
עוה מזה, ודקה שמשפט
לאו משה טושה את צה
לפנה קדשה! כלל גדול
שה, של דקד התמונה
המש לקרוא זו וכל דקד

להתרכז בעיר חברון, ושם
הללו מקלט של יהודים, שהוא
שמש עם שער להסתר וכו פתח
חדרו. בפרוזדור ולפני הללו תרלם
של הקהורים. שהלבוש בגדה
שהוסר לגוף לגופו קומה
להבדיל מהן לקו שהוא לו בו מנו,
ומהן זהבם. קודל להרבות
מפוש בגד בזוהבם, לבס
וורד עם מלוה. ובכן
הקבר בין הללו תנועה של יהודים
קרבת שמשה בגדה עם מתגובב
הבגד וום ושבת לנוע ולבנה
זהבות בין אלמות חתת שחוה וכו
בגד הדהם ללחוב תשוה לעוד
להתחבר לחתכם, לחתכם
לכתוב חדר לו להחזיר לחלבוש
והן הללו מגולה של הקהורים
שבלום בגדה עם שמור
להבדל בינה ערבה ווגב
שקוה מעם ולהלבש בגד
הבגדים הקדר. לגוף,

אותם רגעים דקה ל טון ילדותה
לבגם שלנו אחרונים של הווה
הלאה...

בס"ד. ב' פ' עקב תשכ"ו לפ"ק.

ט"ג

דרשה מוסרי לחודש אלול.
ולכל עת התשובה.

במסכת" ב"ב (טז: ב.) אמר" ואמן
חשב עבירות עבר זדונו רשע
בקשתו היא, ביה"ש נעשה האיוב
לפטר את העולם ונפטר בעצמו ונפש
במחשבתו". ולבסוף את התשובה:
בתוס" שאלו שם הלא לכן נח אחת
להם אומרו נעשה המתוכם, כי
בעולם בזה יש להם נעשה המתוק
אין להם! ולמאי כי דומה שהוא
לצדק, וא"ת מבואר הדבר כאן
ושב את התשובה ונראה ואמן שלא
לא עשה ונשב בגשם של בקצון -)
ואחרון לדעת עוד בדבר פ' ואת
זה. אי". ויכול ואמר לפטר את
העולם לא אמר לפטר את האדם?
ב. נדבר לא ותשב כסדר אין
אל התאוה כדרך עבירה אחרי
עבירה, והא" לשוב בדעתם
ובקשה את התשובה ואמר". להם

את הרגשתי לבוא אל עורכה המאמרים
ולספר בשמחה. ולספר בעצב?
שבוע. לבואר דברת הקדושים
לבוא בזה מאמרם ז"ל "בדבורות אח."
מוצאת עם הארץ של שמעון נופו
ק"ש. שמות לעבדות דבקו
פ". ובמאמר. כ" והאהבה אומר
של שמעו אמת הפלגה, כל יתאו
אומר של שמע את לבבו בתוכו,
כ" נתן אומר של שמע לו עצמה
על פרחו כ" ואתה על ראשך אומר
של מי שאל את בחיא ויתעם
מעדנים לדת". ואחרים אומרים
אהבתה קרוי יציאה לגו שאת הח".
הוי זה עם הארץ.
שהבין את דבורות הקדושים
מאד ומלקחם נגל שלומר דבס
כי הם לעולם הגולה לא הלכו הדדי
על אחד ואחת מוטל על דברו
תבורו, לאמור: פי הלה עולי
הסודם הבאר שלושה:

3.

קנין נפשו. ב״
קנין גופו, ג״
קנין חיצוני שמשתמש
בהם כמו מכנסים ומלבושים,
שמשתמש עם חבירו, והנה כל
ההכרחיי הנצרכים להאדם מוכרח
עם עצמו בכל דרכים שיהיו
חותם היהדות בכל קנינים
להיות ישר דין בנפשו בגופו
ובין בלבוש בחוץ כי הלא
מצפור שלך, ולגם עוד בני ביתו
מחל כל מי מקשר הכרוכה
והירושה ועד מה להתנהג בנפש
ובגופו, ומוכל זאת ומוסף לו מאד
מעלה כלל הכל הרשות, ש
בנפש עם הגוף עמו כי אשר
הפחות בתשובה הגוף מוכל זה
בנפש ובגופו:
והנה המעשה הקדוש שלי כו״ עה׳.
והנפש בראשונה, ווגה עם הגוף
שאין לוט לפניהו עוד בנפש והגוף
כל שאינו ניכר קס״. שגנא

לעבדות האל. ובלא ספק
כי אם היצור – הגשמיות מונע
אותו על שלמות האדם כתכלית
לעבדות שלהם בשלמות ה'.
כי יש ועוד לאלהי המשוגות אל
כל הגבולו בתוך. שלא ישבה
דבקה בלבו, וכמו שאמר שכינה
כי ותמסר לבשר שבעי לה'.
ועל. בזו התנהו נולכו כי ימשוך
עצמו. לנוסע אל דרכם לווהמ שאם
אל הרשע הגשמיות אף אם
זה ובדות עם ברצון, וכמו
על שעשו אלוה הבולטים,
להכוונת עם אל גופו והוא
מלאכת כי בגשמה הזה נשמים
הבלים כל העולם והבולטים
הכוח לזה בכל ה' לעבדם
ועל הבולטים לעבד האל כי
האל עבד ה'. ועל כל עבד
כחו מסור לה'. ואם השכל
הזה יעשה שלא הבולטים
כל הקוף היה הזה עבד

ל

בגלל עם הוורד ושבו, ונתר
בחו הפתו ולנו בן עצוו עפ"!
ומוסלם על דבר

פל שוון לו
לתלמה בבגדו כי לא ושכ
הי הפנוי התגוון להראות לקבל
משקוף גלוי הוורד ~~[illegible]~~ גם
בתלבושת להפריות גם בבגדם
כי ופנוי הגיע להראות נשף.
בהשלמה כי תזכר עלק האו כי
ביופת הזמ הלבוגה על לקבשם
שמלה של כוורם המתחפשים
שמופו שבע להראות והפנוי
בביום סתמה יוו על חלקו לקבו
ובהשלמה כלמה נפכר וותף
גלוי הווכל, ואז נואר דלי עקר
והתלבשו ול נוש הפשר לפשר
כי הפשר ופתה וו הרשר
בשפק לכו וען - ולעסם כי בו על
שונון בעדק לכו כי על
מלעסם והמלפוו ווופו, עד
וון הפחד מלגד עתן, לו ופחד

עוד ועוד הפורשים, ועדי
ועדכון בתור זה עולם
לספורת כמעט זעזוע תרבה לנו
נתפ / ומפס בקופת לסוון
הזמנה / והמתפכ בלמו
להתות לזכר כי יהודי אמם
כי המעשים עוד אליו מוקרים
של אדם ומודים אליו
את התוו לחוובים לפסוק נסקו
לעד. בזו החזון ואלו פ"י.
למען עבה. ומזונף עוד של
דברים כל שוום את אזוצה
הספרות, כי כל זה אשר
ונשכח המאזנים הקבועים
הם גורם היהדות לא
עוד שלמה כתי שנים בורכה
בהולדת / ששור הפילוס לה
המשך והלשונות של בגדיהם
לשלמה, וכתבו זה ירשה יהודי
המשולל בעולם אשר זוכרים
לא ממנו את לשונו זאת הפילוס
בה המשך לזה הלשונות: לשלמה

ז

על בעיה מיוחדת הזו
להשלים את השלמות מתחת בעיה
ובמה זה נשבר והדבותו ?
עפ״י הוראה ר״ל מהן עפ״ ט הסבר
מקבל פי עפ״ מלא להכוונה
את והבדלת בקיום היפך
בבחינה כי פה מצוי לצייר
שלב שלו להשלים את הנאמנים
מתת פגרו מאוד התגלה
ששונה שכפת לאין, להם
שיונה על פגמו שאין מומר
מאמנה בפגמו כזה על פגמו
מעלה לאין כל, ועל דבריהם בזו
הכתוב הלשון ד שמאל ביותר
דרך ולמעלה כל מ ט שלל
בשם ולולמה מאמלם לחג״.
הלשון הזה ומה כי עשו
הבדות הזו להשלמת להשלים
ומתנת אפר בפושו ה שלו כל
פניו הצד שעובם כי אפר בפושו -
הי האמה. והרצון לשוות כי בעים
והיה שאול הי. כשלם ווגו ה״

ומוסרים אותם לבעלי מלאכה שהן
את בגדיהם לבית מרחץ לשם
כי שיתכבסו ויכבסם הטלה

מצפון את הוריהם להענש את
פשעיהם והבליהם והבאות מצד
קודמת אבותיהם ~~ויעשו~~
ויכחישו את כחם לכשרם
וכוונה עליהם, והבליהם את הבאות
הגולה בימי שהכרנו העולם
לעזרים להוריהם הלא הם שעדיו
עוד בעולם והמה בספותם
לעשים כל מה שלבם חפץ
ואז לשיא עליהם את היהדות
ואחר החורבתם מתהגים את פריץ
פעל גלא המורד, ואזי גולה
ואוכלים בשפ בגשם ובגשמים
כי ממשלה את כל בניהם
ובנותיהם ואת בשפם עשום
ולה הבשמה אני ה' כי יהפוך
אני את גולה לברכה
כי מקוה אני ה' אשפ
~~והלשון המבואם ובגשם שהן~~

ואשר חז"ל שוק ה" לא עוזב לבנים
לב בנים על עוונם והבנים שעוזבו
לה" בכל לבבם ונפשם ושבו
אז את בניהם בדרך ואשר הלכו
בה עבותם, עוונם, וגם הגלה
המות והפסק לברכה,
ומכלתם בשכר בניהם ובנותיהם
כי עזבו בתורה". ונמצאים
הלוים רבים אשר בדרום על
בית לוחמיהם לא רואים שמחה
כי זכר הגלות עליהם ומכלם
צרפה. אבל חז"ל כתבו,
שובו לבד עונותיהם ובשובה
ה" להם כי ומכלתם בשכר
בניהם ובנותיהם, כי נעלה
ומכל בשכר בתשובה ובנותיהם
אף מתוק תורה". כי אז שמחה
את בניה כי [illegible] אחרים,
ויש גם בתחילה בשמחה
ויש גם אחרי הגלות
שבכו עוד את דרך ה" ואשה
את הטוב הלא בעולם הבא

כי שמור לעתיד טוב ומתעלה
את המחקרים, ואת הטוב ויפה
את כבוד התורה אותך ודתך
בדרך הגונה, הלוא זה ישלה
את גם חלקו ושם להלום ונדבר
הלוא סופו גם הוא בא עליך:

"עצה" הדברים הפלה לבוא לשמור
דברי רבו: אמר חמש דבורות
עבר אותו פעם באותו יום. בזו
על נערה המאורסה צו. הלוא:
כי גורל. לקחת פעם נערה
המאורסה טרם שלמד אותה
האדם והגיון שעשו בחוף
הכלים ומתהלך אותך חופה
ומתוך עלי, לקחת עמו לשכב
הפחה ורוח כי יפה כמוה
ובזה שלמה אתכי, ואת
משמר, ואת פעמה לצעקה
שבקשה הפגו אותה עזובה
ומבקשים על שפתי דבקה אשר לו
תחת עוד הדבר לה ולו ואוה

15

פי למדה נלבמה שלמכה
או שם לב, עד מאורות לגם
מתוכ הרשמה בושה
ואורם נדעק ויהו קפעלמ
בעלי עלדיהם.
עקף זה לשלא לתאר את הדבר
הזה על כל אישי פרטי:
אין תאונה בין מאורע וילדה עלמה
שהתמזג את בורו עוד מעלתו
והיו לגולה אוכלסות, עד
הליש תהלה בכל עם ועד כלמם
רשע כמלו, וגם עוד בכל אדה
ושבת לא אין את פלם ובוללות
המלה, והרשע הזה ומגמת
השב את נפשו עוד לכפל אור,
לנצח חבורו שפבונבו את
כדוכדלת של מנו קלסו בעתו אל
עתה הוא, וזה עלם הרשע את
ואיש שפלו בוד של ולפה
קלט לכל ובלוו כי מעלה שלמו
מאחו על תפח" וגם זה
לכל הרשע ומגמתו בכתנה

כי חשבו לו זאת המקום שמתאים
לא מאורגן הוא המרכז לזאת
הנה. פתח, ושם עבדו ביום יחד
חלק עבודות מוכנות:
כי במקום של עזרה המוכנה
והמשמרות המעוררת
בתוך שמירה במרחב". לקבוע
את הבעיה. והגעה הכבוד
ממצא בעצם. מתוך בודד של
עולה זה הנדון חינם ומצאו
עליה את לעצור הכוח הזאת
עוד. והמקום שמתאים בין מאורגן
עלה ביותר ובו הוא כי
שכר עזי בא בבד של עולה, כי
[illegible] הוא במקום כי לקו, שלבנו
הוא והמקום המוכה שמאלה
עלה דבוד" של עולה כי מצלם
את הכל את המקום, לפי המקום
בד' לבדונה, לפי מאומן
במחמה. ומשום לא בו של
עזרה המוכנה. ולבסוף [illegible]
[illegible] הבורה

הכא שגר מוטלט אין כי לא הם
הכול נעלם ואם ואבדו לא הם
כפור. ותפלו ונשאר אותו
נשלחו אשר אחר ששלו פשו
ותוכו כתוכו והגות ישלה זה
הפשים הגוה אשר ישכב
עלם; והגה אשר ידבר לו כי
בודד של עולה אותם לוגם, לשוע
פגוד של עולה המלה לשבות
ויש אגה הגשם אשר לא אכפ
הנקק שלא ופגעו אשר כקרבת
את הגשם הכבירות החלופות
המולו ויש אגה לבדוק המוגע
הגלו, ולוחכו עלם הלו תפגע
כי תוכן". רק כמות הגשם נלכד
בתוכסה, ובגור נגו שבום
פלגי כגשם הפצות מוגע משה
עגה את בדק דעל אחדל למגר
מוסכו לשגגספים רקים עלות
ולחסג את יהם תפלשה כגשם
ולבוד קודר, הפלו ומגרום להם
שלוד אנו דוגע את הגספלו,

הפעם זות עצמו ושין קויד
קויד" של משה לפהלנשו זהו פו
הפעם בלזו עדים. בושן פוזה ולשגר
לגד זות דושם מפשפטו מעשם וודפו
מתפו ווזדכוש מוחן פזן נישם
והמעשים. וגמה חשל ו גשנה
או דו פהכגר יות נפשך קדם
יעש לשם פאז הפעם גם את לנפש
שלמים הלעשם שלו מגת צלוהם
משכן לוותם מהחדר בווקק
נאוהם קירוד מגפ לו ודאו ווומה
מוועתם לדגם למרגמ יוותם
פקיא ספר נכרו, לחתה הלתם
מעלו פקת יוונכו לכפגת
מגעני לכל קפוג למ הפוקים
בעמם על וגתה לקדק שלו
די פהכגם את נפשך ולמו
ומשך בלגף, יעוד ודי ועם
ביצם נפשות ומפשוא נפשך
לגע פם וללעו ללו ומו ות זה
הפ׳. ומגר בקלעו
והירדב לך מפה ומענו

קבלת עמא למרכה שלו
בלעדי התורה יש ושפתר בשמים
שלם כי הגיע לפתחה. ובמקום
זו קבלת עמא למרכה ישל
השבת ובשבת". הלא כפרת בתחלה
לעם באות את הבכורה, הלא
בני ישראל לקחו באשה לשם
מקדושה בתי בכורי שפוך
לתורה וכבר שם שפוך הדלוק
עלש להכפר שלם ששה שלו
השמו את בתי מאו. הלא
להכפה שלם שלמן ודמו הלא
עלס שנות את בשם ומנלע
בן מוסגל שם שלו לא ובתי האו.
הרי קבלת את הבכורה.

והנה עם שלחו ומשכר לפסח
התלוי לשקדתם ואכלם עובר
בראשה השנה שיוצא לאכלהם
חיבים, ואו ומגרות. הנשים
הנמו תלוה לוקח כל כר,
עליו על עבודת קבורה.

עזהו דבשותם ט"א. ושבר
שם שנות בחורף ות"ו שנות
ומלא שנות השנה כי
השנות שהלוכה להלכו בשנות
נפרשם הם עשו כל השנות
בחורף, לפי השלום דווד
הממשך של הרוחלת פנשוב
מבוולפתם נפשוף וכתי נשמש
משמו של שמו והפשטוף עמפהל
כי שמו מושו וו לעולם, והשלום
עמד משכנווה ישר לשלום
משמו וה לו בדות הקדות של
היהודים! ושם עבדו ונתה
וה לו להקדוו השנות נפשם.
ומז"ל השלי מלך ונבינו עה".
השלום הפרוט וותה של כד שמקות
הנדיסן שבדוו בהם שמושלם וזקנו
ונכהם שלכם לחד לו ומעיד, ווגש
וויבדום; הרחמן הוא יצעו
שכל לו נשר לשם שהולך דקדוקה
ושל לו בשם שבכר לו יודע
בתוקותהם ולנו דברותם. אמן ואמן.

בשם ד' ג'. פ"ק ערפלען".

דרוש לסוכות [illegible]

המשלוב.

ודבר מגלה האדם לשונו, ודבר
מוצא דבר עמו בשם הפרש מדבר,
ובאור כמה פסוקי תנ"ך וכמה מאמרי
חז"ל. בדרך התורה והמוסר
מקרוב ומרחוק בתוך:

בילקוט אומר. בסוכות תשבו
שבעת ימים. כמו שאמר הכתוב
ועשה תרה לצל יומם. ופי'
כלו כל אי שנמצא מצוה עשה
בסוכה" אומר הקב"ה. [illegible]
מצוה עשה אני [illegible]
ומחתו של יש הדין שאומר
הלכה עם הדין קודר כתוב.
בשמחו שבעה הקב"ה. [illegible]
עשה [illegible] [illegible]
לתורה שנאמר [illegible]
בסוכה בוא כרה כל'. [illegible]

[illegible] הזקנים

פתוחים של ווהר [illegible]

של ש"י. טעמים משמים בהם.

ובמקום נראה לבאר דברי הקדוש.
נבאר דבריו החכמים. ועוד
ואמר בזהר הב". אין טוב
באדם שיוכל לשמח ולתקן
את נפשו טוב הרצון, גם
כה רואות כי מוד ונעים הוא.
טובל את דברת ונה. כי רק"
חשי השכל הלא אומר את טוב
לאדם ואת האדם?
גם נבל את חיים ואמר גם
כה רואות זה גם? טובל
את דברת הנוכרים ולבוא בכה
מאמר רבי בתנות "זכרון [illegible]"
[illegible] חיי". שאומר לכד והודאו
שכני חטא למכל תאוה
שמחה דבלים באמלמן אמת
להם? הכתוב דבור:

גופו. קלה משונו עולה לוותה
וודאי להדווף הרוקן״ זה
הפנתה בזה, שלא עוד שיגיע
הבודק הוא ביותר אחו לשוק
שלא לה להשתמש השמש דוח
עם הפנים, וחד, עוד. לשה
המדובה למסף משלה עוד
לביותר עתה להרי. ממה דגי!
בעזבו בחוץ להתרחק במלשה
שמש בחופה וו במסלה,
יותר גם יותר: הבוא בוותה
עתה עלתה תדוה לה להשתמש
עפ״י שהוא עם הפנים רוצה
במלשה שמש, ועזה
מלה שהוא ילדים ועשלה
לבעם שמה הפנים רוצה במלשה
הפנים בווא. לבוכלה
לבשמה שמש עכו הגוף
בזה הבוא. תדוה לה
להשתמש שהוא רוצה יותר
במלשה הגוף, ועזה ווד-
שהוא ירודה ועשלה שוכבה

ממשברגתה. יוקל לזהה
ועכשיו חוזר גושה פלא כי
כבר לעשק בוורך, ווע ווא
לראש מה עוד הרק דוא ול
הכולך לשמ הכד מה עס
ממשה, ווע עולה לעשה
ווקבר, וואל לה עוד זרוזה
ושלמו ווקיה בווך, לא הפוש
הכנושה בקרב השמו מהכאי. לחצבו!
ואושבו כל הראש וויצה זרוזה
בוך הסא לבשמו, ווויצה
בשווך השואה לה, ? הלא קסחורה
לא עשק, להשוות ישלו לא שלמ
יצו, ווקס הלא גם
השבש משפט האו לורפך ווש
הלא בער. ושב ניסא העדש
תבורה עלזה שאהה שלכה
אוא השכנה שם בווים קורא
שם הכולו ווש כמא המו
בווורה עלמה תבנה
לה ווע שהמו וושלא שמו קהוה.
ושו לה צבגו ווכה כ עג"!

הצהרה הבולגרי שמואל עה"
שפלמוצו ש ימהפך את וכלתו
אלו יצאה הכבה אמנו אל
להצליח את כח הכדורה ווולף
המוא שלו מתגה הכרונה
לו הלשה ותוצ לוהלגת
מצא הלבגלה בואן אפבת
וצה ו רשוק ושלג מחלך
שלמה של מגשב שהמא
במפלתק, והצוו ל כוט
הממונות את דבש אלה, ואגף
לו כי ונחמן בצלאו
במגלתן אנ לקי הלעוו
במווו, הנחמן לו כי
בקית המתגה שוהגם כוו"
שלת אחדות. אוהש בוער
הנודם הכ תגיר בונקבנו
לבת תשג בהמגו שגיה,
לגוג כח הנחדוה [illegible]
בשלעג ימעג אחדים אחר
כפנוגלה לדום ש שמאר
כפלו בשולגן [illegible]

הפלגה נפשו ומרעו
חרבק הלב נפשו ומ.ה.א"
של קמו פטר שלו אח את
נפשו בחורבן פי דבר והמדפ
פי הפטר לפני אותו. ותבונה
של בנות התהפ. לחבר של.ופה
בידו, ושם שמחה יותר נבזה
לפנות פנים להפך. אין בו
שפה של אחר לאותם
הלו את לאותה הלו ומפוח
לבד בלג עדה שלום
את נפשו ומרבה של ותה":
ושו הלגה נפשו יותרים
ודרך ה". הם הפטרים
הישר רעקבה" ורנשו את
המודם עו והם לקרוים וד
ה". כי מעלות צבור עו צבוו
מוקר עו חורב אותרים
ומלד חלקם בחיים, הפהם
הפרשים הישר בו חלקם
במבל הלוו בחום חולים
שלו יורב המות שמפחק

[illegible]

בחור צלבים פונקים, לשמחה רבה
הפך להפגנות שנושק השקט עם
מתגעגה מופל את הפלשתים
רחצה שוטן שורה בחור הלוי
פקס כחלים. להמנו פגשי פסח
פניו. ואף" דרך המאגרו
ונפל לפגוע את הצלחוק
פה לו מופו את בקודם
בתחנות פוה ואוב ערפק"
על תלה הרחוקים ונשר תכלותם
רחוו מן החופשה והספרה, ולא
חוו הנשחת לוו באותם לק ערפ"
דרך הילדו, בזום פי אנה
וחוד הרע חלה מסען, פונפק
על ערפה בוו ולמרוע פק לו
פרו בכסת, ולחולה פסק
מעט אחר לאוויננו שלום ולחי.
בחושך ודמע אגד על פוט 1918
פגו, הכלו עוד מגל לפאמה
על הפגזה והפרפה, ואנד
ואל תודה להי" כי פורו הי
בוקר נפשו ואד גם אם

הגיע אל שאול המפלת, וזהו
שאומר הכתוב, "וירא שאול כי
„לא נכון את כבודם" את
שכלם שהיו כבוד השם שאמר
ה" באמת שאלה, וקצה כבוד
ומהוראתו נגד שאר הכרוזים
שלא תתן ה". ואתם באמת שאול
בתבונת שור ומפל על שק"
ככבוד המדינה לבתיות
ושבצות שהם כה תקנות
שור והשור ישלך בכרכת
עם בעליהם ואף אחוזתם,
על כי רואים מאתו תאווה
תמת חייהם:
ועכ"ש הדברים הללה לבאו
כספ"ו לעיל הפרורים כספר
קהלת שאמר "מאן שלק
כולם שאול נשמה"
גם זה כמנהגו. אף ואמר
אשר קהלת תהם עזה
לאד כנגד את הגנ,
והנה כי המשפט הידוע

ויפעוט מרקד דוורל, ולו טעם
אל כח הצעירה וגר כאן
הטענה והפרות הנ״ם
שנגעו פתולק, פעמים מזרים
ימי. והעלם ~~...~~, וצלם קדם
לספרו וגו׳, ולהם הרחמים.
אלו ימרכו אל הצעת שלו לקד
טעם ללו, לדו כח הצעירה כאן
הצעת. ואלד עם דו כח החולה שפתא
חו לחן נאלא, לבוסתר וורקד וגו׳
וגם ענו ואר חוותו עוד גופר פתא
וגם החבואם לי הצעת כי
ואלד בחוות לצנתה וגם
אהצעת לכל טעם דו וגם
חוות בוסתר ופסוד וגו׳
טוב עלה ספרן וגם.
עד בו טעק לפעת עלפו
ולחודם החדקר שלו לקדד
טעמו דו כח הצעירה
ולחובת עוד עם דו ורפא
אל כלם כי שנו ה׳ קבח
הדבר לחובה אם בלת

45

חניות פטרוו אואו לוו
פוויתו זבו קייל, וווו סקיל
נסוכל חנילי, להם אחספנסש
שלו חלוב שו: להוו פו צמפו
הפלים הללו עם קפגלשם ללים,
פו נשל לשאוב גלו אולקעם,
להחוש הפ שומר גלו ולוב וולב
אמספו לתוא קייל? ופן נשוו
סקל הללו עם קפח, פו נפל
לפוות אלוו פכלוד, להוים הט
סקל. ולוב וולב אהווו פו פחו
המנמנמ? אשן הפלסה הווילו
הללו פעשל בזבאווא, לפוים
הפי גלוב אהצולי להוא חמני
פו הללו וון צום פשוגל, וזכני
חוים שלו חלוב, לאסחקגים
קוושל, לשלוות וות קפנסחם
שלו פקגה לדולה, להוופם
שהלוו אוקחר הקלפה ועא
הפוו וות לאוו הפגגה נסוסו,
לשוסה ועס חוו צוב דאוו
לפוק, ואצ, פוסמר פוווה ואהו

46

שבו נודע אהלך פונים אומר
לתכליתו שלקדמו לזה, ולהם
עוקה הי' לנו, ולקיום. וכפנים
יותר לומר כי קדמו הי' עוד
הקודם שהוא יותר [illegible]
עצ"י. שמעתי להעיר לתכלית
שלקדמו לזה, ואם לומר שתכלית
הקודם הוא על התשובה [illegible]
להתעלות הבשר [illegible], ועוד.
אם יעלה הטוב שאין ידו [illegible]
להעיר על התכלית הזה?
והלא נראה כי עוקה הי' לנו
ולקיום הכל גם הקודם שאת
לכוון לתכליתו כמו. קול הקדוש
לנו קדמו" וכפנים ואני אומר
שתכלית הקודם הוא על תכלית
יותר הקדמון התשובה
והתשובה, כדי תכליתו הוא
שמחה התלמוד
הזה טוב, ולדעה יד
כי קל [illegible] ולכבוד כמו
שביום אני אוכלת שבוע!!

וקצה של יוחד ועל המול הפגר
להפלגת של שמות הנפש. לשה
הבדרים נוזרי לגו הנושאו"
ומבאר קב מוסר חוב ונשף
בחוטן בשם המזרים שאל
ונעל אורזי למפ בי תפליה
המודים הרא השלם והממק
ונאמר שלטם "ון חלוו וין
לוק בארדם" ונשף
בערקוכו עלפא בשם הכרוד
וודם א דבר ונקוה"
המא כאו בערקוכ של ונופם
ונשמה, בוגש כי נוזר כי
תפליה המודם. הרא השלם
והשמ מ.ה עולז ברוה זה
ומכר שלא הבה המה.
והווה. של ערקוכו עם [illegible]
קצתם וודם, הלשו גם
הם משלם ונמתם
ואנשים הפעמים שלח
ספר" גם זה
כושו כי [illegible] ותקום ה

48

פו הרשלר להרעג לאו קיד
עחו לוען הפל שלום קלו ווה
עשה הפלו טוען קודו להשג
וור הרשלף הרוו, לוען לה
קוהה להמגל קשלב להשלו
לוען הי״ שהוו לכ, שלגלפל.
עשה על לה דווו ז וער
קדג״ ווכדום ועו לגהפ
טרפלור הודם הוו
טלוור הלפל לקודו
להטלם הפלו פרטיר
פלו ווד הפל טושקה,
עוף להלש הפצה גפ״
הדד דוהם טעערו, הפל
קודו טחום ״פל
פפוועש קודו טווםלגמו
על דוו להפלחם
חול ווד דוה טחום״
להד שלווג הלפל
טקוד הודם הוו להפר.
להפלגו וו נומב הפצה פוו
טהפלו הפעוישם פלום הטלו

לז.

שומען לחגו לשבת הבאה (שלנו
שגם לה שם פחות ושל, ולכן
כרכה רבה הכרז.. כי להבליך
בשבל שלבג.. כי נשפו השבלות
שבהלכה עמו השבת וגם בשבל
השבק / כי להשפיע השבלם שם לה
עז" הרבה כחות, כמו הכרוה,
הבעלה הבשלה הלצירות הלדוקות
שלם השבל שבו / ורוצים שלם
רוונו עקבים כעקבים אל פנימי
הפה כחות הפחותים שקודם ושפ
בושת דרשים פה להלות עקבים
לה השבל מבלעים תחתם
לדעה הקדוקים הלו כעקבים אל
סוסים, להשרים הלבנים ומפוסים,
לכחות השכל לבנים תחתם,
בשבלפ ויואב הבת"ו
ב פ ימוו אקי נפשו הקדוקים,
לשבקידו השבשו ותם הרוטוב.
כל ושפ תוואר לבל התרה.
פווא כחות מעל לה ושפ
ותמוו עמו הם הלק, שלב מבהם

בויכוחים נגדם, ומובנה
הללו, והללו משכנעים, והללו
שלא כי שלא שיודע שלו
הכרות הפשוטות גבוה השכל
בזה. עוד מעלה את השכל ממה
שכל הפשוטות כי שכל היה
השכל אשר מעיד ואשר לפעמים
נעשות שכל מלאכה. ולכן "ושם
אומר כואה הדברים הקדושים
שדנים הם צריכים להשכלה"
וכו'. השכל נ"ל. כי השם שלו
השכלים את המכרים, והאל הולך
המשכילה, והמכרכה בשכלים
מעשה, ושלם את הכל השלם
ושלשה את סוסו השמש לכן אמר
הדבק שכרה, ה"א ומעשה שלמה של
משלו שכלה כוחו, השכל השלם
השכל שלם אות הדגל לאות
הנכבדה וחד על אות
המנוים והשלם לכל ויוסף שלהם
כן אלו דוים כי יתן את השלם,
הדברים לשכל הדוגמה

על הסלה ושלמה, והוגן תהנה
הפנים והמשך המשכלה מהשכל
ומרכזה הלזו נמשך הדבקות
מהשכל גם את נמשך המשכלה
ומזה הנודם ונקד לבור שחת
לשונו לעודם ועודל דיוק כו
המשכלה הנפש בקושמה
הדבקות ממשיך ומרכזה הוא
מנהל וזמה בנמל דבק כד כי
הבונה של המזוזה והנה
ונהו דבקות הם מרכזים
המשכלה, כי הנדבקים מוטבים
ומרר המשכלה למשות דבק עצם
ונהל שנוים שלמה רבה
חושב גומך בו ונפל עד
כי נמשך הדבקות הלזו כח
הכוונה ונפל דבור הבא גם
הבו,, לפורץ גדר הבו גדר
הפורה שלמה לריש, הבו לתם
הלבנו, הבו הסלה". ונחפש
ונקד לשמונה נפשח. ונפל עוו
ושנו כום - מנהל והבר שלג"

ראיתי אף בעצם ד'

אחת שלש מצות המין

ואחת שנבחר לו רק טוב:

להבין אדם ונפלאותיו

חלקים, [illegible] אחת נבחר

מצוה המין שלו רק טוב!

ראיתי בעצמי מהם את הנראה

מאור עיני בעצם, להבין את

השלמות, את האמת, את ה[illegible]

הטוב, לבחור אחת שלש מצות

אלה ודע כי אינן [illegible] בדרך

לא בחרתי אבל הדרך הטובה

מצוה אחד" לכן אחת רק

כי [illegible] כי [illegible] את את

האמת [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible]

להם, [illegible] את האמת כי

ובחר [illegible] את המין להם [illegible]

[illegible] [illegible], [illegible] כי [illegible]

[illegible] להם [illegible] [illegible]

[illegible] כי [illegible] להם [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

כי אין אדם מת וחצי תאוותו
בידו כי במקור הפך, יש לו
מנה רוצה ב׳ מנה, ולהם לק״.
נמצא כי שוקד לחם בירושה
כל וכלה הם שוקד לחם
ואת שנאה כי תקבל, הוא
נפשו השמחה שהיה בה המולד
והוא כולו אחרי תאוות נתבזות
שמגלים שמע, שאמנו שלכבות
כסף התאוה, ועד כאן אדם
שרוצה כל יולד בכותר, ואי״
ואמר כן אתה קושה [illegible] אחרי
ולכן כי דוקא האי אומר החכם
כי בזמן שהלך הוא אחר תאוות
לבו נשה לו עוד לבקוד אותה״.
כי נשכח ואמר הוה״. כי שלו
מבשר לבהמה בכל אחד ואחד
ואם אחד כן אין מבשר לבהמה
בלא אדם אחד תאוות אחרי״
ותאוות אחרים״ ואחד, כי הן צורת
של יצר, ורוח ואמר דוקא קדושה
דף בסופו, לנו. וסוף לחתא

ואז הפליגה. את הפקודות
שכבר כל צוות הסדנה יודעים
השמות בנגב ואז המוצעים
שבוודם, את הטעות שהוא
את הפוסל שכבר נעשה כל
הסכבוות על הסף הסא כנגד ואז
הצעקה לה ואז הורודה
והצהל שמחה ערה" וזוהר מלא פיו.
מחורל עלל לאו ונסמם לשוב
השלגם לאון לברנל כי או שטרם
הרשו". ואף בשבת, לעז".
הלו את המוכות שבו ושלוו יוודם
אדירת קטר לדירת וורדו
כן ודע הוודם כי וערך בהם
ב! פלאת לא מתחבא ולצאת
אף אנו לסוך צאות ואת ודר
הלוו את תפלתו שהתב להסע
שאות פנהו והעגל מלות
ואש שמרתם ישגר ברנה לפו
משם, לעז" פוסק השני
פוו את הסדנה לבצ ע אם
שכלו שוק פו נשוק נוסעים

על

קשבת בבנתו לפנה אל ...
כפתחים שיספרים המתים לחוה

ושכרו הוזג שהיה הנהמים לדרוג
אל שפרו הכהן בגלו נפלים
הם המהלשימתן שהם נלים
והסופים ללו בשוור והם שדש
מלך, לעו שמנור הסקש
לעשה וחיה [illegible] ווים
תפ״ לו פה וו שמוים מלך
סשה בוחרה שלפני בוחקה
ווו עלן השעשה ואני משם
תפלגות הפוכלה והם מנה כוו
משוכה נחרו שלוה הנחש
מונכר הקדוש הלאו ויש מלך
סעפה ומי מאש מלך ומתוא
של מם הדין שיאמר אחז ויש
הכיו בודב פתאור והלא
כל צדים ולא עשה כשה
קשה, החיש הפלון וחס
קשה ואני על גורלם
בשנות שעה עשה הקהל

ישנה לצדקים ולעומתם רשעים
לישראל שונאים, כי שכולם
השנה לישנו פרדי הבמה על
השכנים הגלוק הצבון לצדקים
לשמחה!, ועל" תרובות. ל
וווהפ"! להשכין על טוב שבשמים
עליונים מלחמה דמהם, ומה
הקדה". רשעה ועשיו מלחמת
דמים שנאמר שלוו הדם.
מלחמת הגלות הדם, ומה
עשה אמור על רגשם של
שונא שנאמר ספורה לחושך,
הישראליות. כי קהלה קדושה
ישרף מלחמת גם ומה רבה
ביום השואה, ולהבות כי שמו
וור אמרו סעה לנצח
מלחמת גם לעולם מצוה
לבנות השמינית עלי עוהק".
בב"ו ויוסף.

60

בשם ה' יתברך פ' נח [illegible]

ד' ויקרא לחג השבועות לפ"ק

עצרת החג טוב.

ובדבר אשר העירו אלינו כו' מחם

לפסוק שחוק, עלו לשון הסגולה,

ובתורה כמה מומחי רבנן.

והפוסקי תנוך" בדרך שכל

ושכל.

במדבר וארה פ"ל.

ולקחתם לכם. ראו פ"י חווה

במקח ולא בגזל, ודי"ל לעו או

שלוח לולב לא לאחד"! ללמוד

שלשה בהשגחת דרכים לשנות

לעובדים לשבים, חד גזל עבד

עלוי חד לגון שלמדו דאורייתא

דקדקו אדעתיו לה קדמוה

מפתח מסר כל אחד דהוא

הידי' לסי' כו עבר שב וחד

שלושה לסוף את ירקו המלמה

והפגם לגח אתו כל אדם)

קחב ואח' מתנצוה ההוו

לנשמתו ולהודות הבולקיו.

על כן קדמוני, לאחר
ירושלים קדם שבענו קדמוני
שנה לפני שלפנים ונה
שלך דפוס של שלך אבו
ונלוי ונח שלמה שלמה ושלו
אבו, שלח שלפני מנוחי לו
החיי חסם ונח של הדבר לדרכו
אבו, ונלוי חסם ומני כדשלחתנו
שלמקדו דאוסוו דהפלו ודמיתו
קדם קדמוני מפח מסד כל מס
דהלה ראו והדבר להפלוו
דהווי מ אדודו מסהגם
שלוו כל הפרם צוחק לוומר. ונוו
שוללה שנרשה סנגורו
קניגורו, כך ונודם לעלח
להלק לצבור בו ונוח הדי
גדול צוח שלפני הקב"ה גדול
ואני חמוס ואני, וצלמוני
הסכרות וומשון ונוו שלו לכה
שנרשה סנגורו קטיגורו:
שהבת ונח הסופל והצדדים
להוו בגבה ונומרם גורודם של".

לט

אל ודו שלם לק בחנות
הגבלה, ולאק ואלמוי לעטוב
מאנו, ווראנסק כי די ראמנו וות
הגע". ואגיאלם לכן
ווראוה וור מושאל הפטורע
בגיאלם וסוכר האלצגיע
בגע". ווראוו מרטות כר,
ווחולבה לו הגויבל, ומאן מניוו
הגאנה עו ד ו כי בל מאנר
גרוואנה עאמן צפות ואלחוומ
נל טאל מוואנה, כי ביונם סוויט
ומצבה סוולה מאנו ונלם הבל
מרמית נלוו ורווה מוואנה עוד,
שוחפו, ריושמה סו מנום הגוילב
וורווה, ואלבה גל סומצ הגיאל
מלמע לה בבוורה סולו גדל
כתוב בשורות גדולות
כך פפה הגיאלם לפטעוישמ
שטרן האמסל בגרבל, שי. הגם
ספה ימלם ואורעשמ לכתוב כך!
לפי שם גיאלם לצדיגים
כתוב גיאלם לפסעים! וועה

66

ולכף יומ״א לאו שיול מאומה,
ונבוא בשמחה ונרקוד את
ריקוד הכשרים ואת השלום
רק שמחה ושמחה שרויה
בשמים ובארץ״. אגח תואבו
אל מעגש חורב. ונמצא כתוב
על ספר התשר אל מלה שלג
גדל. כתוב גפ״ בהוראות גדולות
״ספר הגיהנם לצדיקים!״
ומוסיף את שמות הצדיקים
חופה גדולה שמותם בוודאי
לפי נמצא גיהנם גם לצדיקים?
הלוא הצדיקים עומדים בג״ע.
ומה להם בגיהנם?? ויק
אמר יונ״. הכל פתח עלו
של עוד, ובראש השנה
גדולה תחתיו יורד
קדוש, בשמחו פי השופעים
שבת מזמור לדוד שמחה
שבת מזמור שיר ומזמור
אגדה ואל כו לשד בתפאות דם
גדולה ולעגל כם בדיחתא״

בעל עחה לאע רוב בוים פלתי;
ווה הטיני שפאל בריגע
קטה. ען פו נכואו פאוגמ
על עולם ווחת;
ווה הטלינו, כו נכואו רקוגע
על עני ווחד.
ווה הפכרשו כו עלה
רפלן מאלדרים ברד טוגמה טגל
ווה ההגינטו פו עלה וונרים
נווה לאהלדפ בדגים מפודים
ופדגמה, שפל יגד לווחד חרגל
מטפאל קטה לגר. שו ופל עוף
הפמל כל טהפח ופך, שטול מוות
הפגודל טעד לו הפטו דד.פ.
והפגה פפגוים נעלמ מאמן וו
פל הפגעון הפצפ ולו ~~רגנה~~ - רגגה
עלד מווגפ, ונק הפגודל הטוב
שלו על ה גהמנו ווגמר יטלנ;
דע פו טדו לו ועו מטפט.
ופגול וודק ושבלו: פו וו
וטו טגע כו חרגל מטפל קטר
לווגט וווחד טלגד דפגגגפ.

ופדן מנע אוסף מדינ,
וות הטלן טחרלא עמש
קטה פי לפנפן פחומן אל הטלמה
שלוה חוכת ודוד". הכר כודה
חומ הכעש דין נמנות, להפוש
הפונו לכנפן פחומן חוא אל
הפלאה שפו דעתו עותו בודי".
ות המשלו הצדוה, לודכפן
ספה אל דוד! והפשמו אלוהפעונ
קפ פי טפלו אשפש נאלפ.
עפ". אשפלו נדן אמבא לפ' תח".
לפצן אשוו טעפ פר. לוג
הטלנו, טל פאפו

פחומן אל הפלן, הפ המטי".
אמ חטפה' הכר אטכ פ טלנפו
טהפ ה בשלו אמן טאשו וות
ס חורכו הטע ודע לקונו,
לטלו ונאל וות הפקבת,

והפאנ לוו אפל הטוש אלוהפש
לואנ פי טלש אלוהפטדפו
ואשלו קדפ חנס טוחירה
שלשה הפנשוע, להפונש הצלה

לפעמים ו[struck] פתאום יש

האופק שלנו את

חברת סומנו שבת והמתגעגעים

בבוקרה, ואני אמן קשה

אודה כדי אחר שבת, ואת

הכבדו, שגיה תפילה

ומדברים בשמחה על הלילה כי

הציונה הפלא של עלה ללא השלום.

שלנה את התפלה בפה צריכים

[struck], ואמרו, כי שלום

תובה לנה אור ולב יגעה תפילה

בפעולה צריכים.

ואת השמחה, שגיה

את הילד ומדברים בשירה כבוד

כי שלה את השמחה לבן

הכבוד ותשמרו להתפלל

עם הכל בפעולה צריכים כי שלום

ואהבה דלים וגו'. אמרי

אמרו. ולכן שומרו השמחה:

את זה שומרו בין דור שומר

דשומר מצוה ולא ודא

ואם מצוה הוא את ללא כדה

71

הבאו הבאו לו, ואת פה יעלו
גיהנם ; כי ועש הלת שלום
ויגע בעד ועגוה שחוטב
חודם שעשה, אנו גיהנם עד
ואפו עולם הכוק פוותי. פנ"
ואמ"ר. נבאו לבוור [illegible].
לדברו הכתום לחודותם ו
ואמ"ר. ירמיה בן אלעזר.
ג" פתחים יש לגיהנם
אחד במדבר ואחד בים
ואחד בירושלים. פ"
שני שלשה עבירות שגו
גורם לבוא לגיהנם.
מ.ו: הכונה המבוך עבודת
העבודה הפנימית, כי משתי
מינים, והתגלות בצורת אלף,
והוא לקרא [illegible], והוא
במדבר, כי הכל אלף
הכנס במדבר.
ב"... ועל כי ...
נפשו בה" ובמצותיו, יובל גן
של כבוד, ~~...~~ תורתו,

73.

ובזה, ~~(הסו)~~ גמרנו בעליים
של הפר הבכור

כמו דוא לולבב, כי התורה אמר"
הבדל אש גדל לולב ואתרוגו
לאו שלו ודו תורתו, ומבל את
גדל כמו ובפסק הגדל קנה
ואחרים, עפ' דין שלו וכ".

ואהב שלכם כי תפס לפרוים
גם עד מצוה אלא כי שלו דרה
וכ"י. ונבל אודם לדוא בתקל
לגיהלם שלטאו בגיהלם פסל
דבעים או כי עשה האו את
כס מצוה שלפסק גאוה לפרטאו
עד כי ומצין אותו לשבע אל
לשש". וכבו האו עוקב את
באודם לאו את ה". ובחונה"
השמע. ואוד המעשה וקאוה כי
המחשבה הכה הכו האו כמוקם
כוו'. אנו כי עשה את המצוה
באמון של אמונה ובהבער
שמשלו עשה מצוה
הכי המצוה במאון לגיהלם

עז

ונמסרו את הספר הזה
בשעות לילה עירה פרוע
פיגמה [illegible] והלך ב[illegible]
גילוי, פורס לחתן סימן על דף
של תבוזות פעל גילוי ה״ד
[illegible] חוו פונה את
הילד בבעלי [illegible]
פי לחן [illegible] את הילד [illegible]
שהוו [illegible] לבדיה, וגם
ש ויאפו בחודים
שהו תמרות [illegible] לו
כהלם ״עוד שהו אתו
ילדה [illegible] להדר [illegible]
ועלה [illegible]
ובחלו הם פו
[illegible] קשה ואר
חוו פו קלה את
[illegible] בדרך [illegible] חוו
[illegible] דיש וזה שפתו
שנו הכ [illegible] פשרות,
פ׳ עפ״ [illegible] לילדים כולו
[illegible] הכם [illegible], [illegible]״.

76

אלעזר אלו רצו. כי
ואומר לפני ד"ז של אמלה
כי יש לא אצלו משתים
שעברים והם נשגבו רבות אלה
כל הפעם שאחת ואומר אני. אלו
לפני לכה לשמרה ה ונהוה
קל ערגוני. כך אודם לעשם לעלק
לזכות בו. ואשר הט עולם
צוה לפני הקב"ה. הגון כאן
שבאותן כי זה המצוה ואין
לזרוע המצות של צדיקים
ומאז הקרוב. דמיון היונה
דורשלים, כי בהק"
הפתח שחטא אחד מהם
ואחד דורשלים. כלל צרי
המצות הזה של צדיקים.
הפרח ואל צדקו אלהיה
תורה לאמה עושרו המלוא
שלם מצותו לנשמו לעבדו
לאוהבם שו ומותו

[illegible]

בשלם ד'. תו פ"כוהה ותר"ע

דרכי מוסרו לחדש
אלולי ולשרת הארץ טוב.

גדקר. אמשכלו הכלירים המורבי
והפשירים כי חלירתם לא תמחה
,לשלש, ושלם לא תכדה, גדמור
אימאות רכ"ל והסעני אגר'.
דכק בשלכה והם לבנה
ולק כו אשר לא נפח.

הלבי שמוכא צה". נו"ה. ה"ל)
ואמר בשלם ה"א
כי פה אומר ה'. כם נוה שכן
עד עדשה שא אוחם עדשים
ושמכול: לאר דכו שלם רוח
להחות כוח שפלים להחות.
וה נחדשים כי לא אולם
וכרוב ולא לנצח אוצגף,

פי רוח אלהי ורעל

משמרות יתנו נצרתם : בציון

הצלו הצלפת לשונו הדביר

לשון שלג, ויסק טורף בדרך

לבו: הכנסת כשותה לשונו צפיה

לשמה הא. ואסף לחוגים

לו לשבת לה:

בורא נבט שבתים שלם

שלום לבנין, ויקח רוח יותר

ה'. נרפומו:

והרשעים פנים לצדיק כי

השקט לו ועל לעדתו

יעתו פשט לבלו:

יחוש שלום יותר יעקב

פעים:

לפסוק את דברי הלבוש זלה

לדבר בגלה פעמים ומסים

בתורתך, בגבר טוב.

ותהלה יותר מה שם בודה רשה

על פעתה לא - הנני את ה'.

רבי שלום נחום, ולולא זה שיודות
דורות השבתאים אל [illegible],
והמלך עשה לעצמו [illegible]
[illegible] רבותיו בכל עיר את ברכה
המלך קדם לרבנים הראשים, כי
זמן אחר לכוונת [illegible] עליו
קבלה [illegible] כי רבים את המלך
וגדל לאו בן הבוגד עשה [illegible]
עוד למלך. הדברים את המלך של
כבוד המלך ושרתו טובה בתוכם,
להרשות את כבודו, [illegible] הרבה
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
במלך להסתדר לכל קהל ישראל
ירא לעשות: כן באו דבר [illegible]".
[illegible] [illegible] כי נתנו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]"
[illegible] [illegible] כי אחר אדם [illegible]
[illegible] [illegible], ולולא זה
[illegible] את [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]" [illegible] [illegible]" [illegible]
את [illegible] [illegible] כי [illegible]

~~83~~ 84

להשוות עצמו עם טבעה, ומ״
מחלה תורת ב הקודם לבו מ
טובות קרבן משפט מ. טל
מעלות גם דרבן להעלות
בעקרות דרבן בם בהם ב
טמ שמעלות, טל טבעא
בקדוב המשנה ועד כי ושער הלא
ווח חמר הטבע לווח עולם התקורה
ושם מחשבה עוקבה שלא נלוו שבב
לפקטל ואת שלבב הדבר, המשל
הפלוו ועל כי אמר מ עקוולפ
תומר הדבורה, ושם שלום וזרבעם,
פפת ווו מונת דעד, אלא וותבו
ושלו שלבל ווא שלקו ושם דעה
הפרלם בפעל דרת הטבעת הם
קוום מצדו דוב״. ווו שלא מתוצבה
כי ובטל לך שמטה ושבור שלש גם
בעבה״. מצ ה״ בדורה, ושם לו
שלש בדורה ולת טלקו ושמר המלא
כפה חמר בדבורה, צ/צ לם
ושבם״ הלא ולו עדצ וא לצוח, כי
ומבו, שלדב עלם וא מלאכו

שאלתי בצד הסדרונים שלמה
וקונים על לבכו ונותנו לו גזע ...
כדרך המשורר שרפה בתוסך מא
חוט לצוקו לצוקב״. וכל אחד הועתקים
בעלבה כבר הכל של כד״.
״רשעים עלמם תרשה״ כו.
ואמרו עשר עלה את מאורם
הסכמות מתחלים לקונים לו
לשלם ולומתם כלו. אל ירק
לעשות מקור מלפם הסאוה
ומוצא את הדרך אל הסאם כי
שבו של עשק מעקר ומחבל
מלך דבל ולם ומתחלים רוע
הסם, וצלוה לכל להתלונן
את המוזק שלפני (~~...~~) ...
חרף ומרוב הלשון ומן ...
פו ופור את לטר המוח
שלחכות בדבר שאדרו לטובה.
לא עקבי שהלך דה ולו שהם ומ״
שער ומה ועין שלאון, וסלודים
ד ומות הזמון בושר ואחר לכם
עקבות אל הכליל ומוזר

שה וורפוו בהואו פר טון
ערבו נסו בטו, וורבשלפ
וון מאוור טל ערו מווד
לוו וול לעבד מאו טרבחו הבר
לבאר הבדבר ואלו, ואו ואל
ולה ואנשם קלו מווום חרף
מובל". וות משטלם כבו מאמר
פאתעבה, וושם קות וורפרם
וו כבב וו אותו קוב.
לאוו ושו לדוהק". ודלוהם
וואפו רב"ל. קאסבא מאמפפ פ
פשלדו, שרבט חול וור טל טורם
טלט קהם ון מאדבא הבדק
מה מגב א הלהב טוון שלען וואו
כצובו דאר עהב פאשטלוון וון
פאור טלטא בא פשלד, שלפד
טפשוומ מלדו לרמן
דכרוב / שה"ב / כבלב
הבראן ומק ולמקדו בוב
מטוו מלזאל / טם מוובו
לפו ל פאשטו הרה / טאמב
אורכה ווזאוו גף הא וון חס

כל גן העולם - כולו דבש גן".
ואמרתי [illegible]
אמרתי את דבריו אף כל מאמריו
שהודבר בעולם הזה הכל
ונברא אין עוד כולו לא
הם כעין עולם דבש לשמחה
כגן העולם כמו דברי בעולם
עושים רק - דבורים".
להפך: דבורת הדבש אם
כי במקומם העולם נשאר
דברי רבנו ולא כי הכולם
אין עוד כל העולם כולו דבש
ונדבק כל דבר לומר שלום ובא
לו כי בעולם וכות לבו ואלף. וכמובן
הגשמה ושכינה אמר לחכמי
ולכולם נודע שקבל כולם - אין עוד
כל העולם כולו דבש ?
ואמרו ואין! ואין אני
שלום עם כי שמחה
שאנו הגן". [illegible]
כי באמת [illegible]
ונרך את כל העולם [illegible]

שנולד לשם יחודל לוין
הספר לשון פוזן לא [illegible] רחוב
בשמשון ודוד הוות על
צבאות לה' כי נקל בתורת פקדם
ה'" ופרי הדור נזכר ב כ ת ר
חלכות א' מוסר לו עשות
לו אוקפו וועד ה'".

הרכין ילדים מעבירות שמקומו
מקטנו, כך ודריכנו רחמנא
לפני לשון שמו. לצדי" נצחה
לשמור הפקודים [illegible] עד
יום ליום.

בשם ד" ג" ס" עד זהר לפני".
ו. דרכם לוא הסליחה
טוב הש".
ודבר ממכלות בתוך לבו דרשם
לשם מעמם ברשם, שלו שמואל
ואת שמא ולשם ושבר ביום ומוד
מימכו כל" ופסוקים" [illegible] ומכלות הוד

ב״מסכת״ ברכות נ״ב.

רבים בוחרים ציורים יותר יפים
אשר עד שהם נעשים יותר כדאי
ותמיד שהנעשה בשביל זה
נעשה עוד יותר בזה כל ומאוד
בדורות הבאים יותר משתמש בכלי
אלא במשפה ובלמה ויפה ופלא
אלמסים שלא יותר עוד, מה
שיעורי שלמים מדק בראשון
מבחוץ יותר לא הם משוים
ומלאים ריח ולהם ואין דרב
המשנה מעשה בזה הפנים:

להבין את דברי התפלה הללו
נשמע את המאמר הזה:
ע״ז, נבאר ואומר עד שלא
נעשה, ולא ואומר עד שלא
לדבריו? ב״ד. בזה שאני כדאי
ושכבר האדם בעולם הזה
ימי נעשה בו טוב לו לאדם
שלא נברא יותר משנברא, אפי׳ לבו

זה המשפט תכלית כל הבריאה
היותה בשביל האדם, ובשביל כך
בריאת האדם הוא שלא לעבוד ג'
יתב"ש אם מה שיש בכל ה' את
התכלית כולה? ג' / להבין
את המלאכה עכשיו
בתוך קו"ח בראשית? [illegible].
שיאמר הכותב להבין בכלל
של בעולם ונשמה? מה
הכל הכלי שהכל של בשביל
ונשמה? ה. שיאמר את
בעולם הבריאה והמצב
הארץ הזה? נ' להבין
מה שהסוגים וגדל הוא זה ונוסדים
חלק פרים, ונער ותכלית להראות
התכלית בלא עורך ומה הכתוב
חלק פרים וכו' של חלק עולם?

להבין את המכלה הזאת לומר:
הכנה ודות דרכי רבי
בתכלית הבריאה, ס.ב.ל. מד"י. ולכל
ה'! השכל ולהבין שתי עולם בכל

שטו

ב מו רצקה" בהודש ויחד

שבעולם ואחד יעבר הכוכב,

ואלו שלו משכו ואלו מוסרו

אם הולך אחרי יצרו, אז אלו מושכו

לשם לא הולך אחריה אלו לא מוסרו

המועטין בהקדושים. כמ"ש הכתוב"

לזו אמר המדרש חנן ה'" גם ב...

שמכולם והשלו מתן פנלסיונר

הבריאה, שאין להם שום של הכוללים

הוא ... הקדושים שלהם וכו'".

אין אומר להם רעה על חטאים, אם

שאין כן, המרדם אשר לא משכו אותם

ורבים על עצמם לחוק ושפו

כי השי"ת אמר לחטא ...

לפשעם שאם דרכים דרכי החיים

ודרכי המות ... נותן פו וקרב

בדרך החיים לטוב לו פן

הרעים ואשל הרמש ~~...~~

בחר ה" בצדיק ואינו רק לעם

... להם לחת להם תורת אמת

בזה רחמי" ... המדם

ויפה" ... ובו נשלם תהלות

107

ואמנם כי ה״ נתן את המעלה
לאדם לרדות על החיות של
הבהמות ועוף השמים,
הוא רק בשביל אשר הם שבים
לבעל אשר לא ידע דעת
הבוראם כמו״ לבעל אשר שוא לבעל
אבל לא כן אלה הרשעים, שהם
לבהמות שווה ונמשל להם, אשר
מתודים עם את עצבים העבודה
הזרה שהיו עובדים את הרשע
ובעלות השוא נלכדו אחרי אלהים
אחרים, לכן להם לרדות
בבהמה ולחיה כי המה גדולים
גדולים מהם כי להבדיל בחיים
לא נתן ה״. העליון מעלה:

לזאת הנה זה הנה אנו מתודים
בזה העבודה להכרית והשפל״
את הרע, עד שלא נדעה אותו
כלל, והנה ונתנו הבדלה
נבדלת בינינו. ותעלה מעלה
ויבדיל שלא נגרע את הברכה

[illegible]

סופקו מצוודים כמו הוודם
ווסוף בעת ווסוף מצוודה,
ומה לו לנו ובהלוה לו שקט
פודמה ספ הקדימה ותלמה
לעד החוי ולמדבר ימשף וילם
הצורה ומר לרכדה חומה ויצלם
ומר הלס. ואז לסם פרו והסים
מוילפי סרך והבלך הפסן סלורחו
ומר לבבדם מל לכם פרו חמרו
ומר הלס לדני מלא לכם פרו.
להוודם סלצורמם ומר שבדם מס.
הב רווחם הלוו הלס ומר מהם לפוס
מצוודים ומר, להסעס תסלפולו
סהלוו הלבבד מפס הסר מום
לפלוו מכלמה הבדווה א״ בוסך
המלו סלחר ומר מכלחמה הוו סופס
מצוודים ומר מלו הכרום, לצהם
לספר אתי בדוו, יום בתה
יתי סובל בב ויולרים ד׳
ב מונכם סופקו דוד ונוטרים
למצוודים, הפ רסי לסלים
פעלי יצלו בעלה לפלחה.

115.

עומד בחוור וצוות הקיר
ושלא יותר [illegible] בוכה ובחדרו
הסובך מתוק כלו ומתחו שם
הפילגו, הגנבלר מלוא בלום
קפא לפגוה, למעו תהררה ולמשפה
על לבבל, למנוה עור ולהם
בכוונה את עמל נפשו בהלב
הצבר ויותמהו השפך ותרעך
מרקת הלב, ורכב הגנבלר
מווד ושלך לגבה ותשפה
תשעה רבים ובהנלה להבוח
רשפה לבבוק עד הנלה ווחו
והתעלפה, ושכב שפה את עולם
ושב לווחת ולב קבות
כלד ולגבו סגורת רושו
מבוק עגמת [illegible]; ושפר
שלח החניכים הנשמה הם את
תולדות הסוכם הנמבד בצוות
הכרים ורושו את ממתרו הסורך
ואת שושמו השפעם את
חדרם ה נלנום ואת השחוו
שולשיווה במכו, כי החדר הצבה

118 [illegible]

ויצר האדם בעולמו וידע להתבונן
ויפח באפיו נשמת חיים נשמה
קדושה חלק אלוה ממעל כמאמר
"ויפח באפיו נשמת חיים".
ובראו בעולמו, בעולמו חדרים
כלים מסתרים חדר חדר
לבדו ואוצרות אשר בהם
החכמה, חדר של תבונה, חדר
של בינה, חדר של דעת,
ובראו בו אוצרות, אוצר תורה
אוצר ענוה, אוצר הבושה,
אוצר הכנעה, אוצר הכבוד
אוצר האמונה וכן יתר אוצרות
[illegible] בני אדם [illegible]
[illegible]" [illegible] ואהבה בו
[illegible] מלאה, ובאשר
[illegible] על יצירת האדם
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ".[illegible] [illegible] באוצרם
[illegible]": [illegible] [illegible]
[illegible], והאדם [illegible] חותם [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

119

ובמקום [illegible] פעות,
אחר מעשר של ימות הגשמים
ואילו אותה ברוח תמוז
ובזמן שלוש, ובמעשר של עניה
ופלגא את המצוה, ובמעשר
הבריאה את החזות, ובמעשר
הבטחה, ולכן עולה את
הש כל אשר מצוה ה' להבדיל [illegible]
דברי תורה מחוץ ומלא את [illegible]
הבצה לעולם בה [illegible] גוזרה
לדעת לכבוד, ואשר [illegible] את
[illegible] לא מצאנו בהם [illegible]
ומשם. ואת התורה הזה לאור
שמורו לנו רז"ל במשל על [illegible]"
[illegible] את [illegible], ויש אשר
[illegible] [illegible] [illegible] נשלמה
[illegible] [illegible], וזה הוא אומר
קלני [illegible], קלני [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], עד אשר [illegible] של אדם
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

כפוודם בצפאו׳ קלאנו אמפורו
פאכפ שווי אאלה כמוק דמו
ישפר עלפאג יל ב פוורת הוודם
נפחתו בו נשאת טפו אאאג
ואלמה נוושה בדרה בשלם
ושפה, ושאו באאשלם פכרם
כפשחות אר צלו השלף הצפה,
וארת הלודו הצפה וואפעג יאשתו
פפען ילשלע דגלו, שאחשפה
וצלאה, פושפר אא נשאת יגו
ישפר בעפדו שחתו ואאדו אכווה
ערן שכמה והתלו נשווכמא
פע גלו גלאו בשפה וצלאפו
ופו פעלם השלעפ ספוו
אאחלעו ערד.
שוו אופה! אאו לא.או!!
פושפר נשא של לפען בוואר
באפה בלאנו ווא שנואן
באפה עדר נלגו השנה שרקרל
ווא אצלבאו ישפר ואשנו עמפה
בן נלאנו לקפות אכפ לספש
בלג יל יכף והשלעד שלעפה

ויפה בחלום שלה פעם ויום
ליום אחד שם לסדר לה שהוא
קבור ונמצא אז שולג על הקרקע
מתגעגעת הקבר. ולכן וגם
חמה שורש הקבור החמה עצמה
שולג את ידו להפריח חוגה
חום [illegible] אודו לשלוח אותו
חוגה שהחום בעלמא אותו
שוב היה פשוט אותה ותפוח
את הנחל והחום בשמש
הפתיחה ויפקח את עיניו
ידע להיות. את הנחל החלו שנים
אחרי החזו פרח ומתיפה מגזר
סגולה אוקיינוס חדור בצר
ואחרי כן ולמגדי הפרח
החזו תודה המתיפה אותו אם
יופיע [illegible] פרח חדש
הפוזו דבר בלא ומספר פנים
מתפלא לא את התנכים הטבעיים
ואולם אין את החזו קבור ומה
חדיר שלו עוד ידוע לו כמה
חות הפרח ולאחר מותו

הכנוסת סמה הכינה על הוולד
לוו לפעל החולה בווו״ לטובתו.
לנוא הלודו התכה ומנו ובעקוש
מה״ בעקר כי התמונו לבקוש הכוו
בער״. וועכה ווגה לאשך נוה
על מנו, יצ״ ובעקום ומנומנו
ולכתוש הי״ ונלשמנו .. נכן
ה כווימש הכרקים.
הלוקלוקהמנו הכוו סלוו ובת
מנו. לסת. וחקל לוו נוד
וסורשם ונלום רגום.
כי נוו לא לנושם סורשוש לא
בתוכך הלשם סומעם להמו
לפוק בעקה נשוכרו פלא״ בעמשא
סקא וא הפעמע בקהלא
לוק כרס מעקשך, ולוק כרס
סעמס הקכרה על הלכעים
בתוכך מגעש שממש בעכהי
על הסו עם ברוכך ולעשו וואוש
והגלל הכוו הסמם סמקם
הקרקה עם הלכעים ברוכך
והכהל הסמס הכוו על סלו פלונו

שמ נגס ל׳, ש וו דו שלוו עשור
מוולמה פגז וווסעל ווולמ אל ווולמו
/השרון ש מארון בעקפה״ עם
השזגעם. בעהבא״ הלוו מאן השזני
פו ווע מפווה לפה בעקפה״ טפל
הכר עשו הפצמ ווליפה בעהפא
בשו הפל קלעקחם. לאה גם
חעם הלוו רשר פור לו גם
בעהבא לעד השסורם. פשע
בעהבא לוו מעל גם עד נלוו
מעשה מעשוואל גם בדופק״.
ונהפא נכל ולקום ערום:
לגוי וגל מבשם פיו רשלעו
בפהנע ווע חשם חמאני לפנען
מעל בהמוק הכקם. בעהפא׳
לנכול עלוומו למעלה
עד הפשל לעהבק״ לווופ הפוע
להמו שלכר טמוה לר ימלמ
במעק לגח. וקדל לוו חלפה
עד: וסולפם וולום כרעם,
פלהבה לרצבם עפ״ הפעכה
נלוו מעשה גם לעהבא״.

לכסות בדברי תוכחה גלויה
ומשום ושכר הגלהר" ונפתה וואתם
ישנם כי שוקדים הם לטעון.
מפחמים על הבל אנשים שבגיה
ומחפים במעשה לא ידוע הי"
בתשובה ומחם את מעשיהם
שאנו את המלוח שביתמלשון
השעה, כי שוקד הי. לבד.
ודוגמא זה ונפלו השכר שגמאו
את האדם לתיפושי ומאבו ופל"
את מצוה ונפקד לדורה.
ומשכר לדור עדה את הפשע
ישכר לא משלו מלאם עשו עמו שחד
כי שקדה" ומאן נשלו מלאם לאדם
לאו עשו מאון שחד בעצה שבאו. אולך
עלויון ומופר גם לבת.
לו לאם ושגילה. כי נפתה
אוד לומר כי דעה שהוא חטא
עליים ומופר גם ומבין מאתו הפורתם"
שלו ונחו בתשובה רגבו על עקירו.
כי כתוב לאמם כי לא יוכל הלו כי
על בלה. בחלום ידוע בתשובה.

ונפל אוגוסט במחנה סולדהופט".
כמו בווגרו ואני
שלוה עבדנו לסוכם מסגרות
פ״. המנוס הקר בווא מוקפט
מעבידנו לדנים ואנשים רפוים
רפ״. שבשמם. במחנה שפרינג
לאנשים ונכונו יודעים קרוות בימה
שניו אנשי שהלכו והוא
כי ידעו שקרוות הבית
הם המתינים אל האדם שלו עם
עד שלמה והם שעה
מרכבים לעולות ופות שבמחה
והאנשים הם ממתים אל האדם
שלמה שלו מעוף באוק מגל
שוו עבור בגלמים, והוא הקורות
הכה ממתים על האדם הזה שכל
בביתו אל מנגנן, קבל כל ימה
המעשה זה ומגלה את הקורות
והאנשים הם לכפשן פי
שבבימה בביוש בימה וגם ואנשי
שכנו לאנשים והמה ממתים
אל האדם עם קלפנו כחול

ואלה הפולימר והפגיעם
הדיוש על האודם מה" שתנתב
שנו ישנה שנושא על האודם
שהדיות דדיות פי יתקל בחה
ולו יוו פי ששפל פתם ולפע
שפעתה והפעת. הכרעם
שאמו הדקלה הפלשתה. [illegible]
ושנע ישנה, ושנע ישנה שלגפ
על האודם פי לפ. הוא על השתק
פי משלג ווישל פאו ויקל
השונדה. שלפ לשעם פליט
ושם והפפה וו פי
וכו לשלו הגלחה והרשפ שתו וו
של שפרלמה תדווו על האודם
לדיות, לשל שהאודם משכת
להאום ות הגלחה ולגלו ווגעה.
והוו מאוכם על השנש סשנה.
ופגעהו דבר. על ושתל עדיגול.
והוו פי ושתל ושמשום
התגנת פ פי לגו ישנה דבר
הלו סדקג לפ" שלום ודפ
לשלג ודפ, ושפגו ודפ שלופ

[illegible]

131

ונכה שינוי בעולם הזה!
מוספו [illegible] לעולם ומנוף
אדם [illegible] בותו מה מעלים
לפעמים, כי על האדם להבין
[illegible] [illegible] בחברה שכל אדם
להרבות שלום מה שלום האדם
הרעים, ו[illegible] החברה שכל
אדם. מעים שהרעים ורוא [illegible]
ולכה ו[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
החברה שאדם עשה, עשה זו
על[illegible] לעצמו, ~~[illegible]~~
[illegible], כי [illegible]. [illegible] זו
החברה שכל אדם מעים עושה
[illegible] זו [illegible] [illegible], וזו
החברה שכל אדם להרבות עושה
[illegible] מעלים לפעמים כי החברה
[illegible] [illegible]. [illegible] את האדם
[illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

להבין דברי רבנו ז"ל להיות
בקצרה ושפט. מתחיל פ"ד מזור
בעוה"ז יש להם לעוה"ב ולהם
מתמנעים מן העבירות, לכן!
שאין לעוה"ב אלא הם ומתמנעים
רק מן הפחד העצם להם
שנאמר ופחדו אל ה'. וטובו
באחרית הימים.
להבין דברי המדרש נאמר:
התהי. לבאר ההפרש בין יראה
ופחד הוא פשוט, כי היראה היא
מרומז בדעת שאין הצורה עד
לנגד עיניו, ופחד שהוא לנגד
עיניו את הצורה המוחדת לקוו
בפרט שלא מורה ופחד והפחד
היא מורה בדעת שיראה את
הצורה לא את הפחד. לנגד
עיניו ופחד אינו, והפחד
שלשה אינו יראה רק שירא
את ה' של מחדת עצמו ועל
כי יראה הוא את עצמו ושונו
בעוה"ז ופחד הוא את גופו

בכל הפעולה ש מתבטא ודו קיום.
והשקפה והשיור שרכו הפנים כי גופו
והם בהפט ורוח. וזהו השורש הפנימי
מוחשי בהשערה. הפשט למוחשי
בפנים השכלית, ובידיעה הרוחנית
החוזר הזמן. ואז מתהפכת את לבנה
ובהשגתו שגם נגד הזמן, והם לבדו
[illegible] [illegible] הזמן [illegible]. את שם
לבוש; גדול חסד. לומר עושים
לתורה הפלא [illegible] והבת עצמו,
כי [illegible] לו גם נגד הזמן [illegible]
והם [illegible] וכו אמר [illegible] [illegible]
הפלא [illegible] עצמו, [illegible]
בהם [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] כי [illegible]
בהם [illegible], [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ה'. עלה שבעה טעם לשלב
בריעת בוומרם התוומר ולא
עי מצבה בכלל לרגע בני ...
בכלל לשתה בין עובד" הבוקר
צבעם גווי. לבן ממכו.
שבע ולא עבר עבודה
הבוקר מקבל טוב, ומקרא
סור ימה, להשווה הבקר קודם
כי לא היה התלמיד. בזמן לא
הבגרת טועה בזמן ט קודם
טלו הי' תודם חוטא ושע
טוב הסד ורו הבקר כי
לו עבירות בודו

לכן עוד אין ותורה טהבקר
המשכתיד בין ונתא הגוים
לדורות הכמונו לוא יהי' לו
לדם הבורה הבקר ולכ כי
לורהם הוו זות. לעולם עה"
טוב משלה עם ואב. ה'.
והוא בושר ממא בתפלה
אשר השבה גמורה כי הוא

וכל מעשיו לו מסור ותחו לגלות
ה'. לעבדו ורצ"ו לו מעשה
דבר ולכל מעשיו נעשה צמ
הקלקול הבלמה האור הנ"ל מאן
ומשה עבד זו [illegible] על זה
משכב ענוה בלבו זו
בדבר שבעולם לבדו פי' דוע
זו ושו פי' [illegible] נמרוצו ממנו על
כל כבר להם פלוו הם. שמאמם
על אדם לעולם נשברו ונדבו
שכליו על [illegible] [illegible]
וכל מעשיו ומה שיעשה לעולם.
בשבע הם לב". ולהו מעשב לו
ועושה ומחשב בלתם לא
עשו על ולא לגלות אדם ואז
הוא לגלות של הדבר
וזה זדבר ורוזה הדיון לגו על
אדם להצער בה מעשיו והוא לו
שלם וממש לשמוה את ה' לעבד
באמת, מעשיו ומה בלב מהוי.
ועוד הי' לעבדו תמיד בשמחה ומעב
ה' בשמחה שלמה וכו' עכ"ל ה'.

עלו ופניהם נשמה ומאוד קדים
הילוך עם פה לבו פנים ותדע
הנשמה דלבו פי הדור של עשרה
הפכו דוד ה'. למה נשמר
פתח ממנו והם להשפיע ולהצא
משה אהבו בשמ"ו וא"ה. בעל"ז.
כי לא ה' עבדו מאוד הדור כל
ישראל בזמן הלבבות כי ישן
לבערה הדוסם ולא לקדו קדים.
לשו ופנים. פשוט נשמ פוסק
מלבו כי הפרק אלפי הפלגה
נעמד עליו ורואה בתפארת
פשוט. ונו' נפרס ונשמע בתמרים
אהד מגוע עליו הדורה והתצלה
והמתלים ממנו מאוד. לבו רואה בדרכו
משה גם נתפרד כי, וורד
פתגם', עלמ ודרך התנועה
מרוה ולחה עם שמו ומאיר
במעלתו: עד חיות התנועה
בוד ו אשתו
הברית ותכלה דרך
אחר ותעודה דרכו

אמן עוד בוד הסנוחה לא עוד
שלי המים עד התנוך ואמנו
בשלום עוד בתמן פנו ונג ידו
ואמנו פעם בלוו וורד באולכה
בחזון אבא. כן בזון: שלום לכד
שפימה" בלוו בהספלים וואתו
ואיד עוד שמאמנו נאולדוב
בודו לזוא לאמנו ולאן וואוגע
בלו אלע יוסם לווג פוטטפייאר
דנם עד"ו לג'ן פלם ולא שפורן
לגת ילאם בדאת ווה לא
נושא לוגד בדאת, אא יוד
ואו בודו הפדפה לווא גואד
פו באם הבתכה לבאלאם
לוסא גנו לפא שלגלן פנום
בין להפע כן בי סמפום
לסמס תפות ודו
שבדעו שוקד אמן לעפם
ביד לדבקה. גסגד
פנש יקהלן גסג רוד
כואם אוזן.
לשו מאמר ווב.ו.ן וואון

נ״ח

ורואה כי מרב העוז גרמו ולכן
לאמר התפלה ומנחותיו בתוה״ק פ״ל
שהם להם מתוודים את העבודה
לפנים כי מתוודים את הארץ
ארץ הגזלות והיו גדולים
פחות ה[illegible] רות מרו, ועוד
לימי לאמר שהכ״ כתבם בו לאשה
הפונים דברה לעת ה״, ומה הם
מתוודים את התורה השכם
להם לאמר לפני ה״ה״.
ולא ילכו בתוכות העם
ויש לומר על תלמיד הומתו קלח״
ויש לומר על מדרגה פחד שי
מרוו לתת מתוקן לעבודה
ב׳ להם דורות העם לנקן
שבע ותר הר בית ה״ לקום
התקדרות השדרם ואני פוד
ה״. מהדבר ה[illegible] כמו לדוק
העיר.

לכן עוד על וכוה יתעלה
שיוהם התורה ומודו ישלם
כדרכם עם עמים בודק השמים.

ב"ה

הפסק וכוונת הכוונות לזמן

מאמר של המדפסה הראשון

ב"ה לכבוד הר' [illegible] ר' [illegible]

וחזו לחמה ודו [illegible] הי' [illegible]

לו כוונת [illegible] וכוונת הכוונות [illegible]

הארץ. בכל [illegible] רק [illegible]

ולמספרם. הספר הזה ודרגה

וכוונה המשמרה מאד חדש

למספרם וכוונת הכוונות [illegible]

[illegible] ויאמר "ירבה". [illegible]

[illegible] רוח את הי' [illegible] [illegible]

[illegible]. [illegible] בזו הספרי

[illegible] [illegible] של השלשה [illegible]

וכוונות. [illegible] וכוונת [illegible].

ב. ועוד המאמרה [illegible]

[illegible] [illegible], ע"י וכוונת הכוונות

ויאמר [illegible] [illegible]. [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] והשמר

הכוונות [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]. וזה הי' [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible].

כי ישראל ורשות ומתו עפ״י התורה.
השאלה שאלה בחוקה כזו: ורשות
הפרט מתנגשת ומקור לו צורות
אחרונה לזמן, ונאמר הן אמר כי נשלאות
ורשות עצמה אין, ושני רשות המדינה
אינה באמת אלא. אם לא״ לגבי לפי״
בשם הקב״ה ״ שנים אמר נביא
ההבדל, לפיכך גם ורשות זאת הי״ שאלה
משלימה אחרי ורשות הפרט, ונאמר
כי נשאלות אלה ורשות שלטון הדת
ורשות הכנסת, וקודם דבאמת רק שלטון
ולכל צבאי השלום לי של מחוקק
יש לו השופט הבית הדין שופט
משפט ובאו הי״ אלא שלא תתקיים:
ובזה שנאמר: הם לה״ אלקיך
השלום ואחרי השלום
הדרך של משפט קדם

ושני ורשות הכוונות.

ובזה שנאמרו כאן הכי קודם. שלום
חוק אמרות שלום הוא כמו שאמרנו
כי קדושה במשפט ומשפט יותר דרכו
של ודאי כמשה כפרט אלא הדין

ט"ו

ובצ יבצו הי' שלוה ופלים
ועתה תיאמר שלמה ועה"י.

כ.י.א. הי' לחוק '' יתלה
ובשר שהעמכי' להפוך את כי
והפוך .ודם ותה מזהב דבר
הוי ויכו מהיוצה דבר לפניה
מדיוום על הפוכם פא ה מיום
דבם לד' שפוך שבעום של
שמחו פ.ודו .ספנה שיוא עפ"י.
עד ויאמר כי לא כן וכו'ת
וכו'ת הי' לחוק '' המזו''
שודם וכו' את'. מקימה וכ'
השודם לחוק ויכעום לומר
כי השמש המפוך בלבה
אף לא . לפוים לו שלמה חוקו
פ' הכיכו את ה'. לשבור יחיד
בזהב ולמזהב''. לשם ובשבע
כד ב' לומר עד ולא מוכם ה
של ויכו וכוא הפוכם.
לסוף דבדב ובר ממנה
לבוני מאוכם לפבם לפ.ויך

/ נג

כבוד גוטליב עש״ק. ת״ו דבריו
מוקירי חמד מורנו צדיקים וקדושים
דבר השלום לכבודו דבר. והנה
הדברים כהבטחתי שלום ומבורכים
ואין לומר עוד כונה קודם הוריהם
השלומים להם עם דברי. ושמו שלא
דרך כבודו שלום בהשלמה לכל זה
דבריו למכרו ותודה לה׳ ומצפה כי
[illegible] כבר השלום והשתדלות
בעזרת ה׳ ללמוד ועוד כולם שלמה
ה׳ בעזרת כל גוטליב ובעזרת כי כולם
שלמה ה׳. עוד שלמה ועדים גם
בעזרת כל שלום בעזרת ה׳ ושמו [illegible].
כי הנה השלום בזו הדבר כבר נוגע
לכבוד זאת השלום הבה. ועוד
השלום והבה ועדים שלמה שלום
והשם שלום שלום, ואין לומר עוד
כונה בעזרתם כל. כי הנה בעזרת
שלום השלום כבר הכבוד ועוד
הכבוד שלום השלום-כבר לזו
ובעזרת בשלום השלום, כמו
לכבוד שלום כבר עם שלום שלום

מנ.ו שבור עפוון זוון וורף

שפרה עפוון ר״ יהושע בן לוי

דיזיר שלו כלי אדם שהיה עבירה

בחרפה. עפוון הם לעוהב״ כי

הרו דרך ואשף פעוה דפוסי״

אנרהש וחוור לבו ד פי הדר ילי

ונרוה אמור חמור: ילי״ עלם הרפנ

כוונם בלומים לעשה ונחחנים

לעשה ומר לו, מלי עלם בדרך כוונ

לומן הכמי הרם, כי הם בי דוונים

ומני הפלי הם פי מונחן הרם

ישומנו פהל מונים חשדו צוניקוו

יפני לנוחנו בידו:

ופוני כי המוני מומר הרבלם כי

פייוו שחם המוו כווד כמן

ופלומן המוו כווד רוש,

ופשמע מנה כי המומר כי מען

שווק לו, הלוו ומן ומש שפלדם

מגבה לוני על להומן כי כי שו

עלם מים, ויקר המומר כי

שוקה לו רמשו הלוו לשו לדב

גם ומנו וש ומני וחו וו שמש:

לפעמים יוצא דרכו הפשוט
[illegible] : זה ודור אחד
הגבלת פלגמי בחוץ [illegible]
ושלחם אני עם גורלות הגדולים
של גורל אחד. עצם הדרך יושם
הטלת עליהם ורכש פרסום [illegible]
שם להם הגורל. לא הגורל הראשון
ונגלה. והגורל שלנו הוא להיות
כי מה לעבדה ושל עליהם כוללת
ושכר מהם. ורכש פרסום זה". ולא
עליהם ותן הגורל ומחמדה לפנים
תכלית עליהם בזכרם אותם. להבין
בהלכה הזה בחוץ ושל הגורל את
הזכה הגורל הלאומי, ולשמור
לשבור פורח מגדול ורבים
[illegible] בצרכי [illegible]". ולא
הגורל הזה ועם הדרך ושם
הבלתי עולם כי עבר הגורל.
ומשם לשבור הגורל הזה מוסתר
בפרטות עליות לו סתר הגולה
שלא של לעבודת הגורל, להבין
שלא עולה לו סתר הגולה זה ועם

ג"ל

ביום הולדתך אני החדר
יהיה מלא בורדים ופרחים
כמה שנים יהיו והיו שמחה
עם אחים ואחיות נכדים ונינים,
וכמה שנים יהיו מחיים זה
לימי אהבה, ומותך מאושר
כל, זה, ושנים יתר
ושמחה אני ואתה הכל זה
שם אל כה בלוו בנים כו
נולדים לה מכל בנים ילדים
ואחים בודדים מכל ביום
זה לה"י כי הרבה בשמם
ותוארת התורה לכם כי עולם
ואתה ושכן לה עולם, והוא
ולחם תורה בכל יום ומחשבה
בודד, ולמה הצמיחו המוקד
עולם, כי הוא הנחל בלבם
ובהם בחר השמש
הזה כי הבתה לה עת בחיים
ושם שהבתה לה בנים הבבה
שהחכם בודד ונתן
עולם להבדיל בנים ענים

בעז"ה

בפעולה, חוט יכול להיות
קדוש לה' מתוך בהבטחה.
פעם ונשמה, ונהיה בעולם
השם ויורה ברוח ואלוקים
שמיים בפה ורוח הקודש
ממנו נולד תורה בעולם
ולא די שהוא בגלות יצא
במערכה שמ"ו ומאז והבטחה להם
ומדבק ית' השם של מה.
שם עוד שכינה ולשלום
כי זה השער ונשאר של ועוד
ותורה נורא הוגה דבר
שכינה יושב ויושב של, השכינה
יתר. ונורא גלות כי תורה
השם דבר לי כלל כ"י.
שכינה ויושב של יכול הכרה
אחד והנה אומר שמור ויה בכחו
והבשר את מה הבורא יבוא?
הגוף היא כי השמים ויוצרה
שכינה של אומנו יכולה הנה
של השכינה רצונו של מהוה ונו
השמים פעם חוץ ולהיות

ב״ה

פה נמצא ויתר לא משה הבמה
[illegible] של הכנסת העולם הזה
ספר המערכה ווינו, למה כן
הלבנות שונות אבל בלבוש
אדם. לשלבת בב״י את נפ
כשנשמה לו דודה שלום בעוד
המערכה ווינו שלנו. פי ונא!
ספר לי. לפרש לי הכבוד
ב[illegible] כמה כי ויש [illegible]
ב[illegible] לא ספרה הכה עיים
[illegible] ח.

ולכן לא זה הם שלום בעוד ושנה
לה את [illegible] הם להם ברוח
המשנה ברוח דעת ודעות שלום
לבו זה הם שמח את בתם לאורה
ואת בנים לדורות שונים, ואם
לעם ל בנים אמונת [illegible] מגדה
ספר. ואשר בלבם הם לספר מעשים
המערכה. ווקל. לא כן עולה כבר
ונכד „הבית הראשון הבנה"
ונבחרה לא האומה ולשם
ועוד המערכה. יפה! ויפה! אוהלועוד!!

כו

בזה עצמם מיהרו ותמה
נשנים מתנו? בדוקי".
בדורות הכותלים כתבו בעד
אנו תובל"י, כתבו שמו אליה
לדעת להודות אודנו
[illegible] כבוד אדרר מלכנו
להתמש את פגות תוכנו להשלים
אודני את תבל" ואחרי בדנו
לפסטנו לחמו פינה
והמצא בה השוררות פרחו
עד כי השורה בודנו
בהפגנת והפלטינים צבורנו
ותהפך אדוננו את עללנו ואת
צירוו ולבנו ובויים בדפי".
בקרית דבה וגל כרת מלוכ
ותוכנות עד סוף פעים
ויעלו את ואם לתקנו תמות
משפט; ואדה בשטף הקים ה"
אנו מפי הנצ ולרבנו ואין
ולא למצוא מן ביתרון
הנדיבה ומעריכם עם הם את

לשפחתך והיה לילך שוב
בארצות הגלות יושבת בבית
בבכי, והי' השלום עליה
מאת ל[illegible] ייסא לתתן את
המכלם, [illegible] ושמח.

מפני להשמר דבריו
את יהפך הכתב ביותר
שאומר על הקדוש לדור שלם
בעלה, כמו עולו ומרדם
בכפו.

לכתה זמנו לימי ומרני כי שלום
עוד שלי-שלו ביום הכן לנשמה
של השלוה הכתה כבר משלהם אלה
ונקשרם אות ה' בשלוהם ואת
המזל ושב יומם לכתו זה
ושכר לנו [illegible] נשמה
[illegible] כי שלום של ה'
בשמחה בבריכה ובכבוד,
שלום שלו שלכם חי לנצח
נר' [illegible] ושלמים מחב
ישראל . . . ולמעלה אור שלום

187

כשלהם כן יושבו סטודנטים אלו
היו משוחחים. בהתוועדות אצל
להצליח את הדורות בתורה". לקראת
כך אותו דבר הענין של ספור
ונלמד בהצלחות. לצורת תורה
את התורה פלפל ועסקו בזה.
בהתייחס להתורה התוועדות
ומשמעות ומסגרת הוא ספור
ברוב אותם וחלק בתורה
ונשתלב את להם אוגר להשמיע
האם הצורך בזמן בעצמה
ובענין להביא הרבה ללמוד
וזה רבונו בעמוד התורה.
ורק בלעם את סוגיו ספור וכלל
הרבים, ומשמעות אלו הוא שהתורה
גדולה להביא להם כל טוב. אמנם
כבוש את מזרח להבין עמו
ורק ישראל וחולים מלך משק
ילם בכלל זה היו. גדולה
גדולה להם סובלו רק אמון
בתורה שלו ועסקו בתוך
הפעלים וחיבת עליו, לכן ומה

בהלבו, רק בהשרה ולבק
ולבה, ז[redacted], דיבר. לצוות
כשהגיע תלמידו וגשטול, שרק
רבותיו יחזרו לתפלה כשנכנסתו
ככברכה. חוץ מזה כשמע
להגו ודבריו בדוגה ואמר
בהלבו מליו בדבשק דעות
מגילה, לשון נשמה דעות לסוף
כך, לברכה. ולהגו נאמר
הכשחוש לו הבית הוי ושוק לך
מוד הגילה לברכה
דבלעם נאמר דעות בתורה
קללה נהל׳ לביאה הגמו
ברכה שלוחה לנו. שלהם

פרשת ד׳ ד״ר פ׳ לשרא ורתב
דרכים קודם מגורה טובה

אמר ר׳ לעזר למה תמצא דברי,
למה תמצא, הרוכה ומכה
מגרו, ולא למה מכאן כמות
ואמר אבכון חפוצה, ולא למה
תמצא למצוא כהבת והשרק
ותמצא למכוה כשרת צמאה,
כדי לרבבת את הלשון!
(כפ״ לד.)

פעולה גדולה מקנת כרת קאמו
ילדים לבדם! הלנו צורכם כרת
למקבל את פעולת שלה הרבה, אם
שאלתם: כמה קשה להקנות
הרבה אם יש אומות? מה נשתנה
הולם הוה מכל האומות? למה הגוים
לקנות שנה שנה, להשמם הוה
לקנות שנה הרבה! הלוא מוצא תורה
השושנה לבון השושנה, לם הגוים לא נשתנו
מכל בכושנו. וואו השושנה והוצאת תורה.

ב״ה

ושלבו לפנינו כתובה [illegible]
כל משפט שלה נעלים לנו מתוך
ברית [illegible] כל [illegible] הכלל הפרטי
והמכנים [illegible] את לעזרת [illegible]
רוחו, ברוח שלה עם הרוחים
הצומחים עוברים אלינו, עד שאנו
ושלום לב של עולה לנו וסבלנות
שלנו להבינו להתונן, ולדעת
עם ישראל [illegible] ד׳ ורוח אמת
נפלות להתבונן [illegible] [illegible]
מחשבותינו הרוחניות, למה אנו לבוא
מחשבותינו ודאגותינו ברוח
שאינן לחושבו אלו, ברוח
של נוף להשתמש בו, שיר
לשמח את נפשותינו, לחוש
לשכח באושר את עוונות
הרוחים, ולהשתלם בשמחה עצומה
ולמה תורתנו? ואם נשים אתנו
לכבודו הרוחות אותנו לשמור
שישאו רצונות על תורתנו הקדושה
ולעתו ללכת מהרה בדרכים
שלמות, ובלתי עולה לתורה [illegible]

להבין להבין ספונטניות. יובל
למה המקלט גם לשמות תודות
למה תגיען ותרוצן כשהן
ויישבון ותגיען לתרופת כשהן
רמדן, די עני לשאת ולתת
הצלדני ההגרה ולא להסתגל עליה
ועכבר, הלא ניתן להבין מעוכתה?

אבל מדעני הנכרים: המאנס
הם ישר שם, להפריע על הדבר
הבכחתה על ידי הכלה הניסוי, הנה
לא נתה ולא ניפור בבית גופש
ומקד הכרסוות שלחר ושלש
לחסור, ומרו שיש לו תבלים מונחים
לאשרם כי שלום הוא לנשוא את הרכב
כי הקשורה בהלכה הייו מעורם,
והוא מעורב עליה, ולכן ארצי הויו
על שהלכה, מגובב, חסר של הדברת
הדברת שאות הלב שבגה לחמלץ
מוסמרי מגוה, לכן גם הניסו שנמסר
בדבק רגשות, שבשלבלות בדבק
הרכבה שכורו לרכום, עד הסתכן

ועם רפאו עזרה בזורה, ואת הכן
עם באשק עם עזרה ווסבל אל
הלוו אור וקוו רקע גנשיר מן וקוושן

הגפה לוו וסבל התנשר צגאת״.
אסורות לפדו ולוד אלי. גם דרא
הכדרש ואתנה כפי פתאוב לגשו,..
וכן אוצאים לפדדים.
דרכנו דרך החוים ואתנה שפה
השלים לבדי אך כל וותנו לגלל
צאוצים תמיד לשון לנו, בכל ואשר
לשלה הלנו תמיד תכשלים, אוים
ואנוצים, אכובה אדב סורצות
אצדה לובה, לשבצות וולאות
ודר אצו, כל אשנו שוט אלת
הקנו בחוים, ולנו השגים באתו
ובדגת תות לחלק אהבלות
לקהלנו ואצאת לשלנו, כל אגה
כר, כל תגלה ולי עלה על
אצען בשלן, המודרים עלינו.
גזלים אואתנו אוחתנו, לצדק גדול
הללנו לואשה תמיד לכל אדבר
הפשע, לא השגבת הכרים צולים

197

עגעש לסבת . בין פה לשה
דכפן רשלדה תרבוף , פשוו הלן
רודש עורפו הבלו הגמן ולשרבורכם
התאוו לוגשרף לבבפ , לשוו תדוווק
וה לבבן בוששף תרדעל נלוו תשע ...
ולפן עומבה תורתו הגדשוה
עשה עוש לפסבוות ולשבווות
וריום ולשגה היורום לפוום לווא
חבע וות קללר דבען ... תעגעבחדב
לופר להזבורך פו , עברה תתפ
ווח . התשבעש התעור פולש
לופשר , להק ובוד בתתה ולתפ
הלה הגעש ששלק תפרז גן
הבחום , והזכרון הגוה ועבורום
אכרון עלוור החום , לוו תשוש לוג
לב לו נבורום החום , לו הלגוות
לבחום , לו הבוות והאלות להחוו
שורום בהם , לוו תשלק בהדהוש
גדלה לו הבלה לבחום , לו הפעט
השנה הנשבק לו הבוים , לון תגש
בוותנוו השלו לבחום , יש
התה לוה הבלג ובלון לגל הפה

ופעלנו יחד תפלה ותהלה להבורא
את נפשותינו והמרובות לבוראינו
אחרי שעם זה מקור בריה וברכה
לשומר לבל את אהבת הרחמים
את כבלו ועלו הכבד של ריבונו
של עם בנפשותינו, ולא ורדו
לבבנו מרשה שלום בלבנו.
ובכן אהבתנו לבנינו מלכה
ישל היום מרומה בתמה
כאן לשעשועים סלה אמן.

בס"ד ב' דפ"י לדברים מס' לסו"ג
דרוש לפ' לדברים.
אחרי לדברים האלה פניהם לפני ה'
תלמידם רבותם שבלבם עלמותם
ושמעתם עד: מאוד ילמד עד
שאוב אמרך. לכל"ו
לשם להשמע בכתב הבה לשון
לא כשמשו הפתן, דברי אלים
שתלמדו בכתב לשון הבה
אור שם את דבשו מגדול לבגדלים [illegible]

כתבו בחודשי טבת האו יום פלין

פלשתינה וגם עם התנה. שמעו

סימן לזה מאורעי זמן שבאו מאורעותיה

פה י' פלגה לפוק יומר מורשת טוב

פה בו שלא נראו. לא יוחר ראשי להם

[illegible] בתשלום. ועוד לשמו כמו זה

לדעתי לדודי לא רק" שלא"י ולומר

כסאויו הם לפה וכמו הפרוגה לווש

כפוס פוזי כלו ומשן שפוג עד יום

ימים, גם וראה לו להדגיש שהתחי

לפוק מזל טוב. להם בתחלה רגע

בטוב. [illegible] הם. דען להלסול קדימה

הפילות כדומה, כה צלמו (למו.)

משען ולחלק במשך ושנה, וראה לא

גם מזה להמשך ושאל בפשוטה

לשם עלבים ולא ומשן עד יום.

ומה שאמר הפחד יותם לעברים

הפשע כלכם לכל ה" אלוהים.

כי' פלגה לפל ה" אלוהים, ורבים

פספסים עד. להשם לשם. עד

מסורה עולם, כי" מזאן פהשן

להבין לעם ישראל.

כי הוא מעשה [illegible] ביום ו
כדעתיכם בתולדות ליון ולבד"
ולכן. בין עד שוקיק גוזיק
כמו הטלמא ורבה. שהוא גמר
שהוא ללמוד כמוהו. וזה הוא
גמר והתמלה שלרבה לכל מעשיו
וימלך עלה.

הש"ם ד'. ה': פ"ישראל ערב לבך".
דרוש לעצר פרוש השלום.

דוד המלך ע"ה אמר בתהלים כ"ז - א'.
ה' אורי וישעי ממי אירא.
למען הדברים שאחר כך. ומפי את
ה'. ישעו את והשם".
ואמר הרב הגאון הצדיק הקדוש [illegible]
אמר: פ" שאלוה [illegible] צדקה"
דבואר המשכיל הדף הגיון. דהנה
לבוררה נשמה שלו עצמה, דהנה
ובאמת דקדקה" שהשכל [illegible]
שלום ורשם בהלכות, משה הוא
ואם [illegible] [illegible], וגם [illegible] [illegible]

של שמחה לר"ה הוא יום הדין
וכל באי עולם עוברין לפניו כבני
מרון, וספרי חיים וספרי מתים פתוחים
לפניו. וכל מעשיו של אדם נזכרים
[illegible]! ואע"פ [illegible]" [illegible]
של שמחה לעבוד ה' ית"ש [illegible]. ויותר
[illegible] [illegible] מן [illegible] כה"
ואין מקום לעצבות ביום הדין [illegible]
[illegible] ו[illegible]. [illegible] [illegible]
רואה כן. [illegible] הקב"ה. רוצה
בעבודתו של שמחה, ועבודה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] רה" דואג, [illegible] [illegible] [illegible]
ו[illegible]. כי הקב"ה [illegible] [illegible] בני
אדם כי רחמים [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]"
[illegible], [illegible] [illegible] בעולם [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], כמו בני [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] רה". [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הפסח מגיע, דברים של פסח להם
בזמן הפסח צדק ושחרור ועם
לבבם בהשגחתם על זאת, אז נוצר
שלא נשכח לזכור החודש גם
את המצרים, שהיו רודפים על דבריו
הכלכלים הרומיים לשמחת עמנו
ונזכור. ועוד הבנו כמה מהדבר.
אשרנו מה רבה של שלא היינו חוזר
אומתנו לעולם שלה, ולא. כן לעולם
את מהפכה. ואם יש הפסק מהפכה ממש
לא נשכח להיות כן. ועוד אחד
אחד, אחרי כי לנו עתה ה׳ בחלקנו
אוי ואת הקרבנות רבה, ואת שמור
ולנו לפלאות הגדולה לעבודה
את ה׳, ומה עומדנו נשמים!
מהפכה דרכנו להודות לה׳,
אשר נותנו לנו כל רעיונם. הראשון
הפסח היה יום אחד לפני רבה,
ולכל אשר הפסח מה קרבה פנים
הנורא, לנו שנאמר עוד בשם
הבית הראשון הבאים אחד בשעת החג
את כל המשכן שנאמר דבר בעל חג

פתח הקלף בדוגמ המצויר

האצבעות של ידך האחת ושלה

באופן לשהדבר מקבל בלוי מאוד

לגבוה את כל הנותן לך יותר

מאשר לפתוח [illegible] בהמצאו גדולה

3/8 באמצע ונפרד הקלף הזה

קלף "[illegible] [illegible]" והוא

כל [illegible] בוחרם יצא לפתוח

עצה להוציא כל קלף ונשאר [illegible]

ונותנו כי זה הוא לפתוח [illegible]

והשאר. והבל החמשים [illegible]

נמצא כל הפרח, [illegible] לעולם

כל [illegible] והשאר לא [illegible]

[illegible] [illegible] בגוונה לכל

החמישים בפנים [illegible] [illegible]

ובהן [illegible] [illegible] "[illegible] [illegible]"

[illegible]. [illegible] [illegible] "[illegible]"

כי [illegible] [illegible] כל הפרח. [illegible]

[illegible] כל [illegible] [illegible] [illegible]

לא [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] כה. [illegible] [illegible] [illegible]

והמבצעים שלו פרולטרים
מעטה מרוסן לסובלן גם משבר,
מה גם שמולד הסוף שלהם
לגוז ובא הגלגל והאלבום
ולאן גיטה מוזמה, כן נאמה
המפלגה. כך ימצא כי יטו
בינסה הבדלה בונין של מפלגה
והפעלה סודות נוכחות ועלה אל
בו בריה ופעולה לשבר לכן
לא פותחה. כמו שכתב הבאון
המזמור "חוק עלה". ומשמעון הספר
התמדה יפה החיים, הכל צורה
הפזמונות והפעלות לגבי הכלל
ומוליכה. יום ימי נאמנו ומפליג
התורה הלך והפכוה דלתות
ווי מההפעלה הצוות ודעתו
הגלגלים, והגלגלים מאזן
לעלה המצוות, והמצוות פועלה
מאזן עוד מצוות לישון, והישן
מאזן עוד לשלשים והשלשים
לברוח, והבקרים להחמשים
וכן הלק בסבך, ודע שאתה

210.

לבוש ליקוי השמש

בעקבי שבתאי, מרטין

פעולות נכרות ופלאי פלאות
עד אין לשבר, ואין אם אין
מתן מתפללין, אך ישנו
לבדו הכל, כי יש המאמר
בקשות שלו ומעשיו מאליהן
כי אותו השקפותיו בדרך
לתלמידים פה לעולם בהולך.

בשם ד"ה פ"ולך הרגו לשון".
דרך לשבת בשלוה.
ר"ש אמר בין הולדת שנה לר"
שאמו בבל נולד ואמר לו, ואמר
שמע מה מלך שנולד בבל הבבא,
ואמר לבריאת הדורה, ולו".
לבד שלמרנן הלקח". כי למה
ולמדתי את הדבר ולא הולך
עד סופו ואמר לו בבל ושמה, ולו".

לסבול ועוד לסבול מכאבים
כל הגוף, להפעיל השריר-
ים, הפעילות עדינות, הפעילות
שהיתה נעשית לפני שנים
האומנם נוכל לדבר על האדם
הפוך אודות צלם האלוהים
שבאדם, ואחרי ראותו שהוא בן
תמותה אשר דרכו אל הגורל, ואז
עד שלוקח לו הכל גם בעוון
את הכל אשר אחרים נשארו
אותך! האומנם נוכל לספר
באדם הזקן את השמחה
המוסרית שבו, שאבד לסדור
בגופו, עד שאין לכוח אותם
שילך בו במלחמה! אחרי
פריחתו שלו אל להפעיל
הרגשה עדינה של נדיבה
ושמחה, כל שמחת חיים
וכל האמונות ועוד השמחה
של נשמה טובה, של אצילות
חי לאו ובלי גאון כל
גופו עוברים, ונשאר השמחה

לה בנות פרעה יחד.
ולצלות לפרסם ונדמה לאלה רקו
בעברית לשונם לא דקדוק לוי
כדי שתמשו זו פרוק מקום לתרגם
מדבר כנען אדם ? ושוב אדם
כי אומן לשון לשוני רקיעות
לנות את הפלה נוקרה
ולא נצטערה לגדל גם זה
ומתרה אדם כנען אדם ?
ופה בגלי נשאו מגוד לפרוח
לאומות לשון רבוי אדם כנען
אדם להצו לשון מתחדש
ולנצחים לפרוח בתחיתו יחד
הבהמה בתוך רוח בלי כל התבונה
כתבנו יצאת, המבצרות כושל
ומכרנו עלה, ומחמה הבוערה
הבוערה עזו, ומגעל תבער
בכרמים בחוצות כל העם
במוצק, העזות טורק עזות
ורוצה הרות בדברי חכם לאדם
הבהמה בלחמה אוקרות
עם לשונו בדבר לא רוצה

בערב ל״ג הזדמן לי להכירה
בין יתר שחקניות הקבוצה
את שמחה בתור שלמה ואת
מאשה וסורה ושושה. אצל הם
לאור כי האדם יצא להרגיש
וסורו כל השבע גם קר.
כי אישם נאחזים בנפשו.
יותר בחורתנו את נפשו
לעצמו לנשמו הבהמה, אך
נראה, כי האדם מתעורר כל
כך עד כי לא יצא להרגיש כל
ומורגש, כי אישם נאחזים לעצמו
לפקידו חסכון הכנסה באדם
נראה גם קצה בעולם להרגיש
ויצה הנלה, רק אישם בקרבו
עלה במחלה השופטים להציל
מאשר לאות יפה״. הגוו גמש
מהרגשה התר הצה, גדל ונבר
השתבשתות אתו רוחים שהמה
כי אם אשלה במה [illegible],
הפסקה שלה, ויש בזכרונו
הגוו בכל חיון לא נפרד

אדם בריא. אדם הורג,
כל כוחו לו, סובל מיסורים נוראים
ובשעה שלומר מיסורים, עוד יותר לו
שואל לך על זה ולא נתקפה והפתאום
רעה מוחשה, כזאת? ולמה? זאת היא
שעמם בגוף לך האדם כל רגשו
המחלה, ובאשר פרוק שלמה הזה
מחלה רגילה, והנה חזון עמד
בעיניה להפחיד את האדם, ורק מיסוריו
ויסוריו את, תכנה, תקוה של המחלה
החזות לשון לו והפך מהם לא
יגיעו, שהיסורים יחזקם לגבורים לעצמם
ובשרו של המבוגר, כן לעצמו ובשרם
של המחלה; נתבונן על חזון זה
תמיד ועברו, כל יושב וחושב
שנשאו רבות, שנשא זאת בורות
ללדת, תאוו נפשה בשאון הנפש
לחבוש רגליו שעמדו לגרום הכאב
הנה שנולד, הוא מביא בעקבו זאת
חולה, ובעקבות המרות, הרגית
בעד הבאו תולדות הרצויה, הולדת
שלמה בגאוה, עוברת ורבה.

על פני תהום זו שכונה הכיפה
ורוח אלהים מרחפת זהו טעמו של
מלך המשיח, הרועה את דורו ואמר
שזהו אינו רוח ה'. בהווה לצור
מאמציו ולבוא התכחשות על פני המאור
העבירות הפשעיות. כתבו שהמשלה
לאומי, שנאמר שכפוי בעשרה לדף, ד'
תאי הבשלים ד' הפצת אמר בדורו
כדורה לאומי שאוחזו בשערה שחק
דווקה שאיפה, ולכבר הסל בעלמא
ומוחין עבר ד' ענין ולשולחן
מעט ישראל שלו הסיגוב, ול"ד
זמן מורך הכבלים, ויל' מאמץ
העמו, המשקפו, בתשי ד' רושיות
שלו הסל את הבלעים לאומי
התרעמות לא כתובה שלש ושלוש
ובכל דבריהם הוורם זה לדורם
בעוד לדעת ומתן אותן המעט של
שהשאר של למאמצי של ד' התג המאמר
בדור כ דורה לאומי שאוחזו בשערה
שחק דווקה שאיפה, פה את המאמר
הקודש! ואל אלמי להבין הגב

הפתרון למצב כזה: נראה
בעצם שהצל באמצעות זה הדרוש
הוויתן שכל המשיח ברוחנו שהאנושות
ירדה מעלה מעלה שאין כל נגיעה
בגשמיות נשלמת, שבאמת לא כך
כמדבר, כי שבע ועל האדם עם
ושבע מעל האנושות כולה,
ואף יותר להוציא הגוף, וגם
זו מלכות בכל וגם זו מלכות
ובו לשמש זו מלכות ואין [illegible]
המלך זו מלכות הרשעה [illegible]
מרחבי ארצו רוחו של מלך המשיח.
בעצם שגם יותר פירוש נגיעה
יותר נגיעה לדור יותר דור, והאנושות
עומדת בהדרגה של [illegible], והאדם
מדבר הוצרך [illegible] יותר, לחוד
לנפש גם ברוחניות יותר [illegible]
בעולם בגשמיות [illegible] דקל, [illegible]
שכך בגשמיות יותר, והמשיח שהדעת
חוה העולם בגשמיות מלכות [illegible]
להתגלות [illegible] שיהא העולם
שלנו בית [illegible] כמו, [illegible]

[illegible]

הסמל להם השירה שהיתה כלבת
ומשיהם דבה לפניו. והעדים לדגש שעש הגופטי
שכל למרמה לפגלו הרגש ואמנו, ולא
אל הרי כן גם תחושת את הענג שבעודנו
עוזה שמעופה מלך הסמל נח, לאה
שמטיו הרוגל דרה [illegible] לא [illegible]
לשר שמו, שרוח ועליג תהום אדחבו
אל טל מעלו בתי עדק, לאמ שעוגו
עוזק עם כבש, לחרוזה כקצף ומעל תהל
חיש ממש ומעל לתהום כדקב הצלה!
ממש חולג הרוח שבעדק להחתהב
לעדק הראש? הירהש כשלו אך
לשכר חדכרבלותו - לשוצה הסמל את
[illegible] לכפו לגכתנה הכתנה, ישלר
הכאות שגלו גם כן חלק בעולם
זה. והשרקו, עלגו עלוה חשובה
משיר במאמר כלות [illegible] שבעולם
ועודבתה. ועדו ואמכן, בוערתיהם
[illegible] לבואה? התרחבת אל
כל הזמן, דכפים התחנודה
שאלה לשום שנאמר שכבו כאן
לפני. על"ד בכח התשובה שאינו
דק לאמש ודור שכלו חונק

225.

לדור שכולו אפנוי, בכבה הצורות
חוץ עלות גם אחרי רווחה ספלות
כאה דורכות, לדור של מאבלות
שלק השמש.
מובל הסלולה עוד בעגמה צמדות
והסגלודה מחשל תמלון בלב חורש
עד כל הבלם! צו הסלוק די חגו
הסם די" ספרות בדות פרותה
לאם שמוסל בסלות שיד רוחה
ומסד" כל" כאו סול הסלם, לה רוחם
ולה הלהרות הבוד ודחות נשנו־
משבור, לחבם לבחר פסחים גם
בוים דהוד ובלו להחהל לרוח
טרכה הגבוך הרים למלקה עולה
כן הבוא גם דות הבודם, שגם דורות
מלה מלה, שבו רוח קה, הסבקות
הספרות בקרבו וקל, שורכות קו
הבודם בעצמו ולפרר סתרים ולס
הברהם לרוח בסרו, לבדר ולק
הסודם כל הפרסם והסלע, הצוסם
הבגוות, לפי למשל יותר, למשל ובגן
על אבשבה א שלב גם כן של אחמה

ורפיון, ונסה להתגבר כוח כתף
האדם הבר-חתון, האדם שיורד מטה
מעלה להשחתה את דרכו אל האופל,
והאדם המאמין, והאדם הדלק, לאט לאט
האדם העליון להתהפך פתאום לירוד
בהלם? ולא לשכך נוי להחלטה
שבטלו של האדם שיורד מטה
להשתלה ולהתמיד מעלה ומעלה, וזה
חוזרם "ולא" מתוך הנושא כורתיה
בכשלונו" ולא" השנה מתוך בזיון
האדם, שהלך לבד פעמים, ולמעמיו
שנשאו בו נשואות שונות ונחש ו
שלו הם בתן את המצות שלוש
הפתחונים שלו. השנים נראה מעבורות
לא כל ונוד המלאך שבו להיסוד
הפתחון שבו, כל המסוד הטוב
שבו ולכן תוצע הפרו שבו ומתן
כשמשם לשם מעברות ; לכול
הוד של האמונה, כן ונא שם
מוסר והכל מאל המשכנות. ומש
שם האדרים, שלו הצת יניש
מנוס לבן גמאו באולם, וכו'

בין ימיו רבים לעולם והמדריך
על התפלל להחזיק בו נפשו
החזקה בתורה.

את הדבר הזה אנו רואים לפעמים
ופעולות בחיים. לפעמים אין כל לעזר
והצלחה ממש גם על דבר קטן מאד, גם
גם לדברים חשובים כמו דרכים עלולה
ומעשים עלה להצליח אותה לא
ברוב עמל ולא בהכבדה כשלון, לפעמים
עולה בודאי להשפיע עליו לפעמים על
לבבו, גם בדרכיו אותם דברים
גדולים שרוצים לו ברוב עמל והכבדה
כשלון; לפעמים אין עולה כמעט, לפעמים
באין רק בדיוק, בדרכיהם את האיש
כל אחד הצלחה במעשיו, רואים שאין
את שלו, לבדו להשגת כמו הכנעות
לפני האדם נעלה קודם לעשות כמו
לפעמים גם על דבר של וכו' דברים
כחלקים. והנה המעשה כאמור הנוגע
והגדולים לכוונה. פה אין עולה
מעשים לעולם הכל שלם יודע
בעולם של לעולם, לפעמים

בעת ה' חלום על עבודת דת כהונה

הבין שאין, נוכח אל לבבו, והנה
כפי שאמר והלוה הרוח אלוה. כי אם
התגלות מדרגות אלוה הנוכח, והמרכב
ומושג שלום ... ר לפני אלוה
שלום ... בדבקות, ולפרושם
... נשגבות את צלם האלוהים שלהם
... המדרגות שהוא עומד אלוה
כמה, ולהבי את פנים, ולא אלהים
לשאת אודם שכבו, ואלהים אוכל
... מתלהט להאיר את אמצעו
... כי גם באדם כתמור גם
להאיר שלוחו לכל אשר שכבר לכל
שלוחו, לכבוד: כי האלהים והוא
האדם כמראה להאיר שלוחו גם שם
בתוכו אור הדעת והאמת, שכל
להשפיע על לב האדם להתרומם שיעורו
לדבק אל לבבו לאור את גופו עד
שאור אור אלוהים האלה כי והנה אור
מאיר להאיר על מלכות נפשו.

וזה אשר נראה בו אור האמת
שהשכל בהם בדרכו, שדבקות

מתח ובתום , ונשמתה ובגויה
שיט דשמן כל והתלבט והמשך
לב רוצה החוזה ? הבוא התשובה
עד הבוא התשובה שבוחה לה
הב רוצה , והבוא-שבריו של הוויך ?
והתשובה דשמות בו לנחם זמ'ך
ומתה חזק גוועו לחבוט העקדה
פשלמה והבחין את הדרך
הטעה החלק לעד סופו , ולמודנה
שתשובה לא הבטחה רבקולה ,
והרגש לב רוצה החוזה ? בגוונה ;
והדבר שהוא נשכו בוודאי גדול
לפתרון לשמב תשובה ברבים , ולרוב
ומתו חזק לכן התוונג לב רוצה החוזה
ותרש הכוונה ! - ומתם שלו הזמנה
נשמה פה בגוונם , והוא מזהן
לב רוצה חזק הדעה , ויש השאיו לבדה
לשלוות עם הביתיים השלדים
על החברה של הבדשה זהו שמות
לבדוה משלוות גם עלי הביתיים
החבלות ונהם שלעולמהם באחר
לבטחה , והבאבון לו הבוא המזרחים

ועכשיו דהיום לזמה מעוד הבינות
והחשך, וצפה ממרום .. ושם [illegible]
עליו שמאה בכל [illegible] הדבר
בין בעולם הגשם, בחכמת הנמוך
[illegible] של בנוגע, והגשמת לכל כוונת הבורא,
לכן נאמר לו ואת בכוונת הבורא
לדבר בכוונה, ולמה נשאר ?
וזה היעוד לו משורה בכוונה
שנתגלה [illegible] בפה" כשלמה והדרך
את הדרך מסוף - העולם ועד סופו
של שהבורא נוצח בכל [illegible] בלי
תנאי [illegible] שלו אמרה כי בכל
הבריאה שהוא יודע של [illegible]
[illegible] אור, ואת הדרך של ברואה אלו
[illegible] העולם, שלא יכול לומר דברים
שאין כן הרה ומרן .. [illegible]
בכוונת הבורא, ויש בהם [illegible]
הגדולים כל מופת [illegible] הבורא
והכוונה, עד [illegible] שלא אור [illegible]
והדבר עם [illegible] של [illegible] שלו [illegible]
[illegible] את [illegible], ועל [illegible]
ש[illegible] לדבר בדבר הזמן .

הפסלים, כי ישנם כבר נפגשה בהם,
לכן לא יתכן השתפות ברכים לנגד
כוח הרוח מנגד כוח בלי תוכה

שהכשלו בראי ביג של פוזי הטורלמה
שהמשרו לתמות לבדוהם, והשבר שום
ועבר בהם עוד התודבה למינם להחוץ
המדורים והמתקלים, ושלוו שדבש
כי שמים ברבים בלי של פחד.

ומנעים לעדעם! ומהדול שביתו לזה
שגם בגרו הסופל הפרטי של לבדם
ילא מחשנו עוד. וכר ישנם לחופשו
רוני, ובירתנו פגד בישכת
ומי השובה, ומה ישפ בלי שגמה
כבה ונצרכו מנו הכהורים
טבישים ופממו השבה ובד נו
להשמש עם הרה תקפה השות
להשליך ומנו עוד הרשה והמדעים
והמוכחה, שמשכירים. שמבדירים
שלנו עד מאד שמה לספר נפשנו
מרגישים את רוחנו מעולם את ומאמינים
משרשים את את ומכנו שלשלים

רגשות לבבנו מעוררים את
עתנו. הלא גם מחשבות לבבנו עוד
יכולים להעלות את כח הזכר שבקרבן ולהפ
כות אותנו עשיים ונפלאות לחולים בחיים
שמקל לנו את דרכנו בחיים, זה
חוק הטבעי שאתנו מלווים
מחשבות לבבנו, הבונים מבדרים
את השמים הרחבים ואותנו מעמק דרך
מאות של מעוררים אותנו בהתרוממות
אשר על השמים הרחבים אותנו
בעוף מעופף מעורר לעבוד למו
לשכחנו באור הדעת שבנו, להעביר
על ידינו שבקרבנו על השמים
העבודים ואמונו לקרב את בוראינו
הלא הם ואתנו שבעולה, ואחנו לשבור
השאלות הם כל שמח ואמה
של אחד ואתנו? לעבוד! לעבוד!
לשמחה לעבוד את לאהבת עלו
לשלמות, לשמחה להאיר בחיי
חשכת החלות ולא להתעסק אתם
ואת לבבנו מלאמתו מחשבותינו
המעוררים אשר בה מעלת. לאור

לעצמו אמור להחריש אלף
מור ולנו מספיק, והמצב יותר
ירפו בירכנו להמציר לנו את
דרך המחשב אנפה לברכת
קיטן צמו בירכולים אין. שלה.

בס"ד. י"ו תשרי תשמ"ו

ברוך שומר פ' [illegible]

והנה צוה לכם לחגוג אלף
לכפר על בניו נשיאות מפה
חלומותם ומת בשבת, ונער
כי ישכר צוה ה' ואת משה.
בכל מועדי ה'. ובכל מצוה
התורה לא נמצא לנו הגורה
את הטעם: ומת בשבה!
ולמה יצא הפתוק ביום
השפורים לפשן מותו ב. —
"ומת בשנה"?

הפתח אומר: "וכל דבריהם
פגלו ... מדוע אמנו אומר:
וכל דבריהם פועל? והתורה,
שמעורב כל אחד והלוי צפון כה
חטבי לסדר, מה שהאו ובלצה
אמנו ועשר ומגעל דם, והשה
הצבה מה לקח די בגדו לפני

עד כאשר לבו ויתן הפלא מצדה
המערכה ממנו את בפלגי הכרוכה
עטרות המע הפלתי למשולב,
בהרג המור בוחד הפגעים בהן
במה עדיה וכלך שבך את הבמה
ומכן הצבאו עדכו לפתח צבועים
עדדים כל עדוד את מעתה אל. בחל
וי הצבאו שלמו לאמו המצמעים
לחמור פלירה הרדה את עוד
פסותם, יוק הלך בדקור לפתח
עדדי ושתו חלו, הפרת לדפו,
עם ילא הדר ושר הלך יחמו
את ודו משילתו ווגתי השם
הלו דרך צרוך וגה לפלא
כמו ולמעלה הא ש ושלה אשה
הלוו מלאו כתבם הגבע לכלתו
את רעודמתו הנע לזו כלמה
במוכר הלכם כמצה בהמש
מת, ופלם בעד והבאת מבל
הפלדם? ומגם את הכתו אכן
הלך. וגם לשע בבשעם
את הלב הנלוא בבקבק

כי בהשג" שלו במנה זו כמספר
מלכי הם שלו באותה הדרגה, וכגל
כאחד לצדק לשמכו, אשר התכבדו
במנה המדבר לעיל כמה שלמות
ונמצאים לתרבה, כמה דעות
להכם ברכה ובמשפט הזה חד לחד
לשלם במפט לעיל וכן המפתה
התוכנות לקבלה ואף לבני לשלמות
השלמות היא ודעו את דעתם כדבעי
האמיתים במדרגה.
בהוד הרמות בלבות דרחוק, ושמו
מבית ואחד קל הישם ולמלה,
ולפליטו אף לקבל המלה הצואת
ואחד לקנו כי דברי הגבר את
ושמו צורך לשמוע לרעיוש ענכם
ולמלה ונמצאים נעלים, וכם כתבת
המתרפים את הכבוד, ולמכנע כם
כאלו שכם במלא המלה,
מלכות מלוה שלמנו את לו
בכי שלמה אלקים וכו נולדה עם
ואמרו לו לאמנים עליו בוים
שבעים המלך בית ואדמה

241

כי ים על החורבות, ושפכו
את דמם לדוגמא טהורה עם
המעשים הקשים על עשיהם
החורבות, ואלו ההולכים שבשתים
יהיה אין טובה בעולם, ואין טוב
להם וחיו את כפריהם בחולה
השלום.
ושאר עשה למעלה מדורות
רבים הדרך יותר.

ס' הוראות
השם ד' וכו' יתפלל בתפלה. הכרתי אשר
גם אני לבתי על שנת.

חדשים לכבודם! לפניו בבית עם
הפנים שלה על חדשה ולא לנו בחלש
בקדושה ולפניו דבשם לשלול
בחורבם, ולא לנו כהן גדול ונורא
שהיה לבד דעת זה הדם, ולא לנו
אנו בעלם, כי לנו עמנו את שלום
לדורותיו ולאוצרו, ולכן עם קדושתו
ובחלקו הדם, ונלך היה תלוי בצלותו
ולפני שלו עם כלם, לא כן שמם

כתוב ביום הראשון למשלחת
עשרת ימי תשובה [illegible] בשנת

ולמה לא אגרות [illegible] לכם
לימוד הלשון ולשון עבה
בכתיבה חדשה. כי נאחזו
להם הדעות בלשון הצרפתית
ולשון הגוי עם הרוסית לאשכנז
הדעות, לכן מצאו לכם פרי
על הדבר, כמו לשון ~~[illegible]~~
תוסף בלשון הגוי פרי הלבב
שלנו כרצונו ונוהג בשלום
עצמו לפרום [illegible], גם [illegible]
[illegible] עזרה להשיג
ולהשיג דרכם, ולדעת
הגוי כרצונו ובדרך [illegible]
ולמה [illegible] [illegible] [illegible]
ולא דרך [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

על דרך מעבר לעמקו של
מושבים בכתבי, עלו הר גלבע
ושמעו – שלוו כבדר דר הגזרה
עלינו הוו בי ערמונות לשבעות
עמק בתוך הבלונים, ומשם
לפלסתין עצות, קדרי על הפבש
שלמו לפקודה עלו ופצו טובה
פצעוני כן עם ותם חרטו
הפצעים. פצעוני לפרצמי ל
ועל הדבר לוט עפ"י אומר כי!
דוותיו בסעפה צלו בת"מ
הסדר. הדבר בוחלין מפלגם
לפוכ, לצוות ומר פפה.
בוחלר על הפוסטים הצבה
כלל הוו. בהדבר כל השנה
בפורותם שרמצין בו, וגם
הבפי כלל בוסם כל השנה
בוחלר שפתו מודר בתול
פו עם ותם ובתם הדבר
לפלג ושנים כל השנה.
בוחלר ותם עובה. בוחלר
נמוחל. לכם הרעות.

מרחם רחם ושמע לשלה"
נפגשת ועבודה.

ועבדו לה׳. הכל זה שנים
רבות ילדות. ורק אין לפני אף
לא יותר אין עבודה הכורח
לעשות חוויות פדוי וענפים על
זה בהם דתורה, דווקא אשר
יתרו חבר כדורות לקדש" ולא.
אשר לא בגוף ותחלה
ולעשות כעבודה". בהם
דתורה בהיותם על". [illegible]
לה שעה ולא בין קדושת
עבדה. קדושת את תורה
חנוך. ולכן של זה לכן
כסף. אחרי כן ערב לאחר
להם פרנסה — לעבודה ואת
החיים חדשה לאור גדולה.
ארצה להיות דרכים
אחוז ולשם עבודה הי׳.
ועולה לעת 3 ואת הללו
בונים הרבים לשמן הפרנסה
כדי לעבדו! על ולכן להשיג

255

ווי להפסיק הלכה, אבל לא נעזר
אלא בכלל! עשינו דהדבר הזה
הכל אין עושין במכה לבולה

אין לו כדבתי אין בעולם
הלכו לאור אלצאה מסאפו...
שמחה לטאשם בראים ווילאים
לחושם לסופה. ואפות כן די.
ואשמכה אוזו יפאיון שמיה אין
הלאם ופאל עד גשם וולאו, ואתו
ווכפח לן אין האדם ומחנו לום
בלאו זסים אין הווין כלוון. יכל
ומה דרטים ואלה שטלמון
פאים כלאו זסים כלל, דפאני
פינות אושכל רשכי כב ושט
לפניו לאום מעים ווחם. ואפרט
כלוו כן דוים שלכך להפשאו לאוו
ומעיים ומב יכולו ואמד דפלוד
כ׳ מחמכם לה שתורקי״ב.) לכם
משם חלווים לק משגד, מה שלום
מלאם לפתב. ולו מומן בחוג
זה פשוט אל הפלאכ לפי אין
עפל על זה חושב המוכן, ופא

קל זה הצליל בדיוק ולא אחר
עצמו בתוכה. דקדוקיו
בתוכו שלמותו בדיוקו [illegible]
כו. בו) לכן הפשטות הצלילית
והנה זה בחומר הלכו ולשון
[illegible] הפשטה הזאת שהם
עולם בתוכה, וזה [illegible] [illegible]
בעצם, כזו [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] עצמן בה; כאן
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
בדיוק [illegible], זה [illegible] בעצם
התוכה. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בעצם, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בעצם [illegible]. [illegible] עצמה [illegible]
זה עצמו בעצמו, [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] בתוכה, [illegible]
לכתוב בלי דיוק, [illegible] [illegible].

בס"ד יום ד' ה' פ' "ברכה וחופה" תשע"ו
ג' כסלו [illegible] לפ"ק חוה"ט [illegible]

ולכאורה יותר תמוה לחוות דעת
תסודק ויש לנות בתוכו,
הפורכת פ"ל מו אזורכב.
כשמוגר שהרב שלום לי פרומקין
והוא יודעין לי כבוד ואת בתוך לי
ודבר כו פ' אכו ואמרתי לבדיני
שלמדתי. ורו אם הוא לפ"ל לבעל
ומורך פ"ש דעו, ונימו עצותיו
בהוספק ופ"ל ל' מצבתך.
בכך ה' חו"ל ולמה ודא
הפשה אחד מנחם קמא
ומסגנים עם יבואו, עומון. לג. [illegible]

ולפ"ז להעיר למה הוארך בדבריהם
פ"ל ואחר שאמרו פ"ל בעולם, הלו לי
השבעים לו בדק ש בגוף עצ דות
ולו הוראו כ"ק ככך. ויותר עכך
הגיעו החשבו אם הלל וודו בלבך
מבעלך כבוא כן. פ"ל משה כבתו עהד

בדרך אגב בבניית הכדורים
והמבנים של. ובהתאם לא יכלו
על אשר אלו כי קשה היו מונו
לזוז בתוך אשפה מדווחת שיטות
בזמן נוסף - וכבר כבו. כי
אשר היו הכדורים היו להזכיר
להשכיל בין צד לצד, בין צד
לצד ובין נקי לנקי.
כ צדדים זה בשני כי ובזו
עמק בצד בין בין צד
לצד בין צד לצד ובין נקי
לנקי צדדי רבות
הצד רגע עמוד ואלה
על המעים ושכר ובחר הם
בין. ובזות על הבטלים
הבלים, ובדים זה ח׳)
להיות הם 3 נושם השכלים
להשיג הגיוון בכל העבודה כולה
גם הם 3 נושם לזכור בהם
ובעשה השם הבנויה דבריו
דה כי נשו השמים ובשנים
לעולם מרחם / בדים ה.ה.

ואמרו חז"ל שבת דף ע"ו. ואולי
מאמר ובתוכו שפתו עולי
פרשיות הלא ואמר זה התלמוד
תנופה נאמר. גם המלבושין
לידע תורה ולאו משום ודע
ואת גלגל חובין / ודף ו. כח.ט.
ואמרו ולידע זה שהתלמוד
מתבקורה. וראה פס. י"ד)
ולזה רמז בלשון לידע עלת
המלבש לשון וגו'. והנה
רבי שמעון ז"ל ונפרש בתוך
דלמה הנולד וגו". ואולי
כמורה לומר. ואף את שלום
שער קדוש אוהב גילו. ואמר, אין
ודבר כמושל אותנו, ולא
בדבור מתנות את שנאמר לדעת
ואומר בגלל כמו שנאמר בגלל
ודבר על דבר דעת ועל הדבור.
וכמו המשל הזה דבורת הדבר
הזה הוא על דבר האמונה, שאמרו
על דבר שכולנו שגדה, והנה
בשעת אוה לשון זה כנגד. ואמו

והנה הרבי אמר לנו בדבריהם
איך אמרו להאמין על הרבה,
שאלו חכם כל דבר שבו דבר
אמרו לאמרו. ונשגב הכמות להאמין
בין מבינים, כלומר אשר והנה הרבי
מבינים והנה הכהן אמר לנו
בדבריהם איך אמרו להאמין על הרבה
ובקר צורך והנה שרשי הכהנים
ועל תהלות הכותבים שהם אז!
שאלו בהכהן הנה יר אמר מהדברים
על הכהן. בתלמוד אמר הכהן
בתוך אל הכהן בתלמוד בתוך אל
הכהן, בתלמוד בבדים — אל הכהן
ובגלות אותה הנה בתוך אל הכהן
ולאשר עם ובית הם אל הכהן
והכהן אשר הם צריך לשמור
אמרו בהמרות ה' לעשות בני
כל הבתים שבאו לשלום,
והנה שבע שנים הכנה והנשמה
לעשות שלום ואת. אשר כי
הנה מאמר ובמצב שלום
הכנסת. אשר אמר בעשרה כל

לאו מקום שבאו עליו, ועלו
מקום שלא נפתח להם בעלו
פסעמו, להגיע לפתח לפניכם
ולגלו בלשון הסבר הכל פה
מלפני עבודה.
ועתה הנה כמעט השמנים
ולכלם יודע מה שמע [illegible]
מוכח, נגד השמש
והמוכיח יודע להעלות בהם
שלפנים להוכיח לפני [illegible]
יודע ומתמיד להעמיד [illegible]
שכולם מוכח לעמוד [illegible]
להמות שולח בפנים כל,
שמע לעמוד בהרחבת הדעת
ובכך הכוונה יש במשה אחרי
הכל - כי לימוד בתורה כי הבנתו
הלכה בשמעתי חכמה ומלא
ורוב לא [illegible] בדעה, ויש מהם
הכהנים בצדק ועל להגיד לא [illegible],
ויפה כי חכם הלכה לא ימנע
ולא מי ימנה שלפניה הלכה
בשמעתי הכל [illegible] להם

לו אתה מושלם גם הכל כנ״ל.
ויחד גם אתה ואתם יחדיו, כי מסורת
לו אז מזוזה רבה על מסירת
המושלים ישנים לו כי הוא דרך
להשיגה גם עולם ושומרו עד עולם
עד ואתם קדם, ומשה
המושל לו ושא ולומר לו
ושומר כנ״ל בלשונות על רצוי
דרך להשיג גם זה עולם
עוד שלו להם הוא כולו חם
מצוות שלו לו רוח אהבה
לזה זאת לו הנשמה לזה באם
לו ודא. כי לא ורו ואורם
ודרכה עד וכו. כנ״ל ורצוי
להם המושלים ומשיגים ומשר
עם אשר בארוכה לה שמר
מצוה לשמור על שמע כי הנשיא ...
אז כל עולם בדרך לו לכך.
ויצאו דבר זה הכבוד הו
כלה אז - דברי הו להם
דבר להשגו, דבר להשגו
לכן אמר: דבק ה׳ חסן
כאומר הכל ומדבק ואמן

כח ושם לפניו אין כל נולד.
אין שם עוד אין אותם שבת
ושם חלקה, אין ושם שם לוק.
כי חשבו שאלות אין קשר
ושמחתם אין אמונה, ושם לא
שם אויבים כי לא זה
אחד לא השלמה לתת השלום
עם שם כהבלות לשלם
שלו לנצח לא אין דינו שלום.

הליכה ד׳ ״ דחוכם תמונות

דרכי ושם השנים.

לאמר כי באמת מדוע קדוש ספר
מכה למחב אל לאחר דבר ודוו
לאחר לככו אבד ומשלש ודומן
ביצי כופרים כרוב לדמו.
ואמר להם סחה שמחה כן. כן.
ואמר להם העלה לשלום חדשים
אל לטפח שחה׳ ואת שלחם
אל דמו טרה שחה״ והשם ואת

בספרו: זה ממשיך חלוקה
עלה של מעשה זה לשו
לעזו משה למגד של אחד
ומגד נמר והטעף למטה
מספר בטלטול עמדי. ולקרקה
עם דוף עליהם מהה במעשה
מחוד. של ואחד ובעל בסעמה
ומשלחו.
הרכה דבעים עם במחשף חג
הצבה. ואחמנו נמגד על הרדים
הסוואה מומנת עליהם כפות
עלינו את ההר" והקיוו למה
בימות לו כפה גם עליהם
את ההר כגיגית ואת הבור
על פני שדות! מה בני
עשו להוקבלו, כלה נעדל את
התורה ואני פותח בה
לא תגלה ישנו קלו כלה המטורף
עלק והם, ועדל מו ועשו איש
הפה פונה עליהם ואת הבר
אותו, קללה בשדה
ולהקל את בעשה הצאת לשמונה אלף:

269

2 fo

לוח המפתחות לספרו. N°30

מדף 1 עד דף 25 דברים [illegible]
לורך [illegible]. 1

מדף 25 עד דף 60 דברים
לענין השמות [illegible]. 2

מדף 60 עד דף 77 [illegible]
לענין השמות [illegible] 3.

מדף 77 עד דף 102 דברים
דברים [illegible]. 4.

מדף 102 עד דף ~~102~~ 132
דברים [illegible] 5

מדף 132 עד דף 162 דברים
דברים [illegible] 6

מדף 162 עד דף 184
דברים [illegible] 7

מדף 184 עד דף 189
דברים לפי [illegible] 8

מדף 189 עד דף 201
דברים [illegible] 9

מדף 201 עד דף 203
דברים לפי [illegible] 10.

לוח 27

המפתחות לספרו נדה 30

מצד 203 עד צד 210.

11. דרשה לזכר ראש השנה.

מצד 210 עד צד 233

12. דרשה לשבת תשובה.

מצד 233 עד צד 243

13. דרשה לט״ו והפ״י

מצד 244 עד צד 257

14 דרשה לשבע המצות והמוניטין.

מצד 257 עד צד 267

15. דרשה לפ״ בריכה!

16 ופ״ח״. בהחלטת המפריד

צד 111. וגם עד ח׳. בסוף

הספר לפי״ סדר דרשות

פ״ ברכה.

Jewish Theological Seminary of America
8458

בי״ג [illegible]ק תרמ״ט

שלום רב.

לשמוע מן עבור בוולף מן העולם יהר קדוש
הולך תמיד ונוטל צדק. גם השער הגלגול.
אשכר מה שזה נשען ולגלגלו בע״ד. אך אני
כמה טוב פלשתים כאשר התא ערגם זה שלום יתן
זה עליז שגם הפתוח הוא לתפסו העולם גם זולה
משפט צדקה - גם הפתוח התאו בהוד.

לגמור עבורינו בשבת״ק קדש ושבת״
אך שלמותו כוונת כי התחת״ יותר יפה טוב
יודעים בודה להשוב לאחר ולדרכם בוורה
ושמחה. וכאו הפגנות מנגר לשון וכל הפוחות -
עניין ל מתפתח לעשות המצוה, וכיון תמן חיל
כח שמחה בפני. אכן, יש רב מרחק
הדרכה כי מי שירבה להתגדל רבה תכהן
עתה גבוה, ועם הכרת לפנים הכרה
ועם כרשה דלתבם, תיגש כן מציר מרבון
התלמיד ווספין כל דעת השגה ושרו הכל
כן שלו גדי ה השגחה [illegible], כי התורה יען ותנצח״
הדעת בתשובה ובשלום ולמו במצות ומעשים
טובים, אולי זה יותר התשובה בהש״ם. תהלים נ״ב
ה״ משמש השלמים לפני. התכם משלב
דורש אות וחלקים. ומיום [illegible] ולעוד נלה
התאו התשובה אך עוד היו טעם כאשר
גם ורוצה וחשבה - לגרוה לתבנה פגישן

[illegible] - [illegible]
התנועה [illegible] כי [illegible]. [illegible]
אבל [illegible] זה את [illegible]? אל [illegible]
של [illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible]
את [illegible] וחד הבלות והעבר"
[illegible] לו דלית? [illegible] [illegible]" וה
[illegible] כמה ואו יקירי! [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]? טוב מאוד!
תהיו הבלות, [illegible] [illegible] אל [illegible]
[illegible] לד" [illegible] [illegible] כמה [illegible]
אשר כמו [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]"
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כמו [illegible] אשר [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

פרשת ויקרא ויאמר : רבש״ע אלו
כל שנה עבדתי דבוק לבן
ולכל שלושה חדשים שמע בו
עדנו הרשע ולקח להכניע
את בני ממצרים עצמו ושלמה
עליהם הרשע למסור
הוד יוודיהם ספון לשבחה.
ליווי שלטון פרוה ויחנך
של תרנגולים ושלמם
ועליהם שכר גדול בנים יכי
רנה ואת הינה בשכר גדל
לפני עבודה — ועכשיו שלו מגרף
לו צוות שלום על בני.

פרשת משה ויאמר רבש״ע אלו
ברכה נאמן המשמש על
שוטה של שנה ורצת
לפניהם כמוס במדבר ושמחה
עם שנשא יראת ללכת על
במדבר ונשא עצמותיו
ועכשיו שלום לסעוד ולשמח אותם